

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A REVERSE HAREM SERIES

FOUR PSYCHOS

THE
DARK SIDE
BOOK I

KRISTY CUNNING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Telif Hakkı 2017 C.M. Owens

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bu e-Kitap sadece sizin yararlanmanız için lisanslanmıştır. Yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez.

Bu kitaptaki öykü, hem fiziksel hem de dijital tüm ortamlarda yazarın mülkiyetindedir. Bu mülkün sahibi dışında hiç kimse, bu eserin yazarının açık izni olmadan bu romanın herhangi bir öyküsünü veya bir bölümünü herhangi bir ortamda çoğaltamaz, kopyalayamaz veya yayınlamaz.

Dört Psikopat
Karanlık Taraf
(I. Kitap)
tarafından

USA Today Çok Satan Yazar
C.M. Owens'ın yazdığı gibi
Kristy Cunning

Benimle birlikte bu küçük eğlenceli adımı atanlara teşekkür ederim. <3

Bölüm 1

"Oh! Oh evet," diyor mükemmel *mırıltılı* kadın abartılı bir inilti eşliğinde. Gerçekten, kızın tiyatroyla oldukça dramatik olduğunu söyleyemez mi? Ama Üç'ün umurunda değil.

Üç'ün oldukça bencil bir adam olduğunu fark ettim. Ağır işlerin çoğunu Bir, İki ve Dört'ün yapmasına izin veriyor, sonra da devreye girip skandal sayılabilecek bir şey yapıyor, eğer kızın soluk soluğa inlemelerine güvenilebilirse.

Pek skandal sayılmaz. Adam onu güzelce ve sertçe beceriyor, kendi boşalmasının peşinden koşuyor ve kadın Grammy için çalışıyormuş gibi sahte inlemeler çıkarıyor.

Böyle zamanlarda patlamış mısır yiyebilmeyi çok isterim. Bir kase için mükemmel bir zaman gibi görünüyor. Bu lanet şey benim somut olmayan elimden kayıp gidiyor.

Sinir bozucu. Gibi. Cehennem gibi.

Her neyse, Üç onunkini alıyor ve İki'nin girmesi için kenara çekiliyor. İki meme uçlarını seviyor. Her zaman meme uçlarıyla uğraşır ve o zaman kızın inlemeleri daha hırıltılı, daha gerçek olur. İlk tanışmak istediğim kişi İki. Eğer bu yarı burada, yarı değil aşamasından çıkıp biraz tene dokunabilirsem Üç'ün dışarıda kalması gerekecek.

İki, tıpkı şimdi ona yaptığı gibi meme uçlarımı alırken ona izletirdim. O bunu yaparken, Bir ve Dört'ün rutinlerini ilk gitmekten ikinci gitmeye değiştirmelerini sağladım.

İki meme uçlarımı bitirir bitirmez, Bir ve Dört'e yaptıkları o hoş küçük gözbağı oyununu yaptırırdım. Hangisinin yüzünün kalçalarımın arasında olduğunu ve istediği melodiyi mırıldandığını bilemezdim. Hangisinin arkamda olduğunu ve ellerini vücudumda gezdirdiğini bilemezdim.

Bu ikisi paylaşmayı çok sever.

Üç genellikle devreye girer ve tüm bu görkemli gök gürültüsünü çalar, böylece biraz hayal kırıklığı yaratan şimşek çaktırılabildi. *Pew. Pew.*

Benimle değil. İki kişi geri çekilip beni yavaşça, sonra sertçe, sonra yavaşça içine alırken, o çok etkileyici görünen kışını kenarda tutup benim seyir zevkim için kendini okşayacaktı...

Oh, evet. Ben de son birkaç yıldır, her ne isem o hale geldiğimden beri tam olarak bunu yapıyorum.

Bu gece dansa gittik. Dördü sık sık kulüplere gidip dört seksi erkekle skandal bir sefahat gecesi geçirmek isteyen istekli bir katılımcı buluyor.

Dans etmeye bayılırım. Seçtikleri kadınla ortada dururken her zaman etraflarını saran benmişim gibi davranırım, onlar da safları sıklaştırır, dans pistinde onu sıkıştırır ve dünyanın en seksi, en arzulanan kadını gibi hissetmesini sağlarlar.

Nefes kesici derecede erotik ve güçlendirici. Açıkçası bu sadece benim açımdan bir uydurma, çünkü onlar benim farkında değiller.

Ne buradayım ne de orada. Ne canlı ne de ölüyüm.

Kim olduğumu bile tam olarak bilmiyorum. Hangi yüzyılda olduğumu ve Amerikan başkanının kim olduğunu biliyorum. Bunun Amerikalı olduğum anlamına geldiğini varsayıyorum, özellikle de bildiğim tek dilin İngilizce olduğu göz önüne alındığında.

Ama ben? *Kim* olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Görünüşte daha az önemli olan diğer tüm bilgileri biliyorum ama nerede yaşadığımı, ne iş yaptığımı, hatta adımları bile bilmiyorum.

Ve bu dördünün kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok, her ne kadar dünyanın en iyi örneklerine benzeseler de tam olarak insan olmadıkları gerçeği dışında.

İsimlerini öğrendim; önce numaralandırdım, sonra da evcil hayvan isimleri olarak kabul ettim.

Jude-Four-karanlık ve baştan çıkarıcı bir tiptir. Genel olarak düşünceli değil, ama kesinlikle önsezili. Bazen gözlerinde uğursuz bir pırıltı parıldar. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler, güzel bronz bir ten ve fiziksel külot giyebilseydim külotumu ateşe verecek bir vücut.

Evet, o sizi acının en ince sınırına sürükleyen kişi ve işte o zaman bu inlemeler inanmaz hale geliyor, sanki hiçbir şeyin bu kadar iyi olduğunu anlayamıyorlarmış gibi.

Dört kesinlikle benim favorim.

Yine de İki yakın bir ikinci, çünkü acele etmiyor. Sarı saçları Dört'ün mürekkep gibi siyah saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyor. Yan yana duran ikisinin, seksi taşlar gibi yontulmuş olmaları dışında gözle görülür bir benzerlikleri yok.

Üç muhtemelen en çekici olanı, dürüst olmak gerekirse göz kamaştırıcı derecede muhteşem. Ancak vücuduna karşı çok bencil olduğu, sadece dokunduğu ama başkasının dokunmasına asla izin vermediği için boşa harcanıyor.

Saçları neredeyse Four'ununki kadar koyu ama biraz daha açık renk ve her zaman daha dağınık. Ama kasıtlı bir şekilde dağınık olması çekiciliğini artırıyor. Ve yine... o vücut.

Birinin saçları çok açık renk ama tam olarak sarı değil. Ayrıca çok yumuşak görünüyor ve bir gün parmaklarımı ona dolaştırmayı çok istiyorum.

Şimdi ne düşündüğünüzü biliyorum. Bu insanları en kirli, en karanlık, en mahrem zamanlarında, varlığımdan tamamen habersizken izlediğim için çok kötüyüm.

Evet. İlk başlarda ben de öyle hissettim.

Bu süre zarfında, gidip geliyordum. Gözlerim onların üzerinde ne kadar uzun süre kalırsa, o kadar uzun süre bu yerde kalabiliyordum. Onların dünyasında.

Ama ben o iğrenç kevaşeye bir dizi isim takarken, mahremiyetlerini korumak için bu samimi zamanlarda onları dışarıda bıraktığımda, yavaşça

solmaya başlar.

Kendine saygısı olan hangi kadın dört erkeğin kendisine bu şekilde dokunmasına izin verir? Böyle bir sefahat eylemine katılmak için ne kadar iğrenç olmak gerekir?

Kimsenin sizi göremediği, duyamadığı, koklayamadığı, hissedemediği ve hatta hissedemediği yıllardan sonra mı? Başkalarının sizin hakkınızda ne düşünebileceğini umursamayarak bırakırsınız ve gerçekte kim olduğunuz ve ahlaki pusulanızın gerçekte ne olduğu gerçeğiyle yüzleşirsiniz.

Çünkü sizin fikriniz var olan tek fikir haline gelir. Başka kimse *sizin* varlığınıza haberdar bile olmaz.

Utanmaz bir aşüfte olduğum ortaya çıktı.

İzledim, imrendim, hatta eve getirdikleri kadını gerçekten ele geçirmeye çalışmak için gerçekten şüpheli şeyler yaptım. Görünüşe göre ben ele geçiren türden bir hayalet değilim.

Yoksa kötü ruh mu? Ben bir poltergeist miyim?

Eğer öyleyse, bu işte berbatım. Elektriği açmayı ya da televizyonun kanalını değiştirmeyi bile beceremem. Güç dalgalanmaları beni aşar.

Her neyse, o zamandan beri kendi kişisel fantezimi mükemmelleştirdim. Yaşamak. İzliyorum. Öğreniyorum. Dördünü de gerçek hayattaki ailem gibi tanıyorum.

Ailem değil. Benim insanlarım.

Oradalar. Ama varlığımdan bile haberleri yok.

Onları televizyon izlerken izlediğimde -tamam, *bu kulağa olduğundan daha ürkütücü geliyor*- aynı şeye verdikleri farklı tepkileri izlemek hoşuma gidiyor. Dört her zaman kanlı şeyleri sever. Kan kesildiğinde gerçekten sırtıyor.

Üç, seksle ilgili herhangi bir şey açık olduğunda azgın bir ergen gibi parlıyor. İronik, çünkü bu işte en kötü olan o.

İki, Üç'ün aksine hevesli olmak yerine gözlerinde sıcaklıkla izlemeyi seviyor. Ayrıca arkadaşlarının -kesinlikle kardeş değiller, bunu öğrendiler- ortak seçtikleri kızla eğlenmelerini izlemeyi de seviyor.

Biri, olaylara en çok farklı tepki veren tiptir. Bazen kanlı şeylerden hoşlanır. Bazen sekse.

Jude benim favorim tabii ki. İlk sahip olacağım kişi o. Bir tanesiyle asla yetinmem. Tüm saygınlık ve farklılık noktalarını geride bıraktım. Artık bir hanımefendi değilim, muhtemelen hiç olmadım, çünkü hatırlayamıyorum.

Beş yılı aşkın süredir buna katlanıyorum.

Sık sık gittikleri diğer dünyadan sadece ufak bir kesit yakalayabildim. Görünüşe göre kesinlikle Amerika'dan değiller. Hayır. Renklerin daha parlak, kokuların daha güçlü ve insanların gerçekten karanlık ve korkutucu olduğu oldukça ayrıntılı bir yerde yaşıyorlar.

Bir şekilde tanıdık da geliyor. Nasıl olduğundan emin olmasam da.

Geçmişim ya da diğer dünyevi şeyler hakkında hiçbir bilgisi olmayan bir hayalet olduğum için açıklaması zor. Bir sürü işe yaramaz şey biliyorum.

Ama kendimi, bana gösterilinceye kadar başka dünyalara ait olduğunu fark etmediğim şeyleri bilirken buldum.

Yani onlar her neyse, ben de benzer bir şeyim. Yine de hepsi çok kabataslak. Bir tür ölümsüz olduklarından neredeyse eminim, ama tek bildiğim bu. Ve vampir değiller; bundan eminim.

Tüm kirli ve özel işlerde gözümü onlardan ayırmamaya karar verdiğimden beri varlığım daha da güçlendi. Artık her zaman kalabiliyorum. Gözümün önünden kaybolmalarına bile izin vermiyorum.

Yine de *başka bir* yere odaklanmak hâlâ zor. Ve şimdi denemelere girdiklerinden beri daha çok orada olmaya başlamak üzereler. Ne sınavı? Bir bilsem.

Her neyse uyumadığım için onları uyurken bile izlemek zorunda kalıyorum.

Gözlerimi onlardan en fazla on dakika uzak tutabiliyorum. Uyarıcı karıncalanmayı hissettiğim anda, neredeyse birinin kucağındayım, gücüm yavaşça geri gelirken beni yatıştırıyormuş gibi yapıyorum.

Bilmeseler de çok rahatlatıcılar. Söylemeye gerek yok, uzun bir beş buçuk yıl oldu.

Ziyaret ettikleri bu *diğer* yerde bir sürü insan var. Muhtemelen ölümsüz olan başkaları da. Bu insanlar oldukça gaddar. Yasak bir inziva yeri gibi. Ruhani ama sefahat ve şiddet dolu.

Her ne kadar baştan çıkarıcı olsa da, yine de çok tekinsiz bir yer ve çocuklarımın neden bu korkunç insanların etrafında takılmakta ısrar ettikleri konusunda hiçbir fikrim yok.

Her ne kadar göksel varlıklar olsalar da, her iki yılda bir bu denemelerde yer alıp almadıklarını görmek için teste tabi tutuluyorlar. Benim çocuklar sonunda seçildi.

Sanırım. Pek emin değilim.

Her şey kenarlarda bulanıklaşıyor ve oradayken çoğunlukla tüm kelimeleri ve diğer şeyleri duyamıyorum. Yani... bir akademi mi? Ya da bir eğitim tesisi? Kim bilir?

Her neyse, sonunda bu gecenin duygusal kızını birkaç akıllara durgunluk veren orgazmla bitiriyorlar. Şimdi onlara tapıyor ve sonunda aşık olduğunu düşündüğünü söylüyor.

Ondan nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum. Ve evet, bunun küçük bir kıskançlık yüzünden olduğunu farkındayım.

Pizza gelir gelmez onu gönderiyorlar. Masada onlara katılıyorum, uçtaki koltuğuma oturuyorum, bir parça yiyormuş gibi yapıyorum ve İki ağız dolusu konuşuyor.

"Sıradaki kızı seçme sırası bende. Bir süredir kızıl saçlı bir kızımız olmamıştı," diyor onlara.

Koyu renk saçlarıma bakarak kaşlarımı çatıyorum. "Esmerlerin hiçbir sorunu yok," diyorum ona, ama belli ki beni duymuyor.

"Sarışınlar daha eğlenceli," diyor One koyu bir sırıtışla.

"Çünkü henüz *benimle* tanışmadınız," diye belirtiyorum. "Bütün olduğum anda dördünüzle birlikte her şeye varım."

Three birasını boşalttıktan sonra "Esmerler en katlanılabilir olanlardır," diyor.

"Katlanılabilir, benim saç rengime sahip kadınları tanımlamak için pek seksi bir yol değil, Üç" diyorum bıkkın bir iç çekişle. "Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?"

"Esmerler en az numara yapanlardır," diyor Dört sırtarak ve onu görmezden gelen Üç'e göz kırpmıyor.

"Evet, ama benim seçtiğim sarışınlar vahşi kediler. Onları bir şeyler denemeye ikna etmek için çok az çaba sarf ediyorum" diye devam ediyor.

"Kızıl saçlılar da vahşi kedilerdir. Ve en iyi şekilde hırçınlar," diyor Two bir parça daha pizza alırken. "Bunun için seni çalıştırdıklarından bahsetmiyorum bile."

"Kadınları saç renklerine göre sınıflandırmanızı oldukça sinir bozucu buluyorum," diyorum, beni görmedikleri ve duymadıkları halde fikrimin bir ağırlığı varmış gibi davranarak.

"Gökkuşağı saçlı kızlar bulsak ve beraberlik desek nasıl olur?" Üç çizer.

"Hepinizin esmerler hakkındaki fikirlerini değiştireceğim. Ya da sonunda bu kadınlara sahip olmanın ve her şeyden biraz olmanın bir yolunu bulacağım," diyorum onlara dalgınca, bu gece sipariş ettikleri pizza çeşitlerini incelerken.

Fırsat bulduğumda biraz sucuk deneyeceğim.

Çok merak ettiğim bu davaları tartışmaya başladıklarında sohbet değişiyor, ben de canlanıyorum.

"Manella sonunda bizi denemelere sokacaksa bir şeyler planlamıştır. Her şeye hazırlıklı olmalıyız," diyor Bir, konuşur gibi, sanki

O çok şanslı kızla seks yapmak için ara verdikleri tartışmaya devam ediyorlar.

"Bizi içeri alırsa aptalın teki olur. Bilmemizi istemediği her neyse bulmamız daha kolay olacak," diyor Three kayıtsızca.

Bu beni ilerletiyor.

"Biz üzerimize düşeni yaptık. Zamanımızı doldurduk. Neden orada olamayacağımıza dair sebepleri tükeniyor. Bunu yapmak zorundaydılar çünkü herkes bizimle aynı soruları sormaya başlamıştı. Her şeyde başarılı olduk, defalarca kazandık ama yine de duruşmalara giremedik. Bu kadar bariz hale getirirlerse bunu örtbas edemezler," diyor İki -en çok onun sesini seviyorum-kendine bir içki koyarken.

Neyi belirginleştirmek? Bu konu hakkında orada değil de burada konuşsalar harika olurdu.

"Topladığımız ruhların çokluğundan bahsetmiyorum bile. Bizim sayımız diğerlerinininkinden çok daha fazla," diyor Four.

Söylemeyi unuttum, onlar bir çeşit kötü adamlar. Ben onlara Azrail diyorum.

Demek istediğim, kötü ruhları kötü yere gönderiyorlar, yani ruh toplayıcıları ya da başka bir şey için çalışıyorlarsa belli ki kötü adamlar.

Hala dördünü de istiyorum. Size söylemiştim; önemli olan tek fikir sizinki olduğunda ahlaki pusulanız hakkında çok şey öğreniyorsunuz. Görünüşe göre, ben özür dilemeyen bir psikopatım.

Pek sayılmaz. Sadece tam olarak neden bu işe girdiklerini bilmek istiyorum. Dediğim gibi, ölümsüzler, bu da sıradan, günlük bir şey olana kadar tamamen akıllara durgunluk veren bir şey.

Artık hayranlık bile duymuyorum, ama artık sıradan bir ölümlüden de etkilenemiyorum. Etraflarında bu kadar çok bulunduktan sonra olmaz.

Acaba bir ölümlüden etkilendiğim oldu mu? Umarım bakire değilimdir - bu haldeyken inceleme yapmak için kendime dokunamıyorum bile.

Sonunda onlara nasıl dokunacağımı öğrendiğimde herhangi bir gariplik yaşamak istemiyorum.

Ve ben bunu çözeceğim.

Neyse ki doksanların filmlerinden oluşan eski koleksiyonlarını seven bazı kadınları ağırladılar. Kur yapmaları gerekenler genellikle bir film seçerken, aynı anda dört uygunsuz derecede seksi erkekle birlikte olmanın sinirlerini atlatıyorlar. *Hayalet'i* seçenlerden bazıları mı? O kadınları seviyorum. Erkeklerime dokunduklarında onlardan nefret etsem bile, tamamen harikalar.

Yine de o filmde çok şey öğrendim.

Henüz bana bir faydası olmadı ama o kapıdan giren her kıza sahip olana kadar daha da güçlenmeyi umuyorum. Yargılamayın. Sen de yapardın.

Four'un telefonu çalar ve konuşmayı keserek telefonu açar. "Evet. Yoldayız," diyor telefonu kapatmadan önce.

"İş mi?" İki sorar.

"Büyük bir tane. Benimle mezarlıkta buluşun," diyor Four ve ben de ona tutunmak için zamanında ulaşmaya çalışıyorum.

Bu garip kaybolma olayını yapabildiklerinden bahsetmiş miydim? Yeterince yakın olursam, hangisi yapıyorsa beni de onunla birlikte sürüklediğini öğrendim.

Dört'ü özlüyorum, bu yüzden çok geç olmadan onu yakalamayı başarak Bir'le bir gezintiye çıkmaya razı oluyorum.

Mezarlığa indiğimizde, bir grup siyah ruhun kaçarak dünyaya geri dönmeye çalıştığını görüyorum.

Dört, gümüş bo asasıyla havayı yarıyor ve ruh üstüne ruh emerken parlıyor.

Diğerleri de kendi silahlarını kullanıyor ve ben de onları şehre saldırıp tüm kaçakları kovalarken izliyorum. Nereden geldikleri ya da neden bir anda bu kadar çok geldikleri hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama bu mezarlığa her geldiğimde, bana tanıdık gelen bir şeyler
o. hissediyorum.

Neredeyse evim gibi hissettiriyor.

Mezar taşlarında aramak için adımı bile bilmiyorum.

Bölüm 2

Her zamanki gibi odadan odaya dolaşıp hepsine iyi geceler diliyorum. Onlar duymuyor ama ben böyle şeyler yapıyorum. Bu beni biraz daha normal hissettiriyor.

Her ne ise.

Yemek yerken her zaman onlarla birlikte otururum ve rastgele şeyler hakkında konuşmalarını ve bu akşamki gibi temizlemek zorunda oldukları ruh kırılmalarını dinlerim. Sık sık sohbete kendi fikirlerimi de ekliyorum ama tabii ki onlar benim üzerimden konuşuyorlar.

Ama günün en sevdiğim kısmı oda oda dolaşıp herkesin yattığından emin olmak ve onlara göz kulak olmadan önce iyi geceler dilemek. *Onları izlemekten* daha az ürkütücü geliyor.

Neredeyse kaçıracağım kadar hafif bir gıcirtı dikkatimi bu gece izlemeye karar verdiğim İki'den uzaklaştırmayı başarıyor.

O kadar düzensiz uyuyor ki, hiçbir şey yapamasam da onu teselli ettiğimi hissedebilmek için genellikle onu seçiyorum.

İki kişi çarşaflarla boğuşurken, zar zor duyulan bir başka gıcirtı beni ayağa kaldırıyor ve koridorda ilerletiyor.

Merdivenlerin dibini döndüğümde Üç'ü bulmayı umuyorum, çünkü uyumakta güçlük çekiyor. Uyanık kaldığı tüm zamanları telafi etmek için çöktüğü tam günleri var.

Ama o değil.

Bir adam tam yanımdan geçerken gümüş bir parıltı yakalıyorum, karanlık ev ben daha ne olduğunu anlayamadan adamın yüzünü gizliyor. Merdivenlerden sessizce çıktığını görmek için dönüyorum, arada bir onları uyandırmayacak hafif bir gıcirtı olmadan.

Hepsi mışıl mışıl uyumasa bile bundan daha ağır uyurlar.

Gümüş tekrar parlıyor ve bunun bir kılıç olduğunu anladığımda kalbim boğazıma düğümleniyor. Bir kılıcın onları öldürüp öldürmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama ölmelerini izleyemeyeceğimden eminim.

Bu ev çok büyük ama o dördünün de uyuduğu kanatta mı? Yolunu biliyor.

Yine tam yanından geçiyorum ve gözünü bile kırpmıyor. Önünde durmak için merdivenlerden geriye doğru yürürken, kim olduğunu anlamaya çalışarak yüzünü inceliyorum. Onu durdurmanın bir yolunu bulmalıyım ve kimliği yardımcı olmayacak ama en azından kimi lanetleyeceğimi bileceğim.

"Dur!" Bağırıyorum.

Beni görmeden ya da duymadan yürümeye devam ediyor.

"Uyanın!" Arkamı döndüğümde çocuklara bağırıyorum. Adam tekrar içimden geçiyor ve var olmayan kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken çok daha hızlı atıyor, bir saatin tik tak sesini yankılıyor.

Onu tekrar engellemeye çalıştığımda panik beni ele geçiriyor ve One'ın odasının kapısını zar zor açtığında neredeyse çığlık atıyorum.

O içeri bakıyor, ben de ona ve kapıya doğru koşuyorum, etrafta bulabileceğim bir şey arıyorum. Kapı daha da açılmaya başladığında, koridorun ışık kırıntıları her santimde odaya daha fazla yayılırken, bir şeyler olması için geriniyorum, tamamen işe yaramaz ve dehşete düşmüş hissediyorum.

İçinden defalarca geçmeme, yatağın ve vücudunun içinden geçmeme rağmen biri kıpırdamıyor bile.

"Uyan! Uyan!" Yok bir

şey.

Adam tecrübeli bir katilin sessizliğiyle odaya girdiğinde kılıcını kaldırır.

Düşünmeden tepki veriyorum, kendimi adama doğru fırlatırken çığlık atıyorum, korkumun her bir zerresini çaresizlik olarak bu tek harekete yüklüyorum

Beni boğuyor.

Hissettiğimi hatırladığım ilk şey keskin, zihin yakıcı bir acı şeklinde gelmeden saniyeler önce gözleri açılıyor. Sonra ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu, adam ve ben yere yuvarlandık. Adamın tam içinden geçiyorum, kendimi yere düşmekten zor kurtarıyorum.

Katlardan düşmemeyi öğrenmem uzun zaman aldı.

Sonra soluk soluğa ayağa fırladım. Az önce onu yere serdim! Vay anasını! Bunu ben yaptım!

Adam gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde bana bakıyor, korku ve tanıma derinlerde, ta ki boğazında hiç görmediğim bir kesikten aniden kan fokurdamaya başlayana kadar.

Adamın kafası kaymaya başlarken, biri elinde kılıçla onun üzerinde duruyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, daha önce bunu yaptıklarını görmüş olsam da bir kafanın kopuşunu izlemeye hevesli değilim. Aslında hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Dokunabildiğim ve beni görebilen tek kişinin, oğullarımın ölmesini isteyen bir canavar olduğunu anladım.

Ne büyük kayıp.

Birdenbire bir kılıç üzerime doğru savruluyor ve şaşkınlıkla Bir'e bakmadan önce üç kez daha savrulduğunu görerek yere bakıyorum.

Kafası karışmış gibi bana bakıyor ve kılıcını tekrar savuruyor. Onun silahı olduğunu fark ettim, ruhları biçtiği silah.

"Bu da ne?" diye soruyor nefes nefese.

O zaman parçalara ayırmaya çalıştığının ben olduğumu anlıyorum ve kalbim biraz daha hızlı çarparken gözlerim açılıyor.

"Beni görebiliyor musun?" Boğuk bir nefesle soruyorum, temkinli bir umut ve içimde kabaran ölçülü bir heyecanla.

"Sen ne sikimsin?" diye tersleyerek bana tekrar vurdu.

Kendimi ona doğru fırlatıyorum, sonunda onlardan birine dokunmaya hazırım! Ve ne yazık ki tam içinden geçtim. Bunu bilmeliydim, çünkü o kılıç da aynı şeyi ortama yapıyordu, ama biraz heyecanlandım. Anlaşılır bir şekilde.

Ama onun yanından geçerken hissettiğim o garip ürperti her şeyimi harekete geçiriyor.

Gözleri bir saniyeliğine altın pullarıyla parıldarken ve kılıcı başını eğerken yanına düşerken dönüyorum.

"Nesin sen?" diye soruyor biraz daha sakın bir şekilde, sesi daha meraklı ve daha az düşmanca çıkıyor.

"Bilmiyorum," diyorum ona, hâlâ beni görebildiği gerçeğiyle büyülenmiş bir halde. Beni dinle. "Beni gerçekten görebiliyor musun?" Bir adım daha yaklaşarak soruyorum.

Bakışlarının dalmasına izin veriyor ve alt dudağını ısıyor. "Seni kesinlikle görebiliyorum."

Bir anda o kadar çok rahatlıyorum ki, biraz başım dönüyor. Beş yılımı tamamen görünmez olarak geçirdikten sonra, sonunda görülebiliyor muyum? Onlarla konuşabilir miyim?

Gözyaşları görüşümü bulandırıyor. Nasıl ağlıyorum? Hayaletlerin bayılabileceğini hiç bilmezdim.

En azından her şey kararına kadar.

Bölüm 3

"Kendi suikastçılarından birini gönderdiler. Bu adamın kılıcı mı? Bizim silahlarımızdan çok daha iyi bir ateş metalinden yapılmış. Kaybettiği anda gözden kayboldu. Burada olduğunu bile zar zor fark edebildim." Az önce her ne olduysa yavaşça kendime geldiğimde duyduğum ilk şey bu oluyor.

Solmadım. Aksi takdirde, geri döndüğümde günlerce o korkunç vızıltı sesini duyardım. Bu daha çok uykulu bir his.

"Ve seni kurtardı mı?" Üç sorar.

Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum ve yemin ederim, eğer orgazm olabilseydim, birinin bakışlarının ağırlığı bile orgazm olmamı sağlardı.

Acaba hiç orgazm oldum mu? Harika olması gerektiğini biliyorum. Gerçek iniltileri duydum ve bu iniltiler benimle dalga geçtiğinde hep sıcak hissederim. O adama vurduğumda hissettiğim gibi fiziksel bir his değil ama-

O adama vurdum! Nasıl unuttum?!

"Evet. Ama o bir ruh değil. Sanki ruhu olan ama canlı ya da ölü olmayan bir varlık gibi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," diyor One.

Benim hakkımda konuşuyorlar. Çünkü beni görüyorlar. Çünkü bu gerçekten oluyor.

Hayalet gibi bir baygınlık daha geçirmenin eşiğinde gözlerimi açıyorum ve hepsi bana bakarken kaskatı kesiliyorlar.

"Bu çok ürkütücü," diyor Two, dikkatli gözlerle beni incelerken kaşlarını kaldırıyor.

Sanırım nefes almadığım ve şeffaf formumda onlara kocaman gözlerle baktığım için ürkütücüyüm. Ama yine de çoğunlukla görünmez olsam bile beni görebiliyorlar.

Başka hiç kimse göremese de ben her zaman yansımamı görebiliyordum ama karşımdaki duvar aynasına bakınca kendimi daha fazla görebiliyorum. Eskisinden daha az şeffaf, ama yine de bütüne yakın bir yerde değilim.

Bir şekilde seviye atladım. Ve şimdi tekrar nasıl seviye atlayacağımı bulmam gerekiyor.

Bana kuyruğum çıkmış gibi bakan dört adama, "Birinin tekrar ölmeyi denemesi gerekiyor, böylece bütün olup olamayacağımı görebileceğim," diyorum.

Bugünlerde her şey mümkünmüş gibi hissettiğim için kontrol ettim.

Hayır. Kuyruk yok. Kuyruk yok. "Ne oluyor lan?" Dört soruyor.

"Sana söylemeyi planladığım ilk sözler bunlar değildi, ama ciddi; biri ölmeye çalışsın ki seni kurtarabileyim ve bakalım bu benim seviye atlamama yardımcı olacak mı?" diye tekrar belirtiyorum.

"Sen de kimsin be? Nesin sen? Ve neden buradasın?" Biri kollarını etkileyici, hala çıplak göğsünün üzerinde kavuşturarak bana soruyor.

Hepsi çıplak göğüslü. Bu dikkatimi bile dağıtmıyor, çünkü sonunda ilerleme kaydettiğim için çok heyecanlıyım.

"Kim olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Beş yıldır buradayım ve bir anda ortaya çıktım. Bundan öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yok, dördünüzün varlığına ihtiyacım olduğu gerçeği dışında."

Bana boş boş bakıyorlar, hepsi de sinirli. Olayları onların bakış açısından görmek zor. Onlar hakkında çok şey biliyorum. Yıllardır onları izliyorum.

Sanki nihayet konuşma sırası bana gelmiş ve benim onlara yakın olduğum kadar onlar da bana yakın ve rahat olmalılarmış gibi geliyor. Oysa gerçekte, benimle ilk kez tanışıyorlar.

Biri Dört'e bakar ve Dört başını sallar. "Dışarıdaki her tür yaratığı duydum ve o duyduklarıma hiç benzemiyor. Ruhu bozulmamış ve içinde bulunduğu bu durumla kaynaşmış."

"Sonunda görülebiliyor ve odada yokmuş gibi anılmaktan hoşlanmıyor," diyorum ve küçük bir gülümseme dudaklarımı bükerken parmağımı kaldırıyorum.

Three'nin gözleri vücudumda geziniyor ve bilinçsizce bir adım daha yaklaşıyor.

"O bir illüzyon mu? Çünkü dikkatimizi dağıtmak istiyorlarsa, bunu yapmanın yolu bu olabilir," diyor Üç dalgın bir şekilde.

"Sizi temin ederim ki ben gerçek bir insanım. Neden böyle olduğumdan ya da ölü mü diri mi olduğumdan emin değilim ama kesinlikle gerçeğim. Bir neredeyse öldürülene kadar beni hiç görmediniz. Ama çıldırdım ve onu kurtarmak zorunda kaldım ve bir şekilde bu seviyeye geldim. Ve beş yıldır sizi izliyorum, ancak son zamanlarda burada daha uzun süreler kalabiliyorum. Son birkaç yıldır sürekli kalabiliyorum."

"Bir mi?" Bir kaşlarını kaldırarak soruyor, aynı anda İki kuşkuyla "Her zaman mı?" diye soruyor.

"Her zaman," diyorum biraz fazla şımarık bir coşkuyla. "Şimdi denemenizi ve ölmenizi istiyorum, böylece tekrar seviye atlayabilirim. Sonra siz dördünüz bana gerçekten eğlenceli görünen şeyleri yapabilirsiniz, ama bence Üç'ün ilk birkaç sefer için oturup sadece not alması gerekiyor."

Dört'ün dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. Üç mutlu değilmiş gibi görünüyor, gerçi az önce oyundan çıktığını söyledim ama Üç olduğunu bilmiyor. İki beni anlamaya çalışıyor gibi görünüyor. Ve Bir, beni daha güvenli bir mesafeden inceleyebilmeleri için bir laboratuvara kilitlemek istiyor gibi görünüyor.

"Her zaman bizi izlediği kesin," diyor Four sırtarak ve gözlerinde karanlık bir parıltıyla.

"Güzel bir hayaletin seni bu kadar kolay kazanabileceğinden emin değilim," diyor One ona. "Birileri açıkça ölmemizi isterken olmaz. Oyunlarını geliştiriyorlar."

"O senin hayatını kurtardı," diyor Dört makul bir şekilde.

"Evet, yaptım. Ve destansı bir şeydi. O adama çarpmanın acıttığı kısım hariç. Sonunda duyulmanın ve görülmenin ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin. Peki kim beni ete kemiğe büründürüp büründürmeyeceğini görmek için hayatını riske atacaktır?" Aralarına bakarak soruyorum. "Eğer bir oylama yapacaksak, bence Üç olmalı. Oldukça tembel ve yatak odasında tüm işi içinüzün yapmasına izin veriyor, kendisi ise sadece eğlenip yoluna devam ediyor. Bu ilişkiye daha az şey katacaktır."

Dört'ün sırtışı daha da genişlerken, İki'nin dudakları bu kez isteksiz bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Bir'in dudakları zorlukla seğiriyor ve Üç başını eğiyor.

"Neden bizi numaralarımızla çağırıyorsunuz? Madem bizi izliyordunuz, neden isimlerimizi öğrenmediniz?" Üç sorar.

"Peki üç kim?" Dört bilmiş bir sırtışla soruyor.

"Jude Dört," diyorum *Jude*'a.

Sanırım artık beni duyabildikleri için onlara evcil hayvan isimlerimle hitap etmeye devam etmek kabalık olur. Bunun bir sevgi ifadesi olduğunun farkında değilim.

Sanırım bugün onlara yeterince yüklendim.

Ayağa kalkıp Dört'e doğru yürüyorum ve elimi kaldırıyorum. Diğer üçü silahlarını ellerinde tutarak dağıldılar ve ben parmaklarımı Four'un göğsünün üzerinden geçirerek geçmelerine izin vermedim.

Gerçek bir his ya da gerçek bir fiziksel temas yok ve ona doğru bastırabilirim ama nesneleri hareket ettiremediğim için hiçbir baskı hissetmeyecektir. Sadece parmaklarımı yüzeye koyabiliyorum, tıpkı ayaklarımı yer üstünde tutmayı öğrendiğim gibi.

Ondan önce, bunu yapabilmem için etrafımda beni demirleyecek bir demir bulmam gerekiyordu.

Aramızda küçük bir elektrik uğultusu geçiyor gibi, ama o kadar sulandırılmış ki emin olamıyorum. Başını eğiyor, karanlık sırtışı hâlâ yüzünde sabit.

"Dört benim favorim," diye dürüstçe söylemeye karar verdim.

İki alaycı bir şekilde homurdanırken o gürültülü bir kahkaha atıyor.

Gözlerim İki'ye kayıyor, bu anın tadını çıkarıyorum. Sonunda kendimi onlara tanıtıyorum. Ve aslında onların kim olduğunu da kendime tanıtıyorum, çünkü onları tanıyorum ama kendimi tanımıyorum.

Acınacak kadar tatlı.

"Ve İki de Ezekiel," diye devam ediyorum, yaklaşırken ona bakıyorum.

Gözleri yüzümde geziniyor, bir kez dudaklarıma kayıyor, o sabit elektrik uğultusu biraz değişiyor ve onunla birlikte farklı bir şekilde vızıldıyor.

Bu yeni bir şey. Bunu sevdim.

"Meme uçlarına bayılıyor," diye ekliyorum. "Bana ilk dokunan o, çünkü fantezimi mükemmelleştirmek için birkaç yılımı harcadım. Her şeyi sıra dışı yapıyorsun," diye devam ediyorum.

İki sonunda sırtıyor, gözlerinde daha önce Bir'in gözlerinde olduğu gibi bir miktar altın parlarken gözleri biraz aydınlanıyor.

Bir hevesle onun içinden geçiyorum. Şaşkın bir nefes alıyor ve bu sefer garip bir karıncalanma hissediyorum, uğultudan çok daha güçlü bir şey.

Bu çok ilginç. Bir'den geçerken ben de aynı şeyi hissettim.

"Gözlerin bir şey yaptı," diyor Three ona, yaklaşıp kaşlarını çatarak bana bakarak. "Ona ne yaptın?"

"Bana yap," diyor korkusuz oğlum Dört, bana yaklaşıyor.

İçinden geçiyorum ve bu karıncalanmaların ne kadar iyi hissettirdiğini görünce ürperiyorum. Sanki daha da güçleniyorlar.

"Gözleri de yaptı," diyor Three ciddi bir şekilde.

Dört bana döndüğünde de ciddi görünüyor, ki bu onda çok sık gördüğüm bir ifade değil.

Üç, elinde küçük Rafael şeyleriyle bana doğru geliyor. Sai, sanırım aslında onlara öyle deniyor. Ve çoğul olduğu kelimelerden biri

ve bunu söylemenin tek yolu. Sanırım.

Önemli kısmı bu değil. Önemli olan, o sai'lerden birini beni öldürmek için kullanmak istemesi. Gözlerindeki o tanıdık canı bakıştan anlayabiliyorum.

O silahları kullandığını birçok kez gördüm.

"Dur!" Dört, Üç o silahları anlamsızca kullanamadan önce önüme geçerek beni tersliyor.

"O sana ne yapıyor? Benim yerime onun tarafını mı tutuyorsun?" Üç homurdanıyor.

İki yaklaşırken Dört, "Öyle değil," diye açıklıyor.

İki onlara "Onda bir gram bile tehdit hissedemiyorum," diyor. "İçimden geçti ve biliyorsunuz ki bir tehditle yakın temas halindeysem onu hissedebilirim."

"Büyük ihtimalle bu yüzden o adam önce One'a saldırdı. En rahat uyuyan o, sen ise savaştaymışsın gibi uyuyorsun," diyorum ona.

"Bizi uyurken mi izliyorsun?" Üç kuşkuyla soruyor.

"Bir kadını dördünüz arasında paylaştığınızda bu kadar ürkmüş görünmeyin."

Four dönüp bana bakıyor, dudakları yine seğiriyor. "*Faaliyetlerimizi* ne sıklıkla izliyorsun?"

"Her zaman, son zamanlarda. Seni ne kadar çok görürsem, o kadar güçlü hissediyorum. Bu şekilde daha uzun süre kalabiliyorum. Senden çok uzun süre ayrı kaldığımda kayboluyorum," diye açıklıyorum.

"Kaybolmak mı?" İki sorar. "Nereye gidiyorsun?"

İç çekerek oturuyorum, gerçi yatak eğilmiyor bile - yine hiçbir şeye baskı uygulayamıyorum. "Hiçliğe," diye cevap veriyorum. "Ben dönene kadar hiçbir şey yok. Bir de sen varsın. Hiçbir şey yapamadığım için

ama seninle konuşmak istiyorum ve bunu bir süredir yapmak istiyordum, sana her şeyi anlatacağım."

Bölüm 4

"Bunları size defalarca anlattım ama belli ki beni ilk kez duyuyorsunuz," diye uzun monoloğumun sonunda onları bilgilendirmeye karar verdim.

Hafıza şeridindeki yürüyüşümü özetledikten, onları nasıl izlediğimi, ne zaman izlediğimi, nasıl keyif aldığımı anlattıktan sonra... Elinde dürbün ve bir tavşanla çalılıklarda dolaşan çılgın bir kız gibi konuşuyorum. Tüylü arkadaş türünden bir tavşan değil.

Sadece başka kadınlar üzerinde kullandıklarını gördüğüm pille çalışan erkek arkadaşı kullanabilmek isterdim. Eminim harika olurdu.

Ancak, neyse ki, ürkütücü yönü umurlarında değil gibi görünüyor. "Eğer hiçbir şey hatırlayamıyorsan, o zaman nasıl bilebilirsin ki? İngilizce mi?" Three bana şüpheyi soruyor.

Kahretsin. Onları *gerçek* isimleriyle çağırmaya başlamalıyım.

"Ben sadece bazı şeyleri biliyorum. Onlar anılar gibi değil. Belli bir şeyi böyle hatırlamak yok. Sanki *bam*; bilgi sanki başından beri oradaymış gibi, ama ben onu bildiğimi bilmiyordum. Daha önce ne zaman yaşadığınıza dair tek bir anınız olmadan bir duyguya sahip olmak ve bunun ne olduğunu bilmek gibi. Bunun gibi şeyler."

Birbirlerine bakarlar.

"Bulmacanın başka bir parçası olabilir," diyor Bir düşünceli bir şekilde. "Ya da bizi sabote etmek için burada olabilir," diye yayılım ateşine tutuyor hıyar Üç.

"Bizi sabote etmek için burada olsaydı, hayatımı kurtarmazdı," diye hatırlatıyor üçüncü favorim One.

Üç'ün buna verecek cevabı yok. Lanet olsun. Başka numara yok.

"Kimin kim olduğunu bize hiç söylemedin. Sadece İki ve Dört. Tüm o sayılar yüzünden hikâyeyi takip etmek zor oldu," diyor Jude biraz sırtıtarak.

Onlara One'ın kim olduğunu s ö y l e d i m ; belli ki ondan bahsederken dikkat etmemişler.

"Kafamın içinde misin?" Ona soruyorum, çünkü az önce benim düşüncelerimi yankıladı.

Kaşlarını çattı. "Hayır." Sonra onlara baktı.

Sonra hepsi bana baktı.

"Ne?" Soruyorum.

"Bunu neden sordun ki?" Jude bana soruyor.

"Çünkü sizi numaralarınız yerine isimlerinizle düşünmeye başlamam gerektiğini düşünüyordum. Ve bunu sen istedin."

Kıllanıyor.

"Her neyse, Two'nun, yani Ezekeil'in odası genelde geceleri kaldığım yer ama onun yerine koridorda nöbet tutmaya başlayacağım. Artık beni duyabildiğine göre, bir şey duyarsam seni uyandırırım."

Şimdi nihayet onlar için bir şeyler yapabileceğimi hissediyorum. Hatta onları koruyabilirim. "Bir kim?" Gage soruyor.

"Öylesin," diyorum tereddüt etmeden ve hepsi Kai'ye bakarken gülümsemesinin büyümesine neden oluyorum.

"Ben Üç müyüm?" Kai kuru bir şekilde sorar.

"Bencil olan, evet," diye kabul ediyorum, hatta başımı hafifçe sallıyorum.

Gözleri kısılıyor ama devam ederken onu görmezden geliyorum. "Doyurmanız gereken ihtiyaçlarınız varken neden hepiniz bir kadını paylaşmak zorundasınız diye sorardım ama iyi şansımı sorgulamak istemiyorum. Bütünleşir bütünleşmez sana sahip olacağım ve tüm bu abartıya değip değmediğini göreceğim."

Jude sessizce gülüyor, gözleri üzerimde geziniyor.

"Bunu giymenin özel bir nedeni var mı? Bu olay olduğunda giydiğin şey olabilir mi?" Kai iç çamaşırımı işaret ederek bana soruyor.

Biri beni görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, ne giydiğimi de görebileceklerini unutmuşum. Ya da zar zor giydiğimi.

"Bu aslında erken öğrendiğim güzel bir şey. Giymek istediğim bir şeyi düşündüğümde, o şey hemen orada beliriveriyor."

Uzun, zarif gümüş bir elbise hayal ediyorum ve ortaya çıkıyor, beni biraz daha klas gösteriyor.

Kai bir adım geri atıyor ve Jude bir adım daha yaklaşıyor, gözleri aç bir şekilde üzerimde geziniyor.

"Bu benim değişmez tek eğlence kaynağım oldu, çünkü bunu bütün gün yapabilirim ve hiç yorulmam. Bütün olma hayallerim gerçekleşirse diye genellikle çok seksi şeyler giyerim. Hazır olmak istedim. Bilirsiniz işte."

Omuz silkiyorum ve Ezeziel gözlerinin üzerimde gezinmesine izin veriyor.

Bir kıza kırmızı dantelli bir slip aldığı zamanı hatırlıyorum ve bunu hayal ediyorum. Görüldüğü anda, oturduğu sandalyeyi sızlanmasına neden olacak kadar sert kavırıyor.

Bu kesinlikle bir güven artırıcı.

Jude deriden daha çok hoşlanıyor, bu yüzden aniden giydiğim dantel kesimli uyluklara eklenmiş bazı kayışları olan şımarık küçük bir deri iç çamaşırı seti hayal ediyorum.

Anında beni yakalıyor, eli tam içimden geçerken hayal kırıklığıyla küfrediyor ve o karıncalanmalar beni yeniden kızdırıyor.

"Şu anda daha az çekici bir şey iyi olurdu. Eğer heyecanlanırsak, daha bu konuşmayı bitirmeden bu gece bizi başka bir kızla izlemek zorunda kalacaksın," diyor Kai bana kesin bir dille.

"İzlemekle bir sorunum yok," diyorum omuz silkerek. "Ahlaksızlığını aştığınızda, aslında oldukça ateşli. Ama itiraf etmeliyim ki, katılımcı olabildiğimde izlemekle ilgili bir sorunum kalmayacak."

Jude inliyor. "Onu bir bütün haline getirmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Sırf onu becermek istiyorsun diye şu anda ona odaklanmamız gerekmiyor. Muhtemelen onların istediği de bu," diye homurdanıyor Kai.

"Onun onlarla hiçbir ilgisi yok. O her neyse, kim olduğumuza dair kendi gizemimizle bağlantılı. Bir şeyler oluyor ve sen bunu biliyorsun. Bunu herkes biliyor."

Üzerimde bir çift flanel pantolon ve bir tişört belirirken, "Bilmiyorum," diye belirtmeye karar verdim. "Aslında ne yaptığınızı ve ne olduğunuzu tam olarak anlayabilmiş değilim. Aldığınız ruhları ve diğer şeyleri görüyorum-"

"Sen ruhları görüyorsun ama onlar seni görmüyor mu?" Kai araya giriyor, sesi bir an için düşmanca olmaktan çok meraklıymış gibi çıkıyor.

"Evet. Bu yüzden ne olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Belli ki onlarla aynı değilim. Ve senin başka bir yere gittiğini biliyorum ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ortadan kaybolma olayını yaptığında atlayıp geliyorum."

"Sifonlarımızı takip edebiliyor musun?" Jude ilgilenererek soruyor.

"Buna sifon mu diyorsunuz? O zaman evet; onu takip edebilirim. Sadece bunu yaptığında yeterince yakın olmalıyım."

Bana doğru ilerliyor. "O zaman bek le. Neler olduğunu bilebilecek birine sorabiliriz."

Parmaklarım hiç tereddüt etmeden vücuduna gidiyor ve Kai tam biz gözden kaybolurken bunu yapmaması için onu tersliyor.

Rüzgâr kulaklarımda öncekinden çok daha yüksek bir s e s l e uğulduyor ve bir ara sokağın arkasında belirliyoruz.

"Rehinci arkadaşınla görüşeceğiz, değil mi?" Ona sordum.

Bunu nereden bildiğimi sorma zahmetine bile girmiyor.

Diğer üçü de bize katılırken tek cevabı "Evet" oluyor.

Kai öne doğru yürür. "Neler olduğunu anlayana kadar, çok önemli dostlarımızı olası bir tehdide maruz bırakarak riske atamayız."

Jude onu görmezden gelerek yolu gösteriyor ve biz ara sokaktan çıkarken Ezekiel beni takip ediyor.

Tefeci dükkânının duvarından geçerek Ezekiel'in küfretmesine neden oluyorum. "Dikkat çekecek. Bunun için yeterince geç değil," diye tıslıyor.

Sokakta sadece birkaç kişi var. Görülebileceğimi unutmuşum.

Neyse ki, duvarların arasından geçen bir hayaleti fark edemeyecek kadar sarhoş görünüyorlar.

Jude t e k kelime etmiyor, sadece tanıdık yaşlı adamın geniş bir sırtıyla onu selamladığı arka tezgâha doğru yürüyor.

"İyi maldan bir bardak daha ister misin?" Harold, buradan çokça satın aldıkları berrak sıvıdan bir şişe kaldırarak soruyor.

Görünüşe göre sarhoş olabilmelerinin tek yolu bu.

"Bunlardan ikisini ve onun ne olabileceğine dair bazı hızlı cevapları alacağım.

İyi ödeyeceğiz," diyor Jude ona.

Harold bir şey arıyormuş gibi hemen etrafına bakındı. Gözleri ikinci bir bakış bile atmadan yanımdan geçip gidiyor.

"Kim?" diye sorar.

Kalbim tekliyor. Yine mi görünmez oldum?

Dört oğlum önce bana, sonra birbirlerine, sonra tekrar bana baktılar. "Onu göremiyor musun?" Jude soruyor ve biraz rahatlamama neden oluyor.

Bekle, eğer görebiliyorlarsa Harold neden beni göremiyor?

Çarptığım adam beni kesinlikle gördü. Yemin ederim biraz dehşete düşmüş gibiydi. Kendini bu kadar tehdit altında hissettiğine göre yüzümde ciddi bir kızgınlık ifadesi olmalıydı.

"Kimi gördün?" Harold delirmiş gibi soruyor.

Harold ruhları
görebiliyor... Ama beni
göremiyor mu?

"Hiç kimse," diyor Jude sıkıntıyla. "Sadece çok içtim sanırım. Ama iki tane daha alacağım," diye devam ediyor.

Kai'nin Jude'a ve bana kaşlarını çatarak baktığını görmeme rağmen diğer üç adam da bunu kabul ediyor.

Harold gözlerini deviriyor ama ona iki şişe satıyor. Tek kelime etmeden ayrılıyor ve Jude tekrar içime giriyor. Aramızdaki elektriklenmeyi hissediyorum ve yeterince uğraşırsam ona dokunabilecekmişim gibi onu içime çekiyorum.

İşe yaramıyor.

Sonra bir de baktım ki canavar evlerine geri dönmüşüz ve o benden uzaklaşıyor. Diğer üçü onun arkasında beliriyor ve dördü de beni inceliyor.

"İçeri giren suikastçı onu gördü," diyor *Bir* yaşındaki Gage. "Onun yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki, uyanık olduğumu bile fark etmeden onu öldürebildim."

"Suikastçı üst düzey bir kraliyet paralı askeriydi. Ceset ortadan kaybolmadan önce arma derisindeydi," diyor Kai sessizce, gözleri sanki görünüşümde cevap arıyormuş gibi beni tarıyor.

"Ona da vurdu. Belki de bununla bir ilgisi vardır," diyor Ezekiel.

Jude, "Belki," diye cevap veriyor, kimse belirli bir teoriye çok bağlı görünmüyor.

"Bu gece daha fazla uykuya ihtiyacım var. Olası bir tehdidin peşimizde olduğunu bilerek ne kadar iyi uyuyabileceğimden emin değilim," diyor Kai dönüp dışarı çıkarken. "Yarın denemeler için oryantasyonumuz var ve onun dikkatimizi dağıtması bizi öldürtecek," diye ekliyor çıkarken.

"Siz biraz uyurken ben nöbet tutacağım," diyorum, onlarla konuşmak için duyduğum bencilce arzuyu daha fazla söyleyemeyecek hale gelene kadar gömüyorum.

Eğer denemeler bu kadar tehlikeliyse, dikkatlerinin dağılmasını kesinlikle istemem. Bu denemelerin ne olduğunu ve neden yapmaları gerektiğini sormak için dinlenmelerini bile bekleyebilirim. Ama bu gece olmaz.

Ezekiel esniyor ama sonra dönüp dışarı çıkıyor.

Jude ve Gage orada durup beni inceliyorlar.

"Bizi Araf'a kadar takip edebiliyor musun?" Gage sonunda sorar.

Kaşlarımı çatarak başımı eğiyorum. "Gittiğin yer Araf mı? Beklediğimden çok daha güzelmiş. Ciddi anlamda kötü bir PR'ı var. Ama oradaki insanlar korkunç görünüyor, bu yüzden şimdi bu kadar mantıklı geliyor."

Jude'un dudakları seğiriyor ve Gage bile eğlenmiş görünüyor.

"Araf, ziyaret ettiğimiz bölümden biraz daha büyük. Bu özel etkinlikler için. Kendi istekleri dışında orada zorla tutulan Araf sakinleri bunun kötü bir halkla ilişkiler olduğunu kabul etmeyecektir."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Daha önce bana şimdi olduğu kadar gerçek görünmüyordu.

Ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yok.

"Yarın bunun ne anlama geldiğini açıklayabilirsiniz. Benim için oraya odaklanmak her zaman çok zordur. Ama bu gece uyumalısın. Konuşmak için onları uyanık tuttuğum için kimsenin incinmesini istemiyorum."

Gage yavaşça geriye doğru yürümeye başlarken Jude öne doğru adım atıyor, kapıya doğru ilerliyor ama bakışlarımı bir süre daha elinde tutuyor. Sonunda dışarı çıkar çıkmaz Jude bana doğru uzanıyor.

Parmakları tam içimden geçiyor, ama o güçlü karıncalanma, zevk beni yıkarken gözlerimi kapatmama neden oluyor. Daha da yaklaşıyor, yüzü yüzüme yaklaşıp kadar başını eğiyor ve ben biraz sallanıyorum.

"Sende çok rahat hissettiren bir şey var. Ama kardeşlerime zarar verirsen, öyle ya da böyle seni bitiririm. Ve bu acı verici olur."

Artık benim favorim değil. Aramızda özel bir şeyler olduğunu sanıyordum.

Geri adım atıyor ve ben kalbimdeki acı dolu çekişi görmezden geliyorum. Neden böyle bir şey düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim olmasa da, benim yanımda olacağını bildiğim kişi oydu.

Sonunda görülme ve duyulma şansına sahip olsaydım, umduğum kadar harika olmazlardı. Dokunmanın da bununla birlikte geleceğini düşünmüştüm ama şimdi gelmediğine memnunum.

Sanırım beni öldürürler.

İçimdeki hava çekilmiş gibi hissediyorum, tek kelime etmiyorum. Onun yerine duvardan geçip nöbet tutmaya gidiyorum.

Yakın olduğum sürece, solmamak için her on dakikada bir göz atıp ihtiyacımı giderebilirim.

Jude beni gerçekten incitti. Neden bilmiyorum ama dürüst olmak gerekirse hepsi beni incitti. Eğlenceliydim ve sonra tek kullanımlık oldum.

Onlarla konuşabilmek için beş yıl bekledim, aptalca bir şekilde aramızda hemen bir dostluk oluşacağını düşündüm.

Ve kimse iyi geceler bile demedi.

Bölüm 5

Gece boyunca hiçbir şey olmadı. En zor uyuyan o olduğu ve beni fark etmeyeceğini bildiğim için çoğunlukla Gage'i gözetledim. Diğerlerinden birinin uyanmasından ve varlığımdan rahatsız olmasından korkuyordum.

Jude'un küçük balonumu patlatması ve kimsenin iyi geceler diyecek kadar bile nazik olmaması sayesinde dünden bugüne kendime olan güvenim sıfır.

Hepsini mutfakta duyabiliyorum ama ben merdivenlerde oturuyorum. Beni duyabilmelerini ve görebilmelerini dileyerek çok uzun zaman geçirdim ve şimdi görebildiklerine göre, tekrar görünmez olmak istiyorum, böylece grubun bir parçası olduğumu hissetmeye geri dönebilirim. Var olmak için bile onlara ihtiyacı olan garip bir müdahil olmak yerine.

Ezekiel beni bulmak için köşeyi dönüyor ve tökezleyerek durup bana bakıyor. "Dünkü cesaretin nerede?" diye soruyor.

Huysuz bir çocuk gibi cevap vermiyorum. Artık benim için görünmezlermiş gibi davranıyorum.

"Ah, bu oyun mu? Bu oyunda iyiyimdir," diyor yanıma otururken. "Üç yaşındayken falan oynardım."

Dick.

Bu kazıyı ve onu görmezden geliyorum ve büyüleyici bir şeymiş gibi duvara bakmaya devam ediyorum.

Gözlerini devirir ve ayağa kalkar. "Her neyse. Denedim."

Bu konuda mantıksız bir şekilde duygusallaşıyorum. Gerçekten hiç mantıklı değil.

Belki de seviye atladığımdan beri duygularım yükseldiği içindir. Her şey daha önce olduğundan iki kat daha önemli görünüyor.

Bunu daha sonra halledeceğim. Şimdilik, bu dört adamın benim olma fantezim bitti. Sadece bir bütün olmak istiyorum.

Onlar.

Sonunda uzaklaşıp mutfaktaki kardeşlerine katılmadan önce sinirli bir nefes üflüyor. Kafamı uzattığımda onları zar zor görebiliyorum.

Ki bunu yapıyorum. Her dokuz dakika elli sekiz saniyede bir.

"Dün gece ben gittikten sonra ona ne söyledin?" Ezeziel'in sorduğunu duydum.

Gage şaşkınlık içinde ona, "Ben de yattım," der.

Muhtemelen onlara işitme duyumun olağanüstü olduğunu söylemeliyim. Her zaman duymamam gerektiğini düşündüğüm fısıltıları duyuyorum. Başka kimse bu kadar iyi duyamıyor gibi görünüyor.

Ama bu sırrı kendime saklıyorum.

"Ne dedin *sen*?" Gage, Jude olduğunu tahmin ettiğim birine soruyor.

Jude'un yanıtı "Sadece dostça bir uyarıda bulundum," oldu. "Ben iyiydim Ta ki onu sadece bizim görebildiğimizi fark edene kadar. Burada bir şeyler dönüyor ve şimdi Kai'nin haklı olduğunu düşünüyorum. Bu bir hile gibi geliyor ve kesinlikle Manella'nın bizi oyundan düşürmek için yapacağı bir şey."

Sırada Kai var ve konuşmaya başlıyor. Tabii ki. "Bence denemelerin ilk turunu geçene kadar onu görmezden gelemim. Sonra da bir aylık ara boyunca onunla ilgileniriz."

"Zamanlaması şüpheli," diyor Gage iç çekerek.

Gözlerim yaşıyor ama bu sadece şeffaf bir buğu. Dün gece bayılmadan önce hissettiğim gerçek gözyaşlarının aksine. O aptal gözyaşları mutluluk gözyaşlarıydı, çünkü böyle olmaması gerekiyordu.

Gelip giden tüm kadınlara çok iyi davranıyorlar. Bana da iyi davranacaklarını düşündüm.

"Bize dokunmaya çalıştığında hissettirdiği bir şey var. Sadece... Bilmiyorum. Onu görmezden gelmenin bir şey yapacağını sanmıyorum ama

Duygularını incitirsek ve bulmaya çalıştığımız cevaplarla bir şekilde bağlantısı varsa ve onu yeterince kızdırırsak ne olur-"

Bir telefon çalar, Ezeziel'in sözünü keser, neyse ki.

Jude cevap veriyor ve gitmek üzereymişler gibi bir ses duyuyorum. Kahretsin.

Tam ayağa kalkıp peşlerine düşecekken Kai'nin dönüp bana sırtıttığını görüyorum. Otostop çekmek için birine ulaşmadan hepsi kayboluyor ve midemde hastalıklı bir his beliriyor.

Beni burada bıraktılar.

Onlara, gözümün önünde olmadan on dakikadan fazla kalırsam kaybolacağımı söyledim ve beni burada bıraktılar.

Onlara solukluktan nefret ettiğimi söyledim. Hiçlik olduğunu. Ve yine de beni burada bıraktılar.

Gözyaşlarım görüşümü bulandırırken ve öfke yüzeye yakın bir yerde kaynarken ışıklar titriyor ve ev sarsılıyor. Tezgâhtaki eşyalar takırdıyor ve bu her şeyin bir anda durmasına neden olacak kadar dikkatimi dağıtıyor.

Işıklar sağlam bir şekilde parlamaya başlar ve titreşimler kesilir.

Etrafımdaki her şeye bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor. Casper'dan Poltergeist'a kadar, öyle görünüyor. Sadece şu ana kadar doğru motivasyona sahip değildim.

Ama zaman ilerledikçe, bıçak gibi saplanan acı beni hazırlıksız yakalıyor. Daha önce hiç acımamıştı. Neden şimdi bu kadar acıyor?

Sırtımda bir kırbaç şaklatılmış gibi bir ağrı oluşmadan önce, ayak parmaklarımdan uyluklarıma doğru bıçaklar sürükleniyormuş gibi hissediyorum.

Görüşüm kararırken boğazımdan bir çığlık kopuyor, ama hiçliğe karışmadan aniden hareket ettiğimi hissediyorum. Kendimi aniden kocaman bir ağacın içinde bulduğumda nefesim sert bir şekilde geri geliyor. Aslında en tepesinde.

Beni acı içinde bırakan dört pisliğin hemen üstünde.

Onlara ters ters bakarak Kai'nin kılıcını çıkarışını izliyorum. "Siz ikiniz Falker ikizlerini vadiye götürün, biz de juggernaut'ları onların arkasından sürelim. Bu işten en iyi şekilde çıkmamızın tek yolu bu."

Oryantasyon için geldiklerini sanıyordum.

Benden kopardıkları tüm gücümü geri toplarken sadece yarı yarıya dinliyorum. Görünüşe göre bulunduğum bu yeni seviyenin bir avantajı var.

Birden fazla avantaj olduğunu anlamam uzun bir saniye alıyor.

Etrafıma baktığımda her şeyi görebiliyorum.

Etrafımı saran tarih öncesi görünümlü araziye ve etrafta gizlenen çeşitli korkunç yaratıkları gördüğümde midem bulanıyor.

Gage, kendisini yakalamaya çalışan ip gibi bir cesede kılıcını saplar. İp gibi ceset düşer, kafası yuvarlanır ve onlar hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam ederler.

Neden bu sosyopatların daha önce bu kadar harika olduğunu düşünmüştüm?

Ormanın ortasındayız ya da adına ne dersiniz deyin. Görebildiğim kadarıyla uzayıp giden devasa, özenle işlenmiş ağaçların arasından bir dinazorun ya da ejderhanın hızla gelmesini bekliyorum.

Dörtlü ikiye ayrılıyor ve Jude ile Ezeziel'in sifonlamak yerine koşarak sağa doğru daldıklarını izliyorum. Kai ve Gage daha yavaş hareket ediyor, ben de ağaçlarıma yapışarak onları takip ediyorum. O kadar büyükler ve birbirlerine sıkıca kenetlenmişler ki bir ağaçtan diğerine zahmetsizce geçebiliyorum.

Ve ihtiyacım olduğunda çok uzağa zıplayabiliyorum. Ağırlıksız olmanın bir avantajı. Bir diğeri de yürürken ayaklarımın altında herhangi bir basınç olmaması, bu yüzden beni burada asla duymuyorlar.

Birbirinin aynı iki adam başka bir açıdan yaklaşırken alçaktan çömelirler. Oturup iki adamın onlara yaklaşmasını izliyorum.

Tam kanyona ulaştıklarında, Gage ve Kai yerlerinden fırlar ve onları o kadar büyük bir güçle yakalarlar ki, ikizlerin uçurumun kenarından uçmadan önce ciyaklamak için ancak zamanları olur.

"Bu yeterince kolaydı," diye mırıldanıyor Kai.

"Bunun bizim için kolay olacağını biliyorduk. Herkes biliyordu. Size çok fazla stres yaptığınızı söylemiştim."

Bir çığlık dilimin ucuna kadar geliyor ve kaçmadan hemen önce yutuyorum.

İkizler aşağı yuvarlanırken dört başlı bir canavar vadiden aşağı koşuyor ve sonunda birbirlerinin üzerine yığılıyor. Yaratık onlara saldırmadan önce biri kılıcını zorlukla zamanında çeker. Hemen arkasında, sanki biri kahvaltılık zili çalmış gibi, o dört başlı canavarlardan iki tane daha koşarak aşağı iniyor.

Kai ve Gage koşmaya başlıyorlar ve ben onların hayatta kalıp kalmadığını anlayamadan geri dönmek zorunda kalıyorum, çünkü onun yerine iki serseriye ayak uydurmak zorundayım.

Sıçrayışlarımdan biri beni test ediyor, çünkü her zamankinden biraz daha uzun süre havada kalıyorum ve başka bir uzvun üzerine inmeden ve hala onların peşinden koşmadan önce normal sınırlarımı zorluyorum.

Dördü birden bir araya geliyor ve Jude ile Ezekeil'in nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu sırada ben de arkalarından koşuyorum. Yakın duruyorum ama görünecek kadar değil.

Ondan sonra önemli bir şey olmuyor.

Her yerlerinde kan var, bu yüzden ben buraya gelmeden önce daha olaylı şeyler olduğunu varsayıyorum. Nasıl olduğundan emin değilim. Onların arkasına geçtiğimde on dakikadan biraz fazlaydı.

Çok fazla soru sormadan, bir ışık patlaması onlara çarpıyor ve aniden yok oluyorlar.

Küfrederek ağaçtan iniyorum ve amaçsızca etrafa bakıyorum. Kahretsin. Yine mi? Ya burada sıkışıp kalırsam? En başta kendimi buraya nasıl zapladığımı bile bilmiyorum.

Tam arkamı döndüğümde kocaman gözlerle karşılaşıyorum. Vücudum kadar uzun gözler. Ve pullar. Ve kürk. Pullar ve kürk var. Tam burnumun üzerinde, önümdeki gözlerin arasında iğrenç bir kombinasyon.

Pullu kürkün içinden en iyi şekilde geçebileceğimi kendime hatırlatamadan boğazımdan bir çığlık kopuyor. Ona tokat atmışım gibi geri dönüyor ve aşağıya dalmadan önce havaya sıcıyor.

Birkaç yüz metre boyunca.

Aşağıya doğru gömülürken tüm toprak hareket eder ve sallanır, solucan benzeri vücudunun tamamını deliğe sokması sonsuza kadar sürer. Yılan gibi yerine solucan gibi diyorum çünkü solucanlar beni o kadar korkutmuyor.

Yer tekrar hareketsizleştikten sonra bile bacaklarım titriyor ve sendeleyerek buradan bir çıkış yolu arıyorum.

Tam göğsümde bir acı oluşmaya başlamışken, her şeyin yeniden olduğunu hissediyorum. Lastik bir bant kopmuş gibi, görünmeyen bir güç beni şiddetle canavar diyarından çekip alıyor ve dörtlünün evine geri fırlatıyor.

"Sence solmuş mudur?" Gage'in sorduğunu duyuyorum. Sesi bu konuda çok üzgün gelmiyor.

"Bilmiyorum ama Neopold az önce aradı. Herkesin zamanını kolayca ezdiğimiz için bir sonraki denemeyi daha da zorlaştıracaklarını söyledi."

Saçmalık. Hepsi anlamsız.

Onları görebilmek için kafamı duvardan biraz içeri sokuyorum. Neyse ki kimsenin bakmadığı bir yer seçtim.

Onlar beni fark etmeden önce arkama yaslandığımda Jude, "Bu da demek oluyor ki artık kızla ilgilenebiliriz," diyor.

"Onunla nasıl başa çıkacağız? Ona dokunamayız. Onun ne olduğunu bilmiyoruz. Ve eğer bize engel olmak istiyorsa, onu görebilecek tek kişi biz olabiliriz," diyor Gage kesin bir ifadeyle.

Onlara vuramadığım için mutlu olsalar iyi olur. Şu anda kesinlikle yapardım.

Tek kelime etmeden merdivenlere oturuyorum ve varlığımla ilgili yüzlerce alçakça teoriyi incelemelerini dinliyorum, bu arada arada bir göz atıyorum.

Tüm bu fantezilerde bir kez bile benden kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştıklarını görmedim.

Bu beni onlardan biraz nefret ettiriyor.

Bölüm 6

Evin içinde gizlice dolaşmaya çalıştığım bir hafta midemi düğüm düğüm etti. Ne zaman kazara onlardan birine rastlasam, hızla bir duvarın içinden geçiyorum.

Gergin ve garip.

Beni hayatlarından çıkarabilmek için ne olabileceğime dair kitaplar okuyorlar.

Çoğunlukla saklanıyorum çünkü başarılı olacaklarından endişeleniyorum.

Bir sonraki seviyeye geçebilirim, bütün olacağım. Ruhum ya da her neyse, o zaman hiçbir şeye bağlı olmayacak ve yaklaşan kıyametin kafesinden kaçan özgür bir hayvan gibi koşabileceğim.

Hayatta kalmak için o kadar çok çalıştım ki, bir zamanlar bana bir amaç ve hayatta kalmak için bir neden verenlerin elleriyle şimdi ölmek istemiyorum.

Neyse ki artık hepsi yattı. Kötü bir alışkanlık gibi, odadan odaya geçip "iyi geceler" diye mırıldanıyorum.

Görünüşe göre yarın gauntlet ya da her neyse, bu yüzden erken teslim oldular.

Kai bile değişiklik olsun diye horluyor.

Aslında, bu gece hepsi ağır ağır uyuyor. Ezeziel de horluyor. O hiç horlamaz.

Yatağa doğru ilerliyorum, şaşkınlıkla onu incelerken elim yanağında geziniyor. Beş yıldır bir kez bile horlamamıştı. Asla o kadar derin uyumuyor.

Ve Kai çok çabuk uyudu. Bu çok alışılmadık bir şey.

Jude'un odasına gidiyorum ve onu da diğerleri gibi dünyaya karşı ölü buluyorum. Her zaman sırt üstü uyur. Bu gece yüzüstü yatıyor ve üzerinde hâlâ kıyafetleri var.

Kıyafetlerle uyumaya dayanamadığını biliyorum. Her zaman çıplak yatar. Odasından çıkarken etrafa baktım.

Belki beni öldürmek istiyorlar ve belki onlardan biraz nefret ediyorum ama birinin onlara zarar vermesi düşüncesine dayanamıyorum.

Ki bu açıkça gerçekleşmek üzere.

Merdivenlerden koşarak inip kapıları falan kontrol ediyorum. Tezgâhın üzerinde bugün Harold'dan aldıkları şişeyi görüyorum ve donup kalıyorum.

Her birinin sadece bir şutu vardı. İzlediğimden değil. Sadece Kai'nin sinirlerini yatıştırmak ve gerginliği azaltmak için onlara sadece bir tane söylediğini duydum.

Gözlerim zar zor görebildiğim küçük yeşil girdaplara odaklanıyor. Neredeyse hayalet yansımanın eskiden olduğu gibi - o kadar şeffaf ki sadece en iyi görüş gerçek bir bakış yakalayabilir.

Kahretsin.

Bu daha önce o şişelerde hiç olmamıştı.

En ufak bir esinti tezgahın üzerindeki kağıtları karıştırıyor ve ben de dönüp pencerenin açık olduğunu görüyorum.

Olamaz.

Merdivenleri hızla çıkıyorum, etrafta kimseyi göremiyorum. Sonra hızla kafamı kapılardan içeri sokup herkesi gözetlemeye başlıyorum.

Jude'un odasına gittiğimde ise kalbim neredeyse yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kılıklı bir adam Jude'un yatağına yaklaşırken, başka bir adam da kapının yanında kendi kılıcını kavırıyor ve Jude'un horlamayı bırakıp dövüşmeye başlamasını bekler gibi önünde tutuyor.

Adamın içinden geçiyorum, o karıncalanmaların hiçbirini hissetmiyorum ve yatağa doğru koşuyorum, yatağın ve Jude'un içinden geçerken uyuyan Dörtlü'ye temkinli bir şekilde yaklaşan adama bakıyorum.

"Dur!" Adama bağıyorum ama beni göremiyor.

Gözlerim kapının yanındakine kayıyor ama o da benim varlığımdan habersiz görünüyor.

Kılıcını çektiği anda seviye atlamaya hazırlanıyorum, tıpkı diğerine yaptığım gibi ona dalıyorum, korkunun her zerresi hamlemi güçlendiriyor.

Ama elimle ona vurmak yerine, içimden bir şey fırlıyor ve ona çarpıyor. Hangi görünmez gücün parmak uçlarımdan hızla geçip ardında soğuk, tanıdık bir his bıraktığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ağzından bir çığlık çıkarken gözleri büyüyor ve diğer adama çarpıyor. Diğer adam... önünde bir kılıç tutuyordu.

O adam hareket edemeyecek kadar sersemlemiş görünürken, göğsünden kılıç çıkan adam sessiz bir çığlıkla ağzını açıyor. Vücudundaki damarlar siyaha dönmeye başladığında midem bulanıyor. Kılıç gittikçe daha parlak bir şekilde parlıyor ve içindeki yaşamı emiyor.

Ölmeyen adam ölmekte olan adamın kılıcını çekip çıkarıyor ve panik içinde bakışlarını uyuyan adama yöneltip tam bana bakarken dehşet içinde ona bakıyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla saldırıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kılıcını indiriyor. Aynı tanıdık his vücudumdan geçiyor ve bir patlama gibi patlıyor.

Adam havada donup kalırken nefesi kesiliyor ve ben yaklaşırken elimi uzatıyorum, benden yayılan yabancı gücü hissediyorum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ama her şey birkaç saniye içinde gerçekleşiyor. Tıpkı diğer adam gibi o da odanın bir ucundan diğer ucuna fırlatılıyor ama yere yığıldığında hareket etmiyor.

Kılıcını bana doğru fırlatmasına tamamen hazır bir şekilde hızla oraya doğru koşuyorum. Bunun yerine nefesim kesiliyor ve sendeleyerek geri çekiliyorum.

Yüzünün ve vücudunun her yerinde kimyasal yanıklar var gibi görünüyor. Sanki iç organları zehirli atıklara batırılmış ve şimdi hepsi mümkün olan her delikten dışarı sızıyor ve onu içten dışa doğru yakıyor.

Yanıklar daha da kötüleşiyor ve geri dönmek zorunda kalıyorum.

Bay Kara Damar ölümün eşiğinde ve daha önce beni göremezken şimdi doğrudan bana bakıyor.

Öksürüp gülerken dudakları yavaş bir sırtışla kıvrılıyor. Konuşacakmış gibi ağzını açıyor ama cansızlaşırken başı yana düşüyor.

Öldü.

Birkaç dakikadan kısa bir sürede iki kişiyi öldürmeyi başardım. Biri beni göremiyordu ama sonra görebildi.

Aşağıya bakıyorum, nefesim göğsümden çıkarken daha sıcak hissetsem de elimi hala çoğunlukla şeffaf buluyorum.

Belki de bu olmadan önce bir suikastçiydim, çünkü bu çok kolaydı. Ve gerçekten doğru hissettirdi.

Bu da cidden çok rahatsız edici.

Keşke şu anda bir içki içebilseydim. Sanırım bunu hak ediyorum.

Arkama dönüp Jude'a bakıyorum ve huzur içinde uyurken çıkardığı hafif horlama seslerini duyuyorum.

"Rica ederim," diye homurdandım.

Bu ses . ayak sesleri yaklaşıyor gönderir a soğuk
yukarı benim Omurga.

Görünüşe göre bu gece bitmemiş.

Birileri gerçekten bu çocukların -artık *benim* çocuklarım değil- ölmesini istiyor.

Parmaklarım karıncalanıyor, harekete hazırım. Sırf yapabildiğim için, normal kıyafetlerimi değiştiriyorum ve beni göremeseler de daha sert bir görünüme bürünüyorum.

Çünkü öncelikler önemlidir.

Bölüm 7

Bu dizi her neyse çok sinir oluyorum.

Neyse ki, bunun bir maratonu var gibi görünüyor.

Kulağa iki garip cümleyi bir araya getirmek gibi geliyor, değil mi?

Görünüşe göre paniklemiş, koruyucu moddayken yetişkin adamları etrafa fırlatabilirken, kanalı değiştirmek için bir TV kumandasına herhangi bir baskı uygulayamıyorum.

Bu dizi başladığında çok daha fazla zombi vardı. Tüm bu ikinci sezon kafamı karıştırdı. Kuşkusuz sadece yan karakterlerden biri çok sert bir kadın olduğu için izliyorum.

Keyla bu insanları defalarca kurtarıyor ama hiç saygı görmüyor. Sanki onu hafife alıyorlar.

Yine de kan ve vahşeti seviyorum, bu yüzden izlemeye devam ediyorum, hayatta kalmak için savaşmak hakkında biraz bilgi ediniyorum. Bu insanlar hayatları ya da başka hayatlar buna bağlı olduğunda imkansız şeyler yapıyorlar.

Sanırım bu bana, özellikle de zavallı, değeri bilinmemiş Keyla'ya karşı benzer bir his veriyor.

Çok yoğun bir gece geçirdim ama yine de çocukları uyurken öldürmek isteyen psikopat adamların nöbetleri arasında bunu izlemeyi başardım.

Böyle bir şeye inanacaklarından değil. Ne de olsa cesetler ölümlerinden kısa bir süre sonra ortadan kayboluyor gibiydi.

Ya çocuklar beni sevsinler diye uydurduğumu düşünecekler -o kadar da zavallı değilim, çok teşekkür ederim- ya da böyle iğrenç şeyleri başarabildiğim için beni daha da büyük bir tehdit olarak görecekler.

Bunu kendime saklayacağım.

Yanımdaki kapı uçarak açıldı ve biraz irkildim.

Genellikle gizlice girmeye çalışırlar.

Gözlerim kılıca kayıyor ve içeride çökmüş, damarları simsiyah, tıpkı o kılıca vurduğum adam gibi bitkin görünen Harold'ı görüyorum.

Ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum, acaba dün gece içki şişelerine ilaç koyan kişi o mu diye merak ediyorum. Öyle görünmüyor, çünkü birileri onun da ölmesini istiyor gibi görünüyor.

Gözleri bana takılıyor ama başını sallayıp ayağa kalkmaya çalışırken beni görmediğini anlayabiliyorum.

Eğilip kolunu okşuyorum, onu rahatlatmaya çalışıyorum, çünkü o da kaybolan diğer adam gibi ölecek gibi görünüyor.

Küfrederken kasları geriliyor ve bu zehri yenmek için büyük bir mücadele verirken damarları zonkluyor. Her ne ise.

Kolunu okşamak aptalca, çünkü benim var olmayan dokunuşumla rahatlayamaz. Ama yıllardır onu ziyaret ettikleri için onu tanıyormuşum gibi hissediyorum ve yalnız ölmesine izin veremem.

Bir şekilde onunla savaşmaya devam ederken damarlarındaki siyahlık yavaş yavaş azalıyor gibi görünüyor. Yani Jude hayatta kalmış olabilir mi? Şüpheli.

Harold'ın çok önemli ve güçlü olduğunu defalarca söylediler, ancak bunun tam olarak ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Çoğu zaman şifreli gibi görünen bir dille konuşuyorlar ve yakın zamana kadar onlardan bu şifrenin ne anlama geldiğini açıklamalarını isteyemiyordum.

Varlığımı öğrendiklerinden beri daha da şifreli konuşuyorlar.

Harold aniden doğruluyor, siyahlık hâlâ mevcut ama damarlarında eskisi kadar şiddetli dolaşmıyor. Ayağa kalkmaya çalışırken öyle yüksek sesle küfrettiğini duyuyorum ki neredeyse bütün ev sarsılıyor.

Merdivenleri çıkmasına yardım etmek isterdim ama dokunamadığın bir koltuk değneğini kullanamazsın, bu yüzden onun yerine onu takip ediyorum. Merdivenlerin başına geldiğinde

bir kapı açıldı ve Harold'la işimin bittiğine karar verdim.

Onunla ilgileneceklerse şovumu bitirmek istiyorum. "Harold?"

Gage'in şaşkınlıkla sorduğunu duydum.

"Yaşıyorsun," diyor Harold tatlı bir rahatlamayla ve yere yığılıyor. "Bunun için şükürler olsun. Kardeşlerin nerede? Bir tek sen mi varsın?"

Ondan sonra bir sürü koşuşturma duyuyorum ve Gage onlara bağırıyor. Hepsi iyi. Gece boyunca herkesi yakından izledim.

Jude ve Gage, Harold'ın merdivenlerden inmesine yardım etmeye başlarken ben de kanepeye oturuyorum.

Neden bu dizide hiç romantizm yok? Eksik olan bu. Kızın hayalini kurduğu dört erkek yerine sadece *bir* erkek tarafından reddedilebildiği eski moda bir romantizm.

Bunun eski moda romantizm olduğunu nereden biliyorum? Biliyorsam ne olayım. Bu benim bilmemin anlamsız olduğu şeylerden biri, o yüzden biliyorum.

"Sana ne oldu böyle?" Ezeziel, Harold'ı yanımdaki sandalyeye oturturken soruyor.

Gage bana şüpheli bir bakış fırlatıyor ama dikkatim ekrana sabitlenmiş gibi görüldüğü için fark etmemiş gibi yapıyorum.

"Manella," diye ısırdı Harold.

Şu Manella denen adamın adını duyup duruyorum. Sanırım bu işin arkasında o varsa onu öldürmek istiyorum.

"Lamar dün gece dükkâna geldi, karnıma bir Çürüme Hançeri sapladı ve size bazı lekeli ruhları iletecek kadar uzun süre kimliğimi ele geçirdi."

Jude yanımızda bulunan ve kolayca görülebilen mutfğa gider. Onları bu kadar savunmasız bırakan açık içki şişesini kapıyor ve kokluyor.

"İşte bu yüzden bu kadar çok uyudum," diye homurdanıyor.

"Hiç dün geceki kadar zor uyumamıştım ama sanki bir kâbusun içinde kilitli kalmışım ve kaçamıyormuşum gibiydi. Bu da ne böyle?" Ezekiel ona sorar.

"Sadece Arafta bulunan noktem kökü. Ama bulması zor," diyor Harold hırlayarak. "Lamar'ın onu ruh içkilerime koymasını izlemek zorunda kaldım. O hançer beni felç etti. Sonra Lamar bana benzemek için değişti ve siz sik kafalılar farkı anlamadınız."

Kai, Harold'a bakarken benden uzakta, kanepenin ucuna oturuyor. "Tarafsız bölgedesin. Kanunen dokunulmaz olmanız gerekiyordu. Senin olup olmadığını sorgulamamız gerektiğini hiç düşünmemiştik," diyor Kai.

"Görünüşe göre Manella şu anda hukukla ilgilenmiyor. Her ne oluyorsa, siz dördünüzü duruşmaların dışında tutmak istiyor. Sorduğunuz sorular kesinlikle daha ilginç olmaya başladı. Şu anda nasıl hayattasın? Peşinize düşecek cesareti olan her varlığa bir vuruş çağrısı yapmasını dinlemek zorunda kaldım. O hançeri göğsümden çıkarmayı başardığımda, bu fırsatı değerlendiren en az yedi kişi olduğunu öğrendim."

Tam olarak on bir adam bu vurgundan para kazanmaya çalıştı. Ama kim sayıyor ki?

Çok yoğun dört bakışın ağırlığının bana doğru sallandığını hissediyorum ama tırnaklarımı büyüleyici buluyormuşum gibi davranıyorum.

"Neye bakıyorsun sen?" Harold sorar, ses tonunda şaşkınlık vardır.

"Hiçbir şey," diye homurdanıyor Kai, bu da onların o küçük bıçağını içimde biraz daha derinleştiriyor.

Gecemi hayatlarını kurtarmak için adam öldürerek geçirdim ama ben bir hiçim.

Bir şekilde bağlandığım harika adamlar, ha?

Pislikler.

"Kimse bizi öldürmeyi başaramadı," diyor Gage belli belirsiz.

"O zaman sanırım şanslıydınız, çünkü kökü içmediniz," diyor Harold rahatlamış bir nefesle, şanslı olduklarını bilmesine rağmen çünkü

ölmediler. "Bütün geceyi o lanet hançeri göğsümden çıkarmaya çalışarak geçirdim. Lamar'ın beni bu uçakta öldürmesini beklediğinden eminim."

Jude hemen yanımdaki sandalyeye çöküyor, gözleri üzerimde geziniyor.

Onların ilgisinden uzak ve ilgisizmişim gibi davranmaya devam ediyorum, reklam arası bittiğinde gözlerim programı tekrar izlemek için kalkıyor. Ezekiel kanepeye oturuyor, vücudu neredeyse benimkine değiyor. Ama ben bakışlarımı televizyondan hiç ayırmıyorum, ne olup bittiğine dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen.

"Siz ikiniz neye bakıp duruyorsunuz?" Harold soruyor.

"Manella bu kadar çaresiz kaldıysa, güvenliğimiz konusunda bir şeyler yapmalıyız. Belli ki burayı çevreleyen koruma büyüğü tükenmiş," diyor Kai kardeşlerine.

Bakışları bir an için bana da kayıyor ama ona doğru bakma zevkini tattırmıyorum.

"Bu zehrin son kalanını da içimden çekip çıkaracak bir şeye ihtiyacım var. Elimden geldiğince mücadele ettim," diyor Harold yorgun bir nefesle.

"Kahretsin. Elbette," diyor Gage ayağa fırlayıp evin içinde ilerlerken.

Elinde bir şeyle dönmeden önce bir dakika boyunca dolapların çarpma sesini duyuyorum. Çevremden göremiyorum ve hâlâ onlara bakmamak için yoğun bir çaba sarf ediyorum.

Harold'a her ne ise onu verirken, hepsi beni izlerken bile gözlerim hepsini kaçırarak ayakta duruyorum.

Kanepenin yanından geçip merdivenlere doğru ilerliyorum. Birazdan eldivene doğru yola çıkacaklar ve ben bu sefer otostop çekmek istiyorum, bu yüzden yine geride kalmamak için yakın duruyorum. Henüz silahlarını takmadıkları için silah dolabına saklanacağım.

"Dominic'i aramalıyım. Bunu duyması gerekiyor," diyor Harold. "Lamar tarafsız bir zeminde bir Yaşlıya dokunduğu için sonuçlarla karşılaşacak,

Gerçi Manella'yı suçlayacağından şüpheliyim. Ama bugün dikkatli olmalısınız. Sizin için oraya gelecekler. Çok azı hayatta kalabilir ve kimse bunu düşünmeyecektir."

Kai'nin ona, "Seni bırakayım," dediğini duyuyorum.

Ben silah dolabına geçip beklerken onlar komplo teorileri hakkında konuşmaya devam ediyorlar.

En fazla on dakika sonra, "Buraya gel, isimsiz kız. Seninle konuşmamız gerek."

Kai beni çağırdığı için pek memnun görünmüyor ve ben de çağrılmaktan pek hoşlanmıyorum. Bu yüzden yerimde kalıyorum.

"Nereye gitti lan?" Gage sanki koridordaymış gibi ses çıkararak soruyor.

"Duvarların içinden geçebiliyor, yani kim bilir?" Jude homurdanıyor.

"Dışarı çık... Onu çağırmak için gerçekten bir isme ihtiyacımız var," diyor Ezekiel.

Ben yokmuşum gibi davranmayı planlıyorlarsa neden bana bir isim versinler ki? Jude, "Mary'ye benziyor," diye mırıldanıyor.

Bakire kelimesi bu isme eşlik ediyor gibi görünüyor ve tam olarak benim gibi gelmiyor, çünkü bütün olduğumda bakire olmayı planlamıyorum.

Kai ona "Uykumuzda suikastçıları öldürüyorsa biraz daha keskin bir şey ona daha çok yakışır," diyor ve ben biraz daha ilgili bir şekilde başımı eğiyorum.

Bir isme sahip olma ihtimali kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor. "Keyla," diyor Ezekiel aniden ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Neden bu isim?" Kai sorar.

"İzlediği o program yüzünden. Keyla sürekli olarak en kötü saldırıları savuşturan kişi. Belki de küçük avcımız kendini bizim koruyucumuz olarak görüyordur. Biri bizi uyuşturup ölüme terk ettikten sonra üzerimizde tek bir çizik bile kalmadı. Koruma büyüsü tükendi.

Böyle bir durumda savunmasızız. Manella bir vuruş yapsa ölmüş olurduk."

Bana yaklaşıyorlarmış gibi geliyor.

"Eğer iddia ettiği gibi bir şeylere dokunamıyorsa, o zaman iyi eğitilmiş yedi suikastçıyı nasıl savuşturdu?" Jude şüpheyi soruyor.

On bir, sessizce düzeltiyorum. Ama yine de, kim sayıyor ki?

"O ilk gece beni kurtardıktan sonra 'seviye atladığını' söyleyip durdu," diye cevaplıyor Gage. "Belki dün gece de aynı şey olmuştur."

"Lamar'ın hayatını bu suikast için feda ettiyse Manella'nın onun burada olmasıyla bir ilgisi olduğu şüpheli. Geçen sefer bir adam gönderdi ve o adam öldü. Bu sefer küçük bir ordu gönderdi ve tarafsız bir bölgede bir ihtiyara saldırdı. Başarısızlığının ona neye mal olacağını bilse bunu yapmaz ve ondan bizi kurtarmasını istemezdi. Lamar onun hem sevgilisi hem de en güvendiği adamı."

Bu düpedüz ilgi çekici bir drama. Öne doğru eğildim, bu konuşmayla ilgileniyorum.

Kai, "Belki öyle, ama zamanlaması yine de inkar edilemez derecede şüpheli," diye hatırlatıyor onlara.

Karanlık romantizmden uzaklaşıp eldeki konuya geri dönüyorlar. Çoğunlukla tekrar ilgimi kaybediyorum.

"Ne olursa olsun, en azından dün gece buraya gelen adamlar hakkında ona soru sormalıyız," diyor Ezekiel sessizce. "Keyla! Sana bir isim bulduk," diye bağırıyor, sanki devasa ev boyunca onu duyduğumdan emin olmaya çalışıyor.

Gözlerimi devirerek saklanıyorum, her ne kadar artık bir ismim olması hoşuma gitse de.

Kai, "Bizi görmek zorunda olmadığı sadece on dakikası var," diye belirtiyor.

Gülümsemem yayılıyor. Onlarla göz göze geleli on dakikadan fazla oldu ama hâlâ ne acı çekiyorum ne de dışarı çıkmak için can atıyorum. Sadece varlıklarının bu kadar yakın olması bile onlara olan ihtiyacımı gideriyor gibi.

Nasıl daha önce fark etmedim?

Aslında bütün gece böyleydi ama dikkatim dağınık olduğu için o zaman da fark etmemiştim. Belki de seviye atladım ama düşündüğüm şekilde değil. Suikastçıların garip ölüm şekilleriyle seviye atladığım açık ama ben kişisel bir seviye atlamadan bahsediyorum.

"Peki, o zaman, hangi cehennemde? Çünkü onu son gördüğümde bu yana en az yirmi dakika geçti," diyor Jude sinirli bir şekilde.

Silah dolabının kolunun dönmeye başladığını gördüğümde, duvarı geçerek arkaya doğru adım atıyorum ve kendimi Ezeziel'in yatak odasında buluyorum.

Duvara bakarak, kapı açılırken dinlemeye devam ediyorum, içeri dalma ve sifonlarını takip etme şansımı bekliyorum.

"Onu buldum," diye arkama çok yakın bir ses geliyor ve sıçrayıp etrafımda dönmeme neden oluyor.

Ezeziel kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakarken sırtıyor.

Saçları en açık renk, bronz tenini öne çıkaran zengin bir sarı ton. Gözleri, ben onun içinden geçerken oluşan o altın tonuyla parlıyor.

Geniş omuzları çok etkileyici bir göğse, o da karın kaslarıyla dolu sivriltilmiş bir bele doğru iniyor. Gömleksiz olduğu için bunları saymak kolay.

Neden gömleğini çıkardı?

Kendime gelemeden önce - ki bunu tam anlamıyla yapamıyorum

-Diğer üç gömlekli adam da burada bizimle birlikte, neyse ki dikkat dağıtıcı vücutlarını örtüyorlar.

"Dün gece ne oldu?" Kai bana ciddi bir şekilde soruyor, hoşbeşi atlıyor.

"Sen biraz rom içtin; ben biraz televizyon izledim ve birkaç adam öldürdüm.

Bunun dışında pek bir şey yok," diyorum omuz silkerek ve bakışlarımı kaçırıyorum.

Jude beni tutmaya çalıştığında bir el içimden geçiyor. O harika küçük karıncalanmalar vücudumda gezinirken küfrediyor. Dün gece yanından geçtiğim sayısız erkekte bunların hiçbirinin olmaması ne garip.

"Ne oldu?" Gage bu kez bakışları yüzümde, bana soruyor.

"Az önce söyledim ya," diyorum gergin bir gülümsemeyle. "Ama gerçekleri bil diye söylüyorum, on bir adamdı. Yedi değil."

Parmaklarımı sayıyormuş gibi yapıyorum, sonra onlara acımasız bir gülümseme verirken sadece ortadakileri kaldırıyorum. Gage'in dudakları bir gülümsemeyi bastırmaya çalışırken yaptığı o seğirme hareketini yapıyor.

"On bir adam öldürdün ama hiçbir yeteneğin olmadığını iddia ediyorsun-"

"Orada dur bakalım. Bu tartışmaları zaten duydum," diyorum kuru bir ifadeyle ve elimi Kai'nin yüzüne doğru kaldırıyorum. "Her ne sebeple olursa olsun, koruyucu içgüdülerim siz dördünüzle birlikte aşırı hızlanıyor. Normalde yapamayacağım şeyler hayatlarınızı kurtarıırken biraz fazla kolay geliyor."

Bir adım geri atıyorum, neredeyse yine duvardan geçiyorum ve dördü de beni durdurabilecekmiş gibi alanıma doluşuyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak onlara "İşte yeni düzenleme," diyorum. "Bensiz gitmiyorsunuz. Gittiğinizde canınız yanıyor," diyorum onlara, varlıkları ortadan kalkarsa bunun hâlâ bir sorun olacağından emin olarak. "Yoksa sen midillilerin ya da her ne hayal ediyorsan onun hayalini kurarken bir sonraki acımasız suikastçı ekibinin seni öldürmesine izin veririm. Seni kurtarmak istemem için bana bir sebep vermelisin."

Ezekiel bana, "Bize ihtiyacın olduğu söyleniyor," diye hatırlatıyor.

"Evet, ama sadece istenmeyen bir yük gibi hissetmek için var olmanın ne anlamı var? Hiçliğe karışıp gitmemek için bir nedene ihtiyacım var, çünkü dürüst olmak gerekirse? Hiçlik, siz dördünüzün bana yaşattığınız bu cehennemden daha iyi geliyor."

Birbirlerine bakıyorlar ve Jude'un çenesi geriliyor, bana dönüp konuşuyor. "Akşama kadar yeni bir büyü hazırlamış oluruz. Seni de tahliye etmeyeceğinden emin değilim."

"Deneyebilirsiniz. Nankör hayatlarınızı defalarca kurtardığım halde benden kurtulmak için can attığınıza eminim," diyorum duvardan geçerken ona.

Tam sözümü bitirdiğimde odada beliriyorlar ve utanç verici bir şaşkınlık sesi çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum.

Jude'un gözleri kararırken sırtışı şekilleniyor. Görünüşe göre beni korkutmayı seviyor. Beni en derinden yaralayan kişi o, bu yüzden Ezeziel'e bakıyorum ve göz temasını kesiyorum.

Ezeziel yaklaşıyor, gözleri üzerimde geziniyor. "Ne giyiyorsun böyle?" diye soruyor kuşkuyla.

Savaşçı prenses kıyafetime bakıyorum. Deri, biraz seksi ve düpedüz harika. Ayrıca gerçek olmasalar da üzerimde bir sürü silah varmış gibi bir illüzyon yaratıyor.

"Bütün gece hayat kurtaran ve bilinmeyen tehlikelerle dolu bir yürüyüşe çıkmak üzere olan bir baş belasının giyeceği bir şey," diye kestirip atıyorum.

"Bu kadar göğüs dekoltesi gerekli mi?" Kai soruyor, gözleri aşağı doğru inmeye devam ederken biraz dikkati dağılıyor.

"Peki deri bu kadar sıkı olmak zorunda mı?" Jude arkamdan soruyor, eli kığımın üzerinden geçerken tüylerim diken diken oluyor.

"Öldürürken kendimi güzel hissetmeyi tercih ederim. Nedenini bilmiyorum ama dün gece ideal gibi görünüyordu," diyorum etrafıma bakarken. "Bu arada, şartlarım arasında dördünüzün de beni görmezden gelmemeniz ve artık bana karşı acımasız olmamanız da var.

Ya iyi davranıyormuş gibi yapıp bana daha iyi davranın ya da bir dahaki sefere büyülu kılıçları olan adamlar sizi kurutmaya, kafanızı kesmeye, bıçaklamaya ya da aletlerinizi kesmeye kalktığında seyirci koltuğuna otururum." Hepsi bana kuşkuyla bakıyor, ben de ekliyorum: "Evet, dün gece çok şey oldu."

Jude kaşlarını bana doğru kaldırırken sikini pantolonunun içinde düzeltiyor.

"Sana güvenmemizi istiyorsun, sanki bunu sana borçluymuşuz gibi davranıyorsun. Eminim çekincelerimizi anlıyorsunuzdur," diyor Gage bana temkinli bir şekilde bakarak.

Ellerimi iki yanıma bıraktığımda soğuk ve kopuk bir şey üzerime çöküyor.

"Sana tüm hikâyemi anlattım. Beş yıl boyunca seni izlemekten başka bir şey yapamadığımı anlattım. Sensiz, solmuştum. Sen yokken ben de yoktum. Sadece senin varlığında bir amacım varmış gibi görünüyordu. Çok yalnız varlığımın pek çok hassas detayını açtığında bir damarı açığa çıkardım, her şeyi en değerli sırrım gibi senin için ortaya serdim. Safça, hepinizin beni kollarınızı açarak karşılayacağınızı ve artık yalnız olmadığımı söyleyeceğinizi umuyordum. Ancak hiçbiriniz kendinizi benim yerime koymak için bir saniyenizi bile ayırmadınız. Hiçbiriniz, dördünüzden başka kimseyi tanımadan, bunca yıldır ince bir ipliğe tutunmuş olduğum gerçeğiyle zerre kadar ilgilenmediniz - kendimi bile tanı mıyordum ama *sizi* tanıyordum. Sahip olduğum tek şey sizdiniz."

Hepsi sessiz kalırken bakışlarım bir dizi göz arasında gidip geliyor.

"Hiçbiriniz bana iyi geceler, hatta günaydın bile deme zahmetine girmedi." Devam ediyorum, itiraf etmeliyim ki biraz tıkanıyorum, çok üzülüyorum.

Birkaç kişinin yüzünde şaşkınlık ve hayret ifadeleri beliriyor ama boğazımı temizleyip devam ediyorum.

"Sizin tek derdiniz varlığımın sizi nasıl etkilediği, oysa ben tüm varlığımı dördünüzden başka bir şey düşünmeden geçirdim. Hiçbiriniz bana tek bir düşünce bile ayıramadınız."

Bu pisliklerin hayalet gibi ağladığımı görmelerini istemediğim için yine boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

"Her şey dördünüzden ibaret değil. Ben de varım. Artık beni görebiliyorsunuz. Aslında, çoğunlukla görebilen tek kişi sizsiniz. Ve bana bok gibi davranıyorsunuz. Yani, hayır, beni güvenmediğiniz bir şey yerine gerçek bir insan olarak görmek için tek bir dakikanızı bile ayıramıyorsanız, çekincelerinizi anlamaktan rahatsız olamam."

Hiçbir şey söylemiyorlar ve ben bu yoğun sessizlikten yoruluyorum.

"Beni eldivene kim götürüyor?" Dördüne bakarak soruyorum. "şansım yaver giderse, bugün arkanızı döndüğünüzde birinin sizi öldürmesini engelleyebileceğim. Sonra da hepiniz minnettarlığınızı bir kenara bırakıp bundan benim nasıl bir çıkarım olduğunu düşünmeye başlayabilirsiniz."

Silah odasına geri döndüğümüz için Ezeziel dolaptan bir silah almadan önce bir nefes üflüyor. Sonra bana doğru adım atıyor ve ben de sifonun çekişini hissediyorum.

Tekrar ortaya çıktığımızda, şık giyimli insanlarla dolu büyük, muhteşem bir odanın ortasındayız. Bu sırada ben, kıyaslandığımda gömleksiz bir barbarın yanındayım.

Diğer üç çocuk etrafımızda beliriyor ve hepsi yürümeye başlıyor.

Gözlerin üzerime dikilmediğinden ya da varlığımı fark etmediklerinden emin olduğumda, onları yakından takip ediyorum.

Bugün, eldivenin ne olduğunu öğreniyorum.

Bölüm 8

Görünüşe göre eldiven, sürüden zayıf olanları ayıklamak için tasarlanmış insanlık dışı, korkunç bir ölüm tuzağıdır.

Yaşasın ben.

Bu berbat bir şey.

Koruyucu bir ruhun kabusu gibi, çünkü dört nankör suçlum bu şeyi yönetmek üzere.

Olmam gerekenin bu olduğuna karar verdim - bu ölümcül şeyin içinden isteyerek geçmek üzere olan tarihteki en bencil veletleri izlemekle lanetlenmiş koruyucu bir ruh.

Uzun, sonsuz gibi görünen bir krater. İçinde adını bile bilmediğim canavarlar var ve aşağıda her yerde sürünüyorlar. Ayrıca sallanan bıçaklar, görünmeyen yarıklardan fırlayan ateş ve asit olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle dolu, çünkü sis püskürdüğünde yoluna çıkan her şeyi yok ediyor.

Yarı arena gibi bir yerdeyiz, çok yukarıda bir platformun üzerinde duruyoruz, kalabalık arkamızdaki stadyum koltuklarını bir gösteriye hazırlanır gibi dolduruyor.

"Bunun amacı ne?" Cevap beklemeden soruyorum.

Gage otomatik olarak, "Kimin yükseldiğini ve yeraltı dünyasına erişim kazandığını görmek için," diye cevap veriyor.

Biraz şaşırarak yüzümü ona döndüm. "Neden yeraltı dünyasına gitmek istiyorsun?"

"Gücümüzü artırmak ve gerçekte ne olduğumuzu öğrenmek için," diyor Jude yanımdan.

"Kim olduğunu bilmiyor musun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Başkalarının duymaması için sessizce konuşmaya devam ediyorlar ve şaşırtıcı bir şekilde bazı sorularımı yanıtlıyorlar.

"Bir süre önce birbirimizi tesadüfen bulduk, hepimiz aynı gün aynı saatte aynı yerdeydik, sanki oraya gitmeye zorlanmış gibiydik. Gittiğimizde ruhlarımız birleşti ve biri bizi öldürmeye çalışmadan hemen önce güçlerimize erişim kazandık," diyor Kai arkamdan yaklaşırken.

Ezekiel kaldığı yerden devam ediyor. "Her neyse, kimse birbirimizi bulmamızı istemedi, çünkü o zamandan beri bizi yeraltı dünyasından uzak tutmaya çalışıyorlar. Ve biz hepsinden farklıyız."

"Nasıl yani?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Kai, "Onlardan biri olmak için önce ölmeniz ve daha az ayrıcalıklı taraftan yeraltı dünyasına katlanmanız gerekiyor" diye açıklıyor.

"İblisler mi? Onlar iblis mi?" Fısıldayarak bağıyorum, sanki onlardan başka biri beni duyabiliyormuş gibi davranıyorum.

Jude'un dudakları seğiriyor. "İblislerin akıl, duygu ve hatta bireysel düşünce kapasiteleri yoktur," diye devam ediyor. "Bunlar üst düzey kara meleklerdir. Yüzlerce çeşidi vardır ama iki kategoriye ayrılırlar: Erdemliler ve Lanetliler. Biz lanetlilerdeniz ama hiç ölmedik," diye fısıldıyor Gage usulca, gözleri sanki bizi duyan var mı diye bakıyormuş gibi kayıyor.

Açık kahverengi saçları diken diken oluşuyla çok pürüzsüz ve seksi. Dilindeki piercing benim için her zaman büyüleyici bir odak noktası olmuştur. Belki Ezekiel de meme ucu sevdalısı olduğu için onlardan bir tane yaptırmalı.

"Araf, yükselişin kararlaştırıldığı yerdir. Neredeyse on yıldır Araf'a erişimimiz vardı, ancak bu yıla kadar denemeler için seçilemedik. Bizi buradan uzak tutmaya çalışıyorlar çünkü kazanacağımızdan korkuyorlar. Eğer aşağıya iner ve güç artışıımızı alırsak

Ayrıca bize neler olup bittiğini anlatabilecek insanlara da erişimimiz var," diyor Ezeziel sessizce.

Jude hemen, "Bunu daha sonra tartışırız," dedi. "Manella az önce geldi."

Gözlerimi kaldırdığımda tamamen siyah bir çift gözün çocuklarıma dik dik baktığını görüyorum. Tanrıya şükür beni göremiyor. Şu anda ruhum ve bedenim için şükrediyorum.

"Ona bakmayı kes," diyor Kai bana.

"Beni bakarken görecektir değil ya. Siz pisliklere bakabilmek için gözleri birkaç kez üzerimden geçti. Acaba bu koruyucu büyü'nün bir kısmını onu öldürmek için kullanabilir miyim?"

Onlar daha tek kelime edemedi, birden Manella'nın arkasında buluyorum kendimi, her şeyin ne kadar hızlı geliştiğinden başım dönüyor.

Tribündeyim, bacaklarım, içinden geçtiğimin farkında olmayan bir adamın vücudunun içinden geçiyor.

Manella beni hissediyormuş gibi dönüyor, gözleri kısa bir süre arkasını arıyor, bir gram bile fark etmeden yanımdan geçip gidiyor.

Aşağıdaki adamların yüz hatlarını düzelterek başka tarafa bakmadan önce bana kocaman gözlerle baktıklarını görebiliyorum. Manella arkasını döndüğünde, elimi uzatıyorum, zorluyorum, hissediyorum... hiçbir şey.

Elimden, içinde toksinlerin ortaya çıkmasını sağlayacak ve diğerlerine yaptığı gibi onu içten içe yakacak büyük bir güç fışkırmıyor.

"Gördüğüm kadarıyla birkaç dörtlü grup geceyi sağ salim atlatmış," diyor parlak kıvılcı saçlı bir kadın, neredeyse sessiz bir tonda ve etrafındaki insanlara nezaketle gülümseyerek.

Yılan kokusu
alıyorum.

Yılanlardan
nefret ederim.

"Öyle görünüyor," diyor Manella soğuk bir gülümsemeyle. "Bazılarının vurulduğunu duydum."

"Lamar gözaltına alındı. Söylentilere göre dün gece bir Elder'a saldırmış." Manella sertleşiyor, elleri yumruk oluyor. "Biri geri dönüştürülmüş olabileceğini söyledi," diye devam ediyor.

Onların geri dönüşüm versiyonunun insan tanımından biraz daha az yeşil ve çok daha korkunç olduğunu varsayıyorum.

Gözlerim sürekli çocuklara kayıyor, gideceklerinden ve onları göremeyeceğimden endişeleniyorum.

Manella'nın cevabını duyamadan, bir anda etrafım yine dörtlü tarafından sarılıyor.

"Ne oluyor be?" Kai tıslıyor.

"Biraz fazla düşünürsem yer değiştirebiliyorum gibi görünüyor," diyorum titrek bir nefesle. "Ve bu beni sersemletiyor, bilginiz olsun, bu yüzden güçlerimi kullanıp onu öldürene kadar bunu bir daha yapmamaya çalışacağım. Ama senin ölmeni isteyen kesinlikle o. Sanırım."

"O kadarını zaten biliyoruz. Bir süredir bizi duruşmalardan alıkoyan kişi Manella'ydı," diyor Gage fısıltılı bir ses tonuyla.

"Bugün eldiveni kazanırsan ne olur?" Ben soruyorum.

"Eve dönüyoruz, ruhları biçmeye devam ediyoruz ve son denemeleri bekliyoruz," diye cevap veriyor Jude duygusuzca.

"Ruh biçmek senin işin mi?"

"Biz yüzey muhafızlarıyız," diyor Kai, giderek daha fazla insan içeri doluşurken, engelli parkur ürkütücü bir sessizliğe bürünürken stadyumun sesi yükseliyor, hafif bir sis her şeyi gizliyor.

"Az önce ne oldu? Ve yüzey muhafızları nedir?" Bu doğal olmayan sise tedirginlikle bakarak soruyorum.

"Engellerin yerini değiştiriyorlar ve nereye gittiklerini görmemizi istemiyorlar," diye açıklıyor Kai.

"Ve yüzey muhafızları gedikleri durdurur, böylece hasarlı ruhlar bir insanı ele geçiremez ve serbestçe dolaşamaz. İblisler bizi ifşa ettiğinde, diğer tarafla aramızda pek çok sorunla karşılaşırız."

"Cenneti kastetmiyormuşsun gibi davranacağım," diyorum gergin bir kahkaha atarak ve Gage'e bakıyorum.

Bana boş boş bakıyor.

"Bir denge olmalı. Yin ve yang. İyi ve kötü. Ancak her iki tarafın da dengeyi bozmak için sürekli çığnediğı kurallar var. Bu zaman zaman olan bir şey ama hiç bu kadar sık olmamıştı. Son zamanlarda, giderek daha fazla ruh yüzeye çıkıyor. Kaçışlar o kadar sıklaşıyor ki muhtemelen arınmanın eşiğindeyiz."

"Arındırılmış mı?" Bunu söyleyen o olduğı için Jude'a bakarak soruyorum.

"Bu, birilerinin elimizi zorlamak için bu gedikleri açtığı anlamına geliyor. Eğer Lucifer artık yeraltı dünyasını kontrol edemiyor gibi görünürse, tacını kaybedecek ve altı varisi kontrolü kimin alacağını görmek için savaşacak."

Bakışlarım Ezeziel'e kayarken kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Lucifer mi? Şeytan gibi mi?"

Sırıtıyor. "Cehennemin ağzından giriyorlar. Tasfiyeyi uzakta tutan en önemli şey biziz, çünkü ruhları bir insanı ele geçirmeden ya da ele geçirmeyi başardıklarında bizi ifşa etmeden önce geri gönderiyoruz. Ama yeraltına inebilirsek, tüm bunları yapanın Manella olduğunu kanıtlamaya yaklaşabiliriz. Onu babasına ihbar etmeye çalıştığımızı biliyor, bu yüzden aşağı inip şeytanla karşılaşmadan önce bizi ortadan kaldırmaya çalışıyor."

"Hayat amaçları, sanırım," diyorum tedirgin bir şekilde.

Jude omuz silkerek, "Bildiğin şeytan bilmediğinden iyidir," diyor.

"Bu durumda, kelimenin tam anlamıyla. Eğer Manella tacı alırsa, ruhları dünyaya kendisi salacak ve bildiğimiz yaşam sona erecek. Dünyadaki cehennem çok gerçekçi bir hal alacak ve duyduğuma göre cehennemin kraliyete ait olmayan bölgeleri oldukça tatsızmış." Gage konuşmasına devam ediyor.

Kalçamdan bir el geçiyor, sanki Ezeziel yaklaşmaya çalışıyor ama yaklaşmıyor.

"Şimdi zamanlamayı neden sorguladığınızı biliyorsun," diyor Ezeziel kulağıma çok yakın bir şekilde. "Sorunun mu yoksa çözümün mü bir parçasısın?"

Gözlerimi devirerek ve yakınlığının beni ne kadar etkilediğini bilmesine izin vermeden cevap veriyorum, "Siz ahmakları hayatta tuttuğumu düşünürsek, şeytanı kurtarmanıza yardım ettiğimi söyleyebilirim. Gerçi itiraf etmeliyim ki artık benim bile çekincelerim var. Cehennemi kurtarmak için imza atmadım. Belki de sizin daha sağlıklı yaşam hedefleri bulmanızı tartışmalıyız."

Bölüm 9

"Ortaya çıkan ilk yirmi kişi bir ay içinde final turuna katılacak," diye duyuruyor garip küçük trol adam.

Eğer o da benimkilerle aynıysa, hayattan nefret ediyor olmalı, çünkü hayat ona çekicilik konusunda kesinlikle adil davranmamış. Yüzü bir filin bacağına iç kıvrımına benziyor. Dürüst olmak gerekirse, gözlerinin nerede olduğundan bile emin değilim.

"O bir melek mi?" Kuşkuyla sordum.

Adam konuşmaya devam ederken Jude dalgın bir şekilde, "O bir tür melek," diyor. Sempatik bir iç çekişle, "O kesinlikle çenesini kaptırmış," diyorum.

Gage az önce kendisinden kaçmaya çalışan sesi bastırıyor.

"Kurallar şeytanın kanıyla yazılmıştır. Hiçbir yarışmacı, eldivenin içindeyken başka bir yarışmacıya karşı ölümcül güç kullanamaz," diye devam ediyor fil adam.

Etrafıma bakıyorum, etrafımızda da bir sürü sert ve kötü insan var, hepsi de etrafımı saran dört adama ters ters bakıyor. Görünüşe göre bu kuraldan hoşlanmamışlar, çünkü onu çiğnemek istiyor gibi görünüyorlar.

Erkekler kızgın bakışları fark etmiyor ya da sadece umursamıyor.

"Hiçbir yarışmacı bir alandan diğerine geçmek için herhangi bir ışınlama yöntemi kullanamaz. Bunu yaparsanız derhal diskalifiye edilirsiniz," diyor adam, gözlerini -daha doğrusu gözlerinin olduğunu düşündüğüm bölgeyi- elindeki parşömene indirmeden önce özellikle bir kadına bakarak.

"Hiçbir yarışmacı tamamlayana kadar eldivenleri terk edemez, aksi takdirde yükselme şansını kaybeder ve birileri onları biçmeye gelene kadar görevlerini tamamlamak üzere yüzeye geri dönerler."

"Ne?" Bakışlarımı Jude'a çevirerek tıslıyorum.

Ezekiel arkamdan, "Denemeler zayıf halkaların mahsulünü seyreltmek içindir, böylece sadece en güçlüler yüzeyi korur," diye cevap veriyor. "Hasat edilmek seni yeniden güçlenmen için boğazına geri koyar."

Boğazın ne olduğunu bilmek istediğimden emin değilim.

"Bildiğiniz gibi, ittifak değiştirmeye karar vermeniz halinde takımlarınız değişebilir. Ancak sadece diğer takım sizi kabul ederse."

Sadece iki tane daha dört kişilik takım var. Gruplaşmalara bakılırsa, diğer herkes tek başına ya da ikili gruplar halinde.

Sanırım yarışmanın ortasında takım değiştirebiliyorsanız, sizi sırtınızdan bıçaklayabilecek birine güvenmek zor olacaktır. Tabii bu dörtlü kadar yakın değilseniz.

"Takımınızın bir üyesi geride kalırsa, takımınız otuz bonus puanı kaybeder ve o üye sizinle birlikte çizgiyi geçemediği için diskalifiye edilir."

"İyi ki takımın bir parçası değilim," diye homurdanıyorum. Ellerinden gelse beni arkalarında bırakacaklar.

Kai bunu duyunca homurdanıyor.

Adam parşömeni çok yavaş bir şekilde yukarı yuvarlıyor ve bunu yaparken başımızın üzerindeki tribünlere bakıyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve kraliyet ailesi gibi yerleştirilmiş süslü, altın sandalyelerde oturan altı kişinin bulunduğu kutuya doğru baktığını görüyorum. Manella da onların arasında.

"Lucifer burada mı?"

"Asla. Yeraltı dünyasını terk etmek onun için çok riskli. Orada dokunulmazdır. Burada o kadar değil," diye yanıtlıyor Jude.

Yani bunlar altı varis olmalı.

Manella ile konuşan kızıl saçlı kadın oturmuş, eli çenesinde, kırmızıya boyanmış dudakları ve kırmızı elbisesiyle dünyaya sırtıyor.

Manella onun yanında siyah bir takım elbise giymiş, uzun siyah saçlarını arkadan bağlamış.

Manella'nın diğ er tarafında ışılıtlı gümüş bir elbise giymiş sarışın bir kadın var. Onun sağında ise öldürmeye gelmiş gibi giyinmiş iki adam var. Ve son olarak o kadar koyu renk saçları ve gözleri olan bir adam var ki, *siyah* onları tanımlamak için yeterince siyah değıl.

Hepsi büyüleyici. Hepsi de saf şeytana benziyor.

Belli ki onlar şeytanın çocukları, yani bu mantıklı. "Manella, zaten biliyorsun. Tarihten kaçan o ve en çok takdir yetkisine sahip. Başa çıkılması en zor kişi olmasının ve onun hakkında daha fazla bilgi edinmek için yeraltına inmemiz gerekmesinin nedeni de bu." diye açıklıyor Jude.

"Kan dökülmesini görmek için sabırsızlanıyormuş gibi görünen kıızıl saçlı Lilith," diyor Gage bana.

"Vampir gibi mi?" Tıslıyorum.

"şeytanın ilk çocuğı gibi," diyor Jude bana bıkmış gibi. "Kendini dünyaya Lilith olarak duyurduktan sonra, adını duymuş olabileceğiniz birkaç kadın olarak daha ortaya  ıktı."

Gage, " kizler ikizleri, Collin ve Marcus," diye devam ediyor. "Denemelerin ikinci turunu tercih ediyorlar, çünkü ölümcül dövüş o zaman devreye giriyor."

Bu lanet duruşmalardan nefret ediyorum.

"Bugün burada iki yüz yarışmacı var," diye devam ediyor adam, gözleri tribünlerdeki şeytani kraliyete sabitlenmiş halde. "Eldiven her can aldığında Jericho'nun borusu  alacak."

"Sarışın olan Hera," diyor Kai, yarıda kesilen sohbete devam ederek ve ben ağızımı açtığımda ekliyor, "Evet, o Hera ve evet, bir süre Yunan Tanrıçası olarak poz verdi. Böyle kibirli biri. Hepsi  yledir."

Akıllara zarar.

"Ve son adam Kabil. Kardeşi Asel'i öldüren Kabil. İblis'in insanlığı yozlaştırma ve başından beri haklı olduğunu kanıtlama planını uygulamaya koymasının ardından, göklerden kovulmadan hemen önce kendi oğlunu Havva'nın rahmine göndererek Havva'dan doğan aynı kişi" diyor Hezekiel.

Bu insanları görmek için arkalarına bakmalarına bile gerek yok. Sadece onları tanıyorlar, muhtemelen ezberlemişlerdir.

Altı varis de ürkütücü bir zamanlamayla hep bir ağızdan onay işareti verince fil adam başını başka yöne çevirir.

"Eldiven günü şimdi başlıyor!" diye bağırır adam.

Bir saniye bile tereddüt etmeden, platformdaki herkes benimle yarışmaya, düşüşe doğru koşmaya başladı. Yandan ilk inenler benim adamlarım. Bu en az 100 fitlik bir düşüş alanı demek!

İnsanlar toplu halde içimden geçmeye devam ederken bile kenara doğru dalıyorum.

Ayaklarının üzerine inişlerini izliyorum ve kendilerini eldiveni örten yoğun sisin içine ittiklerinde lanet ediyorum.

Korna çoktan çalmaya başladı, bu kadar erken bir ölümün sinyalini veriyor ve panik beni tüketirken kalbim kulaklarımda atıyor. Onlardan biri miydi?

Daha bunu düşünmeden aniden başım dönüyor ve etrafımda dönerken dört adamımın da sisi yararak bana doğru hücum ettiklerini görüyorum. Kahretsın. Bir şekilde kendimi eldivenin içinde buldum.

Önlerinde.

Dönüp onlarla birlikte koşuyorum, ruh bedenim çok hızlı ve çevik olduğu için onlara kolayca ayak uyduruyorum. Kaçmak zorunda oldukları engellerin birçoğunun içinden koşabilmem de yardımcı oluyor.

Bıçaklar fırlıyor ve Jude'un neredeyse kafasını koparacakken o hiç önemli değilmiş gibi kaçıyor. Eğer koruyucu ruhların kalbi durabiliyorsa, az kalsın benim de başıma geliyordu.

Asit püskürtme sisi arkamızdaki adamlardan birkaçını öldürüyor, ölüm borusu iki kez çalarken acı çığlıkları havayı deliyor.

Ateş havaya fırlar ve Ezekiel zar zor zamanında durur. Başka bir adam o kadar çabuk duramaz ve derisi vücudundan erirken kan donduran bir çığlık havaya yükselir.

Bakışlarımı kaçıyorum, izleyemiyorum. "Sonsuz alevler yerine cehennem ateşi bu," diye homurdanıyor Jude. "Bunun yasaklanmış olması gerekiyordu."

Geçmelerine izin verecek bir yol bulmaya çalışarak içinden atlarken, "Bütün olarak dönersem dünyada cehennem olmasa iyi olur," diye homurdanıyorum.

Sonunda bir kaya buluyorum ve ona bakıyorum, çünkü bir yol oluşturmak için mükemmel olurdu. Erimesi bir dakika sürece kadar büyük ve yok olmadan önce onu kullanacak kadar hızlılar.

Şimdi... nasıl hareket
ettireceğim? Hayalet kız
sorunları.

Daha fazla insan içine daldığında birkaç çığlık daha patlıyor. Birinin bağırdığını duyuyorum, "Bu cehennem ateşi! Sonsuz alevler değil!"

Görünüşe göre bu sonuca benimkilerden biraz daha geç varmışlar.

"Hepimizi öldürmeye çalışıyorlar. Cehennem ateşinden nasıl kurtulacağız?" diye bağıyor bir kadın.

Bu arada ben de kayaya bakmaya devam ediyorum ve yeterince konsantre olursam alevlerin içine doğru hareket edip etmeyeceğini merak ediyorum. Ateş ona yaklaştı ve alevlerden etkilenmiş gibi görünmüyor.

Yer altımda gümbürdüyor ve o dev, pullu, tüylü solucan şeyin yerden fırladığını gördüğümde dönüp biraz sallanıyorum, kararmış is rengi ona daha da uğursuz bir görünüm veriyor.

Kocaman ağzından spiral şeklinde bir ağız dolusu diş çıkarken havaya doğru kükrer.

Kutsal ölümçül kırkayak.

Ancak en ürkütücü kısım, boynundan yapışkan iplikçiklerle fırlayan üç kafanın daha aniden ortaya çıkmasıdır. Ve yeni kafalar aynı jilet gibi keskin dişleri taşıyor.

"Hydra!" diye bağırır birisi, tam da cehennemden gelen kırkayak *-tam anlamıyla öyle olabilir- dalar* ve bir ağız dolusu... insanı yutarken.

Ezekiel'in, artık alevlerin bir kısmını engellediği için kırkayağın sırtının üstünden uçtuğunu ve gözlerini bana diktiğini gördüğümde kalbim neredeyse göğsüme çarpıyor.

"Bu şey son geldiğimde çok daha ürkek görünüyordu," diyorum titrek bir nefesle.

"Cehennem ateşinden geçtin," diyor bana ama ben ona hiçbir şeyin bana dokunamayacağını hatırlatmadan kırkayak geri dönüyor ve Ezekiel kılıcını çekiyor.

"E! Sadece git! Yangında bir ara bulduğumuzda yetişiriz," diye bağırıyor Jude.

Ezekiel kılıcını geri çekerken sırtıyor. "Sana ateşte bir mola verdireceğim."

Kırkayak tekrar kükrerken Gage'in küfrettiğini ve Kai'nin ona bir dizi isim taktığını duyuyorum.

Ama dev canavar şey, beni son gördüğünde yaptığı gibi aniden geri çekiliyor. Dört kafadan üçü o kadar hızlı bir şekilde vücudunun içine geri dönüyor ki, bu hareketi neredeyse fark etmiyorum.

Sonra döner ve tıpkı son seferinde yaptığı gibi yere dalar, kaçır gibi koşar.

"Ne oluyor be?" Hezekiel kuşkuyla sorar.

"Kaya!" Şak diye söyledim. "Ateş ona dokunuyor ama onu yakmıyor, bu yüzden özel bir şey olduğunu ve alevleri engelleyebildiğini varsayıyorum."

Ona bakıyor, bana bakıyor, sonra arkasına geçiyor. Dünyadaki tüm güce sahipmiş gibi kayayı sertçe itiyor ve kaya yuvarlanarak alevleri kesiyor.

Kayanın üzerinden ilk uçan Jude oluyor ama Gage onu takip etmeye başladığında, aşağı doğru sallanan kırmızı bir kılıcın parıltısını görüyorum. İçime korku pompalanırken elim hızla dışarı fırlıyor ve kılıcı tutan kadın geriye doğru fırlıyor.

Sırtı duvara çarpıyor ve dev kırkayağın başı dışarı fırlıyor, onu yakalıyor ve boş yere çığlık atarken içine sürüklüyor.

Gage'in gözleri benimkilerde, hemen arkasında da Kai var. Kayayı geçmeyi başardılar ve diğerleri yanlarından geçerken bana bakıyorlar.

"Siz aptallar bana kırkayak canavarıymışım gibi bakmaya devam ederseniz, bu ölüm kalım yarışını kaybedersiniz ve o zaman cehennemi yanlış taraftan görme şansınız olur."

Jude'un karanlık sırtışı yavaşça büyüyor ve o ilk gece tanıştığım, tam bir pislik olmadan önceki adama benziyor. O gecenin ilerleyen saatlerinde beni tehdit ettiğini unutmadan dönüp koşmaya başlıyorum.

"Şanslısınız, ben bir tür dev böcek kovucu olmalıyım," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Hiçbiri buna karşılık bir şey söylemiyor. Ki onlar da içinden geçip gittiğim bıçaklardan kaçmakla meşguller.

"Şu anda, keşke onun yeteneğine sahip olsaydık," diye homurdanan Jude, bıçaklardan birini kafasını koparmadan hemen önce keser.

Kıyaslandığında kılıcı minicik kalıyor ama dev testere bıçağını ikiye bölmekte hiç zorlanmıyor. Dalar ve yuvarlanır, kılıcını havaya kaldırır ve bir şeyle savaşacakmış gibi iki parçalı bo asasını çıkarır.

Onların dışında kalan diğer insanlar, cehennemden gelen o dev böceğin yeniden ortaya çıkışıyla mücadele ederek çok geride kalıyorlar.

Yine, bu gerçek bir referans olabilir.

Jude havaya sıçradığı anda arkamı dönüyorum. Tek gözü ve damarlı derisiyle gerçek bir dev yaratık -tam olarak bir insan değil- yumruğunu indiriyor.

Jude havada dönerek bo asasının sadece bir parçasıyla yere iner ve canavarın suratına öyle sert bir darbe indirir ki canavar geriye doğru uçar. Toprak havaya saçılır ve sisin bir kısmının kalkıp yer açmasına neden olur.

Ezekiel içimden geçip kendini havaya fırlatıyor ve kılıcıyla yere iniyor. Tepegözün göğsünü yararak her yere kan sıçratıyor ve sonra Jude elini taze deliğ'e sokuyor.

Devin gözleri şişip vücudu küle döndüğünde ağzım açık kalıyor ve Jude onu parçalıyor. Sıradan bir olaymış gibi yürüyüp gidiyor.

Beş tanesini daha kesip biçiyorlar ve Jude onları küle çevirmeye devam ediyor.

Bir ateş topu fırlıyor, neredeyse Kai'nin kafasıyla birleşiyor ve elim içgüdüsel olarak havaya kalkıyor. Ateş yön değiştirerek geriye doğru fırlıyor. Arka planda ıglıklar duyuyorum ve yüzümü buruşturuyorum ama Kai yoldan çekildiği anda ateşi tutmaktan vazgeçiyorum.

İçime bir ateş düşüyor ve Kai'nin beni incelerken çenesinin sertleştiğini görmek için dışarı koşuyorum.

"Hayatınızı kurtardığımda minnettarlığınızı paylaşmaktan çekinmeyin," diye homurdanarak onun ve arkasındaki duvarın arasından geçiyorum.

Her yer toprak, böcekler ve yaratıkların yaşadığı delik deşik kanallar, ben duvardan geçerken onlar da etrafından dolaşmak zorunda kalacaklar. Ben ileride keşif yaparken hayatta kalabilirler.

Tam diğer tarafa geçerken midem bulanıyor. İlk başta onları göremiyorum ama karanlık varlıklarını hissediyorum. Duvarlara baktıkça, kayalardaki ince farklılıkları gördükçe her şey daha da belirginleşiyor.

En az on adam.

Dönüp geri koşuyorum ve adamları köşeyi dönmek üzereyken yakalıyorum.

"Durun!" Bağırdım ve dördü birden durdu.

Beni dinlemeleri beni o kadar şaşırtıyor ki, *neden* dur diye bağırduğımı anlatmamı beklediklerini neredeyse unutuyorum.

"En az on adam birilerini pusuya düşürmek için bekliyor, muhtemelen şu komplo meselesi yüzünden siz dördünüz."

Ölümleri duyuran korna, sanki bu anı daha da uğursuz kılmak istercesine dört kez çalıyor.

"Duvarlarla mükemmel uyum sağlıyorlar. Görmediğim daha fazlası da olabilir," diye devam ediyorum.

"Bukalemunlar," diyor Jude diğerlerine.

"Üst düzey suikastçıların eldivenin içinde olmasının tek bir nedeni var," diye homurdanıyor Ezeziel.

Jude, bo asasının iki parçasını bir araya getirerek uzun, parıldayan metal bir çubuk oluşturuyor ve dudaklarında karanlık bir gülümseme belirirken asayı elinde döndürüyor.

"Sanırım on tanesiyle başa çıkabiliriz," diyor Kai sai'sini değil kılıçlarını çıkarırken.

"Daha fazlası da olabilir," diye hatırlatıyorum ona.

Görmezden geliniyorum. Sanırım beni dinlemeyi bıraktılar.

Ezeziel, Jude'un kiyle eşleşen bir sırtışla, "Birde," diyor.

"Bir mi?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Hepsi içimden ya da yanımdan geçip gidiyorlar ve ben onları kovalamak için döndüğümde nefesim kesiliyor. Görünüşe göre sihirli kelimeyi söyledim.

Jude, duvardan kopup peşinden gelen birinin göğsüne bo asasını fırlatmaya başlamıştır bile.

Asa derisini delip geçerken gözleri aılıyord ve yüzünde saf bir inançsızlık ifadesiyle yere yığılıyord. Sonra gözlerinden hayat akarken bakışları bana takılıyor.

Bakışlarımı tutuyor ve beni gördüğünden emin olduğum için donup kalıyorum. Ama o cansız bir şekilde yana yığılınca, dikkatimi çocuklara geri veriyordm. Birbirlerinin zihinlerini okuyabiliyormuşasına dvşyord gibi görünmeleri karşısında şaşkın bir nefes alıyorum. Kai kılıcını savururken Jude eğiliyor ve koşan adamlardan ikisinin başını kesiyor. Jude arkadan. Jude diğerd adanın göğsünden bo asasını kapar ve döndürerek hala duvarın dibinde saklanan adanın boynuna saplar.

Ezekiel bğrne sert bir darbe alır ama hemen ardından kılıcını adanın göğsüne saplar ve adam acı içinde çığlık atarken kılıcı döndürür. Gage'in kılıcı savrulup başka bir saldırganın boğazını yakaladığında başı eğilir.

Dördü de iyi yağlanmış bir ordu gibi alışıyor. Başımı kaldırıp izliyorum, başka yere bakamıyorum.

Bir adam koşarak Ezekiel'e arkadan saldırıyor ama Gage kılıcını fırlatarak adamı suratından yakalıyor.

Düştü ve kaşlarımı attım.

"Bunların st düzey suikastçılar olduğunı sanıyordum," diyorom sonuncusu bir yığın halinde yere düşerken. Ondan fazla. Kesinlikle ondan fazla.

Hezekiel kılıcını kayalara saplanmış bir adanın bedeninden çekip çıkarırken, "Onlar," diyor.

Kılıcındaki kanı silerken ceset cansız bir şekilde yere düşer.

"Ölmemizi bu kadar çok istemelerinin nedeni, olmamız gerekenden çok daha güçlü olmamız. Ve eğerd yeraltı dünyasına girebilirsek, bir tasfiye olmadan önce darbeyi durdurabiliriz," diye cevap veriyor Jude.

Şu anda diğerd rakiplerimizin çok önünde yiz.

"Yaşamla ölüm arasında insanların beni görebildiği bir an var. Dokunduğum adam dışında. Açıkçası üst düzey kraliyet mensupları o an gelene kadar beni göremiyor bile, çünkü varisler göremiyor. Bu yüzden dokunuşumun o adamla bir ilgisi olduğunu varsayıyorum, çünkü dördünüz dışında, beni yaşam ve ölüm arasındaki anın dışında gören tek kişi o," diyorum herkesten çok kendime.

Onlarla yüksek sesle konuşmaya alışkınım, beni duyamadıkları için cevap vermemelerini bekliyorum.

Kai konuştuğunda şaşırdım. "Eğer aynı durumda askıya alındıysan bu mantıklı olabilir. Ama bu zayıflamak yerine nasıl güçlendiğini açıklamıyor."

"Belki de beni öldürmek gerçekten zordur," diye öneriyorum.

Bu küstah bildiriyle çağrılmış gibi bir kılıç içime saplanıyor ve kılıcı Jude'a doğrultmuş bir adam yanımdan geçerken gözlerim açılıyor.

Onu çabucak ortadan kaldırıyor ve kalbim tekrar yavaşlıyor.

"Daha fazlasını kaçırma ihtimalimize karşı gözler açık," diyor Kai, kılıcını elinde döndürerek etrafına bakınırken, hâlâ yürüyor.

İleriye doğru ilerliyorum, yolu kapatan devasa bir lav çukurunu görünce midem bulanıyor. İçinden akan volkanik nehir muhtemelen pek davetkâr değil.

Çocuklar çıkıntıda bana katılıyor, önümüzdeki yüz ya da daha fazla metreyi izliyorlar.

"Bunun etrafından dolaşamayız," diye küfrediyor Jude. "Bunu yapmak için eldivenleri bırakmamız gerekecek."

"Bunu geçmemizi nasıl bekliyorlar? Ya sonsuz alev yerine daha fazla cehennem ateşi varsa?" Ezekiel homurdanıyor.

Ağırlıksız olduğum için üzerinde yürüyebiliyorum. Daha iyi incelemek için üzerine çıkıyorum. Ayağımı vurduğumda, dördünün de çalıştığını görüyorum.

Ben.

"Ne?" Tüm o yoğun merdivenlerin konusu olmaktan rahatsızlık duyarak soruyorum.

Sanırım bu, yoğun bir dörtlü ile baŗa çıkabileceğimi dŗndđm için aptal olduğumu gösteriyor. *Beŗli, her neyse iŗte.*

Hala denemek istiyorum. Sadece bu pisliklerle değil. Orada sert görünen ama yine de seksi listesinde üst sıralarda olan baŗka dörtlü takımlar gördüm. Belki kendimi onlara bağlayabilirim ve sonunda fantezimi gerekleŗtirecek kadar byyebilirim.

Bahse girerim  bencil bile olmazdı.

"Cehennem ateŗi mi yoksa ebedi alev mi? Birinden kurtulacağız. Diğerinden kurtulamayacağız," diyor Gage kuru bir sesle.

Aŗađı bakıyorum ve tekrar yukarı. "Nereden bilebilirim ki? Fiziksel bir ŗey hissedemiyorum."

Ezekiel elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Tüm bu lavı tutmak için buraya cehennem taŗı koymaları gerekirdi. Ateŗ yataklarının hazırlanması biraz zaman alırdı ama bu çapta bir ŗey çok daha uzun sürerdi ve bireyi büyük miktarda tketirdi. lmemizi gerçekten ne kadar çok istiyorlar?" diye soruyor diğer ne.

"Geçitten kaçmadan ya da hortumlamadan karŗıya geçmenin mümkün olmadığını biliyorlardı. Her ikisi de bizi diskalifiye eder ve muhtemelen hayatlarımıza mal olur. Daha önce hiç lmemiŗ kara melekler sonunda öldüğünde ne olur? Ya tüm bunlar bununla ilgiliyse ve bizim lmemize *ihtiyaçları varsa?*" Gage soruyor.

"Eğer birilerinin umurundaysa, ben bunların bir kısmını yok etmek için yeterli koruyucu büyüyü kanalize etmeye alıŗırken sizin orada kalmanızı öneriyorum."

Beni görmezden geliyorlar, çünkü muhtemelen bunun son bir çaba olduğunu biliyorlar.

Kai risk almaya karar vererek, "Kimsenin lmemizi bu kadar çok isteyebileceğini sanmıyorum," diyor.

"Hayır!" O ateŗe doğru adım atarken çok geç bağırıyorum.

Her şey aynı anda hem çok yavaş hem de çok hızlı oluyor. Ateş bacağından yukarı fırlıyor ve ondan vahşi bir acı sesi yükseliyor. Çocuklar onu yakalamak için acele ediyor, tam da lav buharlaşırken, etrafımızda hızla bir yol açılıyor ve kızgın göl boyunca uzanıyor.

Ateş hâlâ Kai'nin bacağını yalıyor ve ben dalıp üzerine iniyorum. Alevler bacağı boyunca sönüyor ve vücudu dayanılmaz bir acıyla kasılırken yine aynı insanlık dışı sesi çıkarıyor.

Onu itiyorum, gözlerim geri çekilmeye devam eden lavları takip ediyor, sanki şimdi biri onu soyuyormuş gibi.

Bu gücün hiçbiri benden gelmiyor. Bu benim korku kaynaklı, bu sefer ne olacak, acemi seviyemin çok üstünde. İçimde uğuldayan ve beni kıskandıran, neredeyse imrendiren karmaşık ve karmaşık bir güç.

Bu konuda öfkelenmemek için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. Bu hiç mantıklı değil, çünkü birileri yardım ettiği için gerçekten minnettarım.

Etrafımda dönüyorum, tanıdık bir kızıl saçlı buluyorum, sanki evdeki en sevdiği koltukmuş gibi bir kayanın üzerine tünemiş, gülümseyerek bir parça sakız çiğniyor.

Lilith.

Neden onları kurtardı ki?

Adamlar Kai'yi taşımaya başlıyor, şeytanın en büyük kızı fikrini değiştirmeden önce aceleyle karşıya geçiyorlar. Beni hiç görmese bile onu izliyorum. Ayağa kalkıyor ve bir daire çizerek dönüyor, abartılı bir kalça sallamasıyla uzaklaşırken saçlarını parmaklarının etrafında döndürüyor.

Arkamı dönüyorum ve lavların ilk başta yavaşça, ama o uzakta kaldıkça giderek artan bir hızla geri kapanmaya başlamasını izliyorum.

Bakışlarım geri dönüyor ve şimdi daha hızlı koştuklarını görüyorum. Jude dönüp Kai'yi yakalıyor, omzuna koyuyor ve arkalarından koşuyor ama biraz fazla yol kaybediyor.

Diğer ikisi dönüp onları yakalar ve ileriye doğru fırlatır. Bir mucize eseri, tam zamanında karşıya geçmeyi başarırlar ve hepsi lavdan çok uzakta yere yığılır.

"Enerji emen lanet olası kayalar," diye inliyor Jude, acı çekiyormuş gibi sırtını kamburlaştırarak.

"Sadece ölmemizi değil, işkence görmemizi de istiyorlar," diye ısıırıyor Kai, bacağı hâlâ kömürleşmiş ve yavaş yavaş iyileşiyor.

"Ruh emici bıçaklarından biriyle bir başparmağı kestiğini gördüm ve lanet şey hemen iyileşti. Bu sefer neden bu kadar uzun sürdü?" Yüksek sesle soruyorum, yine beni duyabileceklerini unutarak.

"Cehennem ateşi," diye cevap veriyor Ezeziel, diz çöküp kotu bacağın en kötü yerinden sıyrıyor. "Bunun iyileşmesi günler sürer. Muhtemelen ölümcül canavarların olduğu son tepeyi aşmamız gerekiyor ve onu oraya kadar sürüklemek o kayaların bize bıraktığından çok daha fazla enerji gerektirecek."

"Lilith asla yanında bir lanet sunmadan bir hediye vermez. Dengesini bu şekilde korur," diyor Jude gömleğini yırtıp çıkarırken ve Kai'nin bacağına daha fazla baskı yapmaya başlarken.

"Sadece yirmi yer olduğunu bile bile onu sürükleyerek sıraya girmeye çalışmayı seçmemizi istiyor. Eğer çok yavaşlarsak hepimiz ölebiliriz. Ya da Kai'yi geride bırakıp, onun hayatını feda etmek anlamına gelse bile, bu yerlerden üçünü işgal edebilir ve hayatta kalmamızı sağlayabiliriz," diye devam ediyor Ezeziel.

Kalbim sıkışıyor.

"İyileşmeyi hızlandırmanın bir yolu var mı?" Yaklaşıp bacağının yanında diz çökerek soruyorum.

Şu anda beni bu kadar yakınında istemediğini söyleyen bir ses çıkarıyor. Benden nefret ettiği için.

"Hayır, burada olmaz ve daha fazla zaman kaybedemeyiz. Bağla ve kes. Birkaç hafta içinde tekrar uzar. İkinci duruşmadan önce vaktimiz var. Böylesi onun için daha kolay olur. Cehennem ateşi ampütasyondan daha kötü acıtıyor-"

Elimi yaranın üzerinde gezdirirken Gage'in sözleri kesildi, gözlerim sebepsiz yere yaşardı. Three'den gerçekten hoşlanmıyorum. O da benden hoşlanmıyor. Ama yine de kalbim kırılıyormuş gibi hissediyorum.

Çok fazla acı.

Sanki ben de hissedebiliyorum.

Elimin her darbesinde derisi bir araya gelmeye çalışırken aşağı bakıyorum ve omurgam sertleşiyor. Elim bacağımda donuyor ve deri yavaşça bir araya gelmeye başladığında başka bir ses çıkarıyor, kömürleşmiş parçalar yeni deriyi saklayan kırılğan parçalar gibi parçalanıyor.

Biraz yavaş ama devam ediyor ve vücudu gevşerken rahatlamış gibi bir nefes alıyor. Tamamen iyileşmedi ama yanıklar geçti ve deri artık kendi kendine daha hızlı iyileşiyor.

Bana ihtiyatlı bir merak ve temkinli bir takdir karışımı bir bakış fırlatıyor ama ben emin olamadan bakışları kayboluyor.

"Yangını söndürdü ve bacağımla iyileştirdi. Bize karşı olan dengeleri dengelemek için onun gerçekten koruyucu bir ruh olduğunu düşünmeye başlıyorum," diyor Ezekiel beni daralmış gözlerle incelerken.

Ağzımın bir köşesi sırıtıyor.

Jude, Kai'nin ayağa kalkmasına yardım ederken, "Hadi koşalım, sonra da onun ne olup olmadığını tartışalım," diyor.

Kai artık koşabiliyor, kimseyi yavaşlatmıyor. Etrafta kırmızılı kadını arıyorum, hâlâ izliyor mu diye merak ediyorum. Neyse ki kimse yok.

Kimsenin koruyucu bir ruha sahip olduğunu bilmesini istemiyorum.

Bu, onlardan daha fazla insanın benden kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışması anlamına gelecektir.

Arkama bakıyorum ve az önce kat ettikleri yolu yarı zamanda kat ediyorum. Yanında koşarken Kai bana bakıyor ama bakışlarına karşılık vermiyorum.

Eğer şu anda iyi davranırsa, ne kadar pislik olduğu hakkında atıp tutacağım. Bana hala ayakkabısında sakızmışım gibi bakarsa, bir dahaki sefere hepsinin ölmesine izin verebilir ve umursamayabilirim.

Her iki durumda da, ikisi için de iyi bir zaman değil.

Ezekiel'in içinden geçip o karıncalanmaların bir kısmını çalarak, sonunda durup hava alana kadar devam ediyorum.

"Ne yapıyorsunuz? Hâlâ tepeye tırmanmamız gerekiyor," diye hatırlatıyorum onlara.

"Henüz cehennem canavarlarıyla karşılaşmadığımız için şanslıyız, ama onlarla ünlü bir tepeye çıkmak üzereyiz. O taşlar enerjimizin çoğunu çaldı, bu yüzden o şeye tırmanmadan önce bir molaya ihtiyacımız var."

Gözlerimi kaldırıyorum, lavın buharlaştığını görüyorum ve sonra onları görmeden önce yaşamları hissediyorum. Muhtemelen orada mahsur kalmış insanların büyük bir kısmı içeri alınıyor, ama bu sefer bir kayanın tepesinde sırtan İkizler ikizleri.

"Kaçının hayatta kalacağından emin değilim ama yirmiden fazla olma ihtimaline karşı tekrar koşmanızı şiddetle tavsiye ederim" diye belirtiyorum.

"Kahretsin," diye inliyor Kai, tırmanmaya başlamak için dönüyor.

Aşağıda sürpriz bir karıncalanma patlaması oluyor ve gözlerim kasık kemiğimden çıkan bir eli görmek için aşağıya dalıyor.

"Ne yapıyorsun?" Jude'a soruyorum, bu karanlık karıncalanmaların ona ait olduğundan hiç şüphem yok.

"Bir şekilde güç şarjı da sunup sunmadığınızı görmek. Maalesef cevabım hayır."

"O zaman elinizi çekebilir misiniz? Hayatlarınızı kurtarmaya devam ettiğim sürece, her an güçlenebileceğimden eminim. Elin vajinamdayken tamamen dönüşmemeyi tercih ederim."

Gage sırtıyor ve Jude elini çekerken nefesinin altından gülüyor. Önümüzdeki sırta bakıyorum. Gerçekten de, tırmanmak yerine biraz yürüyebileceğiniz birkaç çıkıntıyla birlikte çoğunlukla dümdüz yükselen bin fitlik bir dağ yamacı gibi.

Şimdiden bir şeyin yan taraftaki karanlık bir mağaraya doğru koştuğunu görüyorum, uzun bir kuyruk, görüş alanından çıkmadan bir saniye önce arkasından fırlıyor.

Omurgam boyunca bir ürperti dolaşiyor. Hiç hoş değil. Bu çok fazla yılanı benziyordu.

"Ne tür canavarlardan bahsediyoruz?" Yükselmeye başladıklarında onlara soruyorum, dayanak noktaları falan arıyorlar.

Ölüm borusu arka planda yüksek sesle ötüyor ve bir sürü düşmüş rakibin haberini veriyor. Sanırım İkizler Lilith'ten biraz daha acımasız.

"Bu duruşmaların amacı ne? Zayıfları ayıklamaktan başka? Herkese ne kadar soğuk olabileceklerini göstermek için mi?" Yanlarındaki dağa tırmanmaya başlamak için dönerek soruyorum.

"Bu da başka bir denge sistemi. Zayıflara sahip olamazlar. Zayıflar güçlülerden çok daha hızlı ihanet edecektir. Takımlarına kimin sadık kaldığını bilmek istiyorlar. Kaç kişinin hile yapacağını görmek istiyorlar. Buna cehennem denmesinin bir sebebi var. Bu işler için en güvenilir adaylar başvurmuyor," diye açıklıyor Kai kendini toparlarken.

Tırmanmak benim için çok daha kolay. Kaslı bir vücudu garip bir açıyla yukarı çekmiyorum.

Ezekiel, "Ancak bazılarının her zaman başarılı olmasını istedikleri favorileri olacaktır, çünkü genellikle güvenmedikleri kişileri zaten tanırırlar" diye ekliyor.

Bir başka uzun kuyruk başımın üzerinden geçiyor ve elimde olmadan içimden utanç verici bir ciyaklama sesi yükseliyor. Bu sadece küçük bir kertenkele. Kafamda, bu kuyruk kırk ayak uzunluğundaydı.

"İyi ki bugün deri giyen bir baş belası gibi görünüyorsun," diyor Jude üstümden.

"Kullanılamaz silahlarla tam donanımlı" diye ekliyor Kai.

"Başarana kadar numara yapın. Hayatınızı birden fazla kez kurtardım. Bu arada, o kız neden sizden birini bıçaklayacaktı? Bu kuralları çiğnemektir."

"Dediğimiz gibi, geleneğe kimin saygısızlık edeceğini bilmek istiyorlar. Kötü adaylar Araf'tan geçemez."

Bir kılıç şakırtısı bakışlarımı yukarı kaldırmama neden oluyor ve Jude'a saldırmak üzereymiş gibi akrep benzeri kuyruğunu kaldıran dev kertenkeleyi gördüğümde biraz midem bulanıyor.

"Hayır!" Kai kılıcını havaya fırlatırken ben de bağıryorum.

Canavar çığlık atar ve kılıç havaya uçarken bir deliğe kaçarak uzaklaşır.

"Bağırmak daha fazlasını getirir," diye homurdanıyor Kai.

Gözlerim panik içinde e t r a f ı m a bakıyor ve diğerlerinin nerede olduğunu merak ediyorum.

Altımdan gelen çığlıklar beni aşağıya baktırdı - bu arada kötü bir fikirdi.

Aşağıya bakarken başım dönüyor, canavarların kadın ve erkeklerin üzerine yığılıp her şeyi paramparça etmesini izliyorum.

"En azından onları bize değil de oraya çağırdı," diyor Gage, ses tonunda sadistçe bir zevk var.

Kıpırdamadan aşağıya bakmakla meşgulüm. Bu ana kadar dağın yamacında olmakla ilgili bir sorunum olduğunu hiç bilmiyordum. Yine de kendimi ilk kez böyle bir çıkmazın içinde buluyorum.

Bir an için, dünya yanımdan geçip gidene kadar düştüğümü fark etmiyorum. Kai'nin beni tuttuğunu gördüğümde panikle gözlerim açılıyor, eli aşağı inerken vücudumdan kayıp gidiyor.

Bir sonraki nefeste, suyun üzerinde sallanan ıslak bir kedi gibi aniden duvara yapışıyorum, tüm vücudum titriyor ve hayatım için onu tutuyorum.

Yanına indiğim kişinin o olduğunu gördüğümde Jude'un kıkırdaması hemen yanımdan geliyor. Şu anda hareket etmeden hareket edebiliyor olmak gerçekten hoşuma gidiyor, her ne kadar başımı döndürüp yönümü şaşırmama neden olsa da.

"Yükseklikten korkan koruyucu bir ruh," diye mırıldanıyor Jude nefesinin altında, kendini bir çıkıntının üzerine çekerken hâlâ biraz gülüyor.

Ben de oraya zaplıyorum, şu anda bunu başarmış görüldüğüm için mutluyum. "Bu, bir dağın yamacında olmaktan daha çok bir isteksizlik. gerçek boy," diye düzeltiyorum.

"Neredeyse geldik. Zirveye ulaştığımız anda yakın durun. Bitiş çizgisini geçtiğimizde bizi dışarı atıyorlar," diyor Gage kenardan atlayıp bize katılırken.

Diğer ikisi de bize katılıyor.

En azından beni uyardılar.

Dağ, daha önce yerden görmeyi başardığım bir yürüyüş parkuruna dönüşüyor, ancak fark ettiğimden çok daha yüksekte.

Burada olduğunu asla bilemeyeceğim devasa bir ormanın içinden hızlı adımlarla geçtik. Her sesin geldiği yöne temkinli bir bakış attım.

Bitiş çizgisinin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için yakından takip ediyorum. Koşmak için parlak kırmızı bir kurdele olacağından şüpheliyim.

Ateş çemberinden falan atlamak gerekebilir.

Gürültülü bir şey kükrüyor ve arkamızdaki ağaçlar şiddetle sallanmaya başladığında çocuklar çok daha hızlı hareket etmeye başlıyor.

Sanki bir adrenalin patlaması yaşıyorlar ve iki kat daha hızlı hareket ediyorlar, bu da benim onlara yetişmek için mücadele etmeme neden oluyor.

Ormanda devasa bir şey hızla ilerlerken ağaçların havalandığını görüyorum; dik bir yokuşu tırmanmaya başladığımızda ağaçların tepesinden koyu renkli bir krk görünüyor.

Bu hiç iyi değil.

Cehennem gibi bir kkreme ruh halindeyken bile beni neredeyse sağır ediyor.

Tam ağaçların arasından geçerken ve bir ağız dolusu dişi bir anlığına grebildiğimde, elime karıncalanmalar vuruyor ve beyaz bir ışık patlıyor.

Bölüm 10

Tökezleyerek Ezeziel'in yatak odasına girip etrafa bakıyorum. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum ama çocukları göremeyince içimi bir panik duygusu kaplıyor.

Sonra onların varlığı üzerime çöküyor ve rahatlıyorum. "Nereye gitti?" Kai'nin sorduğunu duydum.

"Başardı mı?" Bu sefer Ezeziel.

"Elini tuttum," diyor Jude birine.

Onlara gitmeye başlıyorum, sonra aslında biraz bitkin olduğumu fark ediyorum.

Duygusal olarak tükenmiş yani.

Bugün yaptığım her şeyin ve buna yol açmış olabilecek alçakça gerekçelerin sorgulanması için yarına kadar bekleyeceğim. Belki de artık onların koruyucu ruhu olduğumu düşünüyorlardır ama şüpheliyim. Jude kendisi bile alay etti.

Sözlü tartışmayı yarına saklayacağım, çünkü onların hayatlarını kurtarmak beni gerçekten çok yordu. Daha önce hiç bu kadar yorulmamıştım.

Beni batı kanadına götüren üçüncü merdivene ulaşana kadar duvarlar arasında ilerliyorum.

Hafifçe mırıldanarak, kıymeti bilinmeyen güzel koridorlarda yürüyorum. Yatak odamı bu taraftakilerden biri yapmayı planlamıştım, sadece bu tarafa biraz sevgi göstermek için.

Krallara layık bir gül bahçesinin güzel manzarasına sahip bir tane var. Bütün olursam orası benim odam olacaktı. İstedikleri zaman beni ziyaret edip orada uyuyabilirlerdi.

Hayal dünyasına geri döndüm.

Geriye dönüp baktığımda, sadece grubun bir parçası olacağımı ve tüm ihtiyaçlarını karşılayacağımı düşünmek oldukça aptalcaydı.

İlk defa bu odada on dakikadan fazla kalabiliyorum ve gözlerimi onlara dikmeden onları tekrar ziyaret edebiliyorum. Dördünün de burada olduğu yanılmasına bir kez daha kapılarak her şeyi içime çekiyorum.

Hepimiz çıplak uzuvlar ve fısıldanan kelimelerden oluşan bir karmaşayız.

Sadece yanımda olmalarından bile tatmin olmuş bir halde, gecenin geri kalanını fantezi odamda, toz ve ara sıra ortaya çıkan ürpertici örümceklerin eşliğinde geçiriyorum.

Saat geç olduğunda ve hepsinin yattığını düşündüğümde, sessiz evin içinde yoluma devam ediyorum.

Kendime engel olamayıp kafamı Kai'nin kapısından içeri soktum ve "İyi geceler" diye mırıldandım.

Tam başımı geri çekecekken, "İyi geceler" dediğini duyuyorum.

Kalbimin neden olması gerekenden çok daha heyecanlıymış gibi davrandığından emin değilim. Çok fazla anlam yüklememeye çalışarak tamamen geri çekiliyorum.

Gage'in odasına doğru ilerlerken kapıdan kafamı uzatıyorum ve "İyi geceler" diyorum.

"İyi geceler," başımı kapıdan çıkarmadan beni buluyor ve dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor.

Biraz geç kaldılar ama en azından şu anda onlara bağlı olduğum için kendimi o kadar mutsuz hissetmiyorum.

Kafamı Jude'un kapısından içeri sokup fısıldıyorum, "İyi geceler."

Simsiyah odada onun dış hatlarını bile göremeyerek bir an bekliyorum ve sonra bir nefes üflüyorum. Sanırım üçte iki gerçekçi olarak beklediğimden daha iyi.

Arkamı döndüğümde biraz ciyaklıyorum çünkü Jude koridorda duvara yaslanmış, elleri kot pantolonunun cebinde beni inceliyor.

Siyah tişörtü kurutucudan yeni çıkmış gibi kokuyor ve saçları duştan yeni çıkmış gibi hala nemli.

"Büyü değiştirildi. Biri onu boşaltmayı başarmadan önce bir süre dayanması gerekir" diyor.

"Sanırım benden umduğun gibi kurtulamadın, ha?" Koyu bir gülümsemeyle soruyorum.

"Denemedim. Zararlı niyetleri dışarıda tutmak için. Gerçek varlıkları değil. Bu çok daha maliyetli bir yükseltme," diyor omuz silkerek.

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece bir an için burada garip bir şekilde duruyorum.

"Artık bizden daha uzun süre uzak kalabilirsin, değil mi?" diye soruyor.

"Görünüşe göre son seviye atlamamdan sonra büyük bir avantaj elde ettim. Artık sabit kalmak için tek ihtiyacım olan şey sizin varlığınızın verdiği rahatlık. Mahremiyetiniz sizin için büyük bir bonus." Yanından geçip gidiyorum ve o da bıyık altından gülüyor.

"Sana dokunamayacağımızı bildiğin halde, kadınların üzerinde görmekten hoşlandığınızı bildiğin kıyafetlerle etrafta zıplamak gerekli mi?" diye arkamdan sesleniyor.

Uzun çizmelerim ve her adımda kıcımın ipuçlarını gösteren go-go dansçısı eteğimle biraz daha yüksek yürüyorum.

Ezekiel'in odasına doğru ilerlerken, "Erkekler pislik olduğunda özür dilemeyen bir alaycı olduğumu öğrendim," diye karşılık veriyorum.

Kıyafetim dizlerimde biten ince, güzel bir geceliğe dönüşüyor.

Kafamı Ezekiel'in kapısından içeri sokamadan Jude aniden arkamda beliriyor, dudakları kulağımı çınlatırken sırtımı boydan boya karıncalandırıyor.

"İyi geceler," diye fısıldıyor, sonra gidiyor ve ben bir gülümsemeyle savaşıırken titreyerek nefes alıyorum.

Kafamı Ezekiel'in kapısına sokmak yerine, kapıdan geçiyorum. Belki de fiziksel acı çekiyormuş gibi yatakta şiddetle çırpınmasını umursamamalıyım. Ama umurumda.

Yatağa doğru ilerliyorum, yüzlerce kez yaptığım gibi yanına uzanmayı planlıyorum. Yatağa uzanır uzanmaz elim yanına gidiyor ve orada dinleniyor.

Bu karıncalanmalar her zamankinden daha belirgin ve anında hareketsizleşiyor, vücudu gevşiyor ve daha huzurlu bir uykuya dalıyor gibi görünüyor. Dudaklarım bir sırtışla kıvrılıyor.

Onu hiç huzur içinde uyurken görmedim. O ilacın etkisi altındayken bile yüzü acı içinde buruşuyordu. Ona bakarken, nefes alış veriş i düzeldikçe yüzünde sakin ve dingin bir ifade görüyorum.

Uzaklaşmaya başlıyorum ve yüzü sertleşiyor. Merakla elimi bir kez daha üzerine koyuyorum ve tekrar huzurlu bir uykuya dalıyor.

Korunmak için yeni bir büyü yapıldığı için biraz daha az tetikteyim ama yine de temkinliyim. Tam olarak ne olduğunu ayırt edene kadar her ses dikkatimi çekiyor.

"İyi geceler," diye fısıldıyorum Ezekiel'e.

Gözlerimi kapatıyorum, ben de uyuyabilirmişim gibi davranıyorum. Dinlenmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Bu karıncalanmalar, kolunu üzerimden geçirerek yuvarlandığında yayılmaya devam ediyor.

Bu tatlı hisleri ne kadar uzun süre hissedersen, o kadar rahatlıyorum. O kadar rahatlıyorum ki, gözlerimi tekrar kapattığımda neredeyse ağır geliyorlar.

Bölüm 11

Bir inilti sesiyle irkilerek uyandım. Uyanmak mı? Uyumuyorum, öyleyse neden bir saniye önce karanlık olduğu apaçık ortadayken gün ışığına uyanıyorum?

Bir şey yanağımı gıdıklarken başım biraz ağrıyor. Parmaklarımın sürtünmesini hissederek tozunu alıyorum ve dehşet içinde bakmak için elimi geri çekiyorum.

Gözlerimi açarak önümdeki elin tamamını inceliyorum, sonra etrafımı saran yepyeni hisleri kavriyorum.

Sıcaklık. Yumuşaklık. Sertlik. Havada hafif bir serinlik. Tenimin üzerinden geçen rüzgârın fısıltısı. Ama öncelikle sıcaklığa odaklanıyorum, çünkü büyük, ağır bir el karnımın üzerinde geziniyor, sıcaklığı artık gerçek olan ince önlüğün içinden geçiyor.

Yumuşak. İpeksi. Pürüzsüz.

Bir anda üzerime çöken tüm hisler yüzünden kendimi durduramadan inliyorum.

Hissedebiliyorum.

Ve ne kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bacaklarım çarşafın üzerinde kayıyor, altımdaki enfes yumuşaklığı hissediyorum.

Kesinlikle inanılmaz. Neredeyse ezici.

Karnımdaki el geriliyor, yavaşça elbisemi kırıştıracak kadar sıkıyor. Sonra Ezekeil'in kafası kalkıyor, gözleri bana dikiliyor ve o altın pullar neredeyse heyecanla dans ediyor.

O sıcaklık içime doluyor ve hızlı nefes alışımı kontrol altına almaya çalışırken kalçalarımın arasında donuk bir ağrıya benzer bir şey hareket ediyor. Bu ana kadar sadece uyarılmanın ne olduğunu bildiğimi sanıyordum.

İnsanı sarıp sarmalayan, dokunmak için hiç hayal etmediğim kadar çaresiz bırakan, tüketen, yakıcı bir arzu. Ve eğer yakında *her* yerime, tenimin *her* santimine dokunmazsa, korkarım gerçekten ağlayabilirim.

Gözleri vücudumda hızlı bir gezinti yapıyor ve gözleri tekrar yukarı gelmeden önce ağzının bir köşesinde karanlık, cüretkâr bir sırıtış belirliyor.

Eli dışarı fırlıyor ve beni bütün olduğum ilk günde öldürmek üzere olduğunu bildiğim için çığlık atıyorum. Bunun yerine elbisemin önünü tutuyor ve belime kadar yırtarak göğüslerimi ona gösteriyor.

Meme uçlarım neredeyse acı verici bir şekilde sertleşirken ve vücudum ısınmaya devam ettikçe bu ağrı yoğunlaşırken, duyum üzerime yıkıyor, çığlığımı çalıyor.

Aniden üstüme çıkıp elbisenin geri kalanını da yukarı itince nefesimi içime çekiyorum. Hiçbir uyarıda bulunmadan dudakları dudaklarıma yapışıyor, sert ve talepkâr bir şekilde göz göze geliyoruz ve ben ona doğru eğilerek temas etmek istiyorum. Cesur dili içeri girip inanılmaz şeyler yapmaya başladığında, uyuyan her siniri elektrikleştirerek uyanmasını ve ilk kez her hissi içine çekmesini sağladığında içimden bir elektrik çarpması geçiyor gibi hissediyorum.

Sadece beni öptüğü için aptal gibi inliyorum, mümkün olduğunca yaklaştırmaya çalışırken hiçbir şeye sürünmüyorum, aynı anda her şeye dokunuyorum. Ellerim onun güçlü, pürüzsüz sırtında kayıyor ve o aramıza uzanıyor, boxer'ının önünü yırtarken eli amımı okşuyor.

Kapı uçararak açılıyor ve duvara çarpınca biraz panikleyerek sıcıyorum. İçimden sürpriz bir hıçkırık gibi bir çığlık çıkıyor ve nasıl duracağımı hatırlamadan önce yatağa, yere ve neredeyse bir sonraki kata düşüyorum.

Yere uzandım, nefes nefese kaldım, Ezeziel'in dokunuşu hâlâ üzerimde geziniyor ve gerçekten hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyor. Ayak seslerinin gürültüsü merdivenlerden aşağı hızla iniyor. Hâlâ sersemlemiş durumdayım.

ve kafası karışmış bir halde, tüm vücudum bu şekilde doyuramayacağım bir ihtiyaçla zonklarken çoğunlukla şeffaf olan elime bakıyorum.

Bir öpücüğün bu kadar uyuşturucu olabileceği hiç aklıma gelmezdi. "Bırak beni," diye bağırdığını duydum Ezeziel'in.

"Ne haltlar d ö n ü y o r d u ? Nasıl bütün oldu?" Jude sinirleniyor.

Sonunda benim bulunduğum odaya ulaştıkları anda hepsi bakışlarını bana çeviriyor.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Kai gözlerini bana dikerek soruyor.

"Ben... Ben uyumuyorum. Bir şekilde Ezeziel'in yanında uyuyakalmışım, çünkü ona dokunduğumda çırpınmayı bıraktı," diye geveliyorum.

Ezeziel, Kai ve Gage'in arasından sıyrılıp doğal rengine benzeyen altın sarısı gözleriyle bana doğru ilerliyor.

Beni yakalamak için hamle yapıyor ama eli tam içimden geçiyor ve şimdi beni daha çok kızdırmaya yarayan o karıncalanmaları ateşliyor.

Elbisenin önü hâlâ yırtık ve Jude elbisenin hâlâ kalçalarımın üzerinde asılı durduğu yere çok açık bir şekilde bakıyor.

"Onunla ne yapacaktın E? Biz olmadan onu beceremeyeceğini biliyorsun. Tüm o bağlanma şeyleri ya da her neyse," diyor Kai.

"Onu becerebilirdim," diye homurdanıyor ve onlara bakıyor.

Yüzlerinden şaşkınlık okunuyor.

"Hayatımın ilk sabah odunu," diyor, hayal kırıklığı alnını kırıştırırken gözleri tekrar benimkilere kayıyor.

"Neler oluyor?" Vücudumda beliren bir çift tayt ve uzun bir tişörtü hayal ederek soruyorum, ayağa fırladığımda dikkatleri dağılıyor, bir anda bu kadar çok şey hissetmenin telaşıyla hala biraz uçmuş durumdayım.

"Paylaşmadığımız sürece bir kadına sahip olamayız," diyor Kai, önce bana sonra Ezeziel'e bakarken çenesi gıcırdıyor. "Daha önce iktidarsızdık-"

Gage, "Bir kadına söylenecek bir şey olmadığı açık," diyor.

"-ama tanıştıktan sonra," diye devam ediyor Kai, sözü kesilmiş gibi davranmadan, "bir bağ oluştuğunu hissettik. Bunun dörtlü bir şey olduğunu öğrendik. Her yıl denemeler boyunca birkaç dörtlü grup oluyor ve aynı küçük sorunu yaşıyorlar. Ayrıca denemelere katılmadan önce her zaman önlerine en kötü engeller çıkarılıyor. Bunun nedenini bilmek istiyoruz."

"Konuyu saptırdım," diye araya giriyor Jude. "Mesele şu ki, birlikte zevk almadığımız sürece bir kadından zevk alamayız. Bu aramızdaki bağın bir parçası. Hiçbirimiz tek başımıza bir kadınla birlikte olmadık."

"Yani bir erkek grubu olsaydınız, One Erection olurdu," diyorum, beni geldikleri için saçmalıyorum.

Bunu kabul bile etmiyorlar. Kai bana dokunmamak için kendini zor tutan Ezekiel'e bakarken, diğer ikisi bana ters ters bakıyor.

"Emin misin?" Kai ona soruyor, sesi ikna olmuş ya da endişelenmiş gibi çıkmıyor. "Lanet olası pozitif. Tekrar bütün ol," diye tükürdü Ezekiel, son söylediğini bir emir gibi.

"Vay be, bu tavırla hemen atlayacağım," diye homurdanarak bir kanepeye doğru ilerliyorum. "İlk kez böyle bir dokunuş hissettiğimde bu kadar çıldırarak gerçekten mahvediyorsunuz. Hepiniz."

"Bütün gece ona dokunmanın bununla bir ilgisi olabilir," diyor Kai, gözleri ilk kez farklı bir şekilde üzerimde geziniyor.

"Eğer onu bütün olarak yakalarsak, ilk ben gideceğim. Şu anda ne kadar gergin olduğumu tahmin bile edemezsin," diyor Ezekiel, volta atmaya başlarken bir elini ensesinde gezdirerek. "Daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı."

Bu beni biraz kendini beğenmiş yapıyor. Özellikle de kızıkları tercih ettiği için.

Ama o da artık biraz fazla korkutucu.

"Ya da elini becerebilirsin," diye işaret ediyorum, tekrar yere otururken kaşlarımı çatıyorum. "Bütün o ellerinle üzerime salınmanı istediğimden emin değilim."

Ben bütüngen güçlüyüm. Ya beni kırarsan?"

Ezekiel volta atmayı bırakıp bana dönüyor ve kaşlarını çatıyor.

"Dokun bize. Sadece dene," diyor Gage bacaklarımın arasına diz çöküp üzerime abanırken.

Jude kulağımın dibinde, "Eğer bütün olursan sana hayalini kurduğun her şeyi vereceğiz," diyor.

Ne zaman arkama geçti? Ve neden kesinlikle yalancı sesini kullanıyor gibi geliyor?

Eller üzerimde, içimde dolaşıyor, tüm o karıncalanmaları harekete geçiriyor. Yine de hiçbir şey olmuyor. Bu vahşi yaratıkların beni öldürebilmek için dışarı çekmeye çalıştıklarını hissediyorum, bu da kendimi koruma becerilerimin yeni seviye atlamamı engellemesine neden oluyor.

Bir süre hiçbir şey olmayınca Gage, "Kahretsin," diye inliyor.

"Çok sinirliyim ve lanet olası ellerimi ona süremedim bile," diyor Jude oflayarak yürürken.

"Birbiriniz olmadan ereksiyon olmuyor musunuz? Peki nasıl ereksiyon oluyorsunuz?" Dikkatlerini dağıtmaya çalışarak soruyorum.

"Genellikle seks yapmak isteriz ama kendi başımıza tahrik olamayız. Elle randevu sadece birbirimizin varlığında işe yarar ve el olmadan o kadar da eğlenceli olmaz-"

Kapı zili çaldı, ki bu benim için bir ilk. Hiç kimse kapı zilini çalmaz.

Bir tane olduğunu bilmiyordum.

Gage koşar adımlarla odadan çıkıyor, Ezeziel de arkasından. Jude yanıma oturuyor, kolu başımın arkasına geçiyor. Sanki beni rahatlatmak için yapıyormuş gibi arkama yaslanıyorum ama bundan hiç şüphem yok.

Döndüklerinde Ezekiël elinde iki zarfla yanlarına gelir. Gage'in de iki zarfı vardır ve birini Kai'ye uzatır.

Ezekiel diğeriini uzatıyor ve bana çok yakın oturuyor, yanlarımız birbirine değiyor ve o karıncalanmayı yaratıyor.

Jude ve Kai bağlantımıza bir bakış atmadan önce birbirlerine bakıyorlar. Jude yavaşça kolunu üzerimden çekiyor, zarfı açarken gözleri hâlâ şüpheci.

"Yani artık resmileşti," diyor Jude, dudaklarında hesaplı bir sırıtış belirirken zarfı kapatırken.

"Resmi olan ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Açıkkası, sonunda bir şeyler hissedebildiğim ve bunun elimden alındığı için depresyona girmemek için dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Neyi kaçırdığınızı bilmemek, sadece alaycı bir dokunuşla işkence görmekten çok daha iyidir.

"Yeraltı dünyasının kraliyet sarayına davet edildik. Bir ay içinde toplanacağız," diye yanıtlıyor Kai, davetiyeyi bir kenara bırakarak.

"Neden bir ay?" Hâlâ o dikkat dağıtıcıya ihtiyacım var.

"Çünkü bir sonraki engeli hazırlamak zaman alıyor ve ilk iki turda ne kadar başarılı olduklarına göre yirmi yarışmacı için mümkün olduğunca zor hale getiriyorlar," diye yanıtlıyor Ezekiel, yanımdan bir milim bile ayrılmadan.

Gage Ezekiel'i inceliyor, bilinçsizce o kadar yaklaşıyor ki ben onun bedeninin içinden geçiyorum.

"Diğer iki dörtlü set de bir sonraki tura geçmeyi başardı," diyor Gage davetiyesini kapatıp bir kenara koyarken.

"Yani yirmi kişiden on ikisi dörtlü bir grubun parçası mı? Bu neden takımlar tarafından yapılıyor? Birinin en baştan başlayıp tüm bunları bana açıklaması gerekiyor," diye homurdanıyorum.

Ezekiel hemen, "Bu iş ekipler tarafından yapılıyor çünkü sen daha büyük bir ekibin parçası olacaksın," diyor. "Zaman zaman Lucifer'e erişimi olan seçkinlerden biri olacaksın ve-"

Jude, Ezeziel'e kaşlarını kaldırarak, "Ve bazı şeylerin söylenmesine gerek yoktur," diye araya giriyor.

Ezeziel'in çenesi geriliyor ama başka bir şey söylemiyor. Gözlerimi deviriyorum çünkü bu hâlâ bana güvenilmediği anlamına geliyor. Artık vajinamı da şeytani bulduklarından şüpheleniyorum.

"Tamam, bana ne söyleyebilirsin? Seviyem yükseldiğinden beri Araftaki şeyleri görebiliyor ve duyabiliyorum, daha önce odaklanmak çok zor olduğu için nereye gittiğimizi bile bilmiyordum. Ve siz burada bunların hiçbiri hakkında konuşmuyorsunuz," diye devam ediyorum.

"Eskiden öyleydi. Artık yeni gelişmeler olmadıkça bir şeyleri tartışmak için bir neden yok," diyor Kai omuz silkerek.

Ezeziel, "Birkaç yüzyıldır bu hedef için çalışıyoruz," diye devam ediyor.

"Yüzyıllar mı?" Gözlerim büyüyerek soruyorum.

"Gerçekten mi? Çok az bilgi," diyor Gage ona gözlerini kısarak. Ezeziel onu tersler. "Ona Araftaki önemli olayları anlattık."

Kai, "Önemli noktalar ve ayrıntılar birbirinden çok farklı şeylerdir," diyor.

Ezeziel bana bakıyor. "Birkaç yüzyıl önce, dördümüz de bir şekilde yeraltı dünyasına bulaşmış farklı ölümlü ailelerin çocuklarıydık -suçlular, avukatlar ve bazı medya mensupları-"

"Tanrı aşkına, E, o kadar da çok bilgi yok," diyor Jude kuşkuyla, Ezeziel'e aklını kaçırmış gibi bakarak.

Ezeziel onu görmezden geliyor ve o devam ederken bakışlarım ona dönüyor.

"Yirmi altı yaşına geldiğimizde hepimiz biraz delirmiştik. Gerçekten deliriyorduk. Bir şeyler duyuyor, bir şeyler görüyor, hedef alındığımız ya da izlendiğimiz paranoyasına kapılıyorduk. Ben onlardan birkaç on yıl öndeydim ve yaşlanmayı durdurmuş olsam da aslında ölümsüz değildim."

"Ezeziel!" Kai tersledi.

Ezekiel ona doğru bakmıyor bile. Gözleri benimkilerde sabit kalıyor.

"Rüyalarımın en kötü olmasının nedeni bu. Gardımı indirdiğimde delilik geri dönmeye çalışıyor. Uyuduğumuzda aramızdaki bağ nedense en zayıf halini alıyor. Kai bu yüzden uyumakta zorlanıyor. Jude'un çoğu zaman bu kadar sinirli olmasının nedeni de bu. Gage mışıl mışıl uyuyor gibi görünebilir ama zihninin ziyaret ettiği yerlerde donup kalıyor ve gözleri-"

Gage aniden Ezekiel'i gömleğinden yakalıyor ve kanepeden kaldırıyor. "Bu kadar yeter!" Gage yüzüne doğru havlıyor.

Ezekiel onu itiyor ve sonra aniden yumruklar havada uçuşarak birbirlerini yakalıyorlar.

"Dur!" Kanepeden zıplayarak bağırdım.

Ezekiel yüzüne bir darbe aldığı anda içime bir sızı yayılıyor. Ve Ezekiel Gage'e öyle sert vuruyor ki kan fişkırıyor.

Kai ve Jude onları ayırmak için gelmekte acele etmiyorlar, ikisi de onları ayırmak için uğraşırken bana ters ters bakıyorlar.

"Ona sırlarımızı söyleyemezsin. Bu bir grup kararı!" Gage onu tersler.

Ezekiel, Jude'u omuzlarından silkiyor ve başka bir şey söylemeden dönüp odadan çıkıyor.

Üç çift suçlayıcı göz bana dönüp daralıyor.

Ah, harika. Yarı nazik davranmaları sürdüğü sürece eğleneliydi. "Ona ne yaptın?" Gage homurdanıyor.

"Size onu tehdit olarak görmediği için seçtiğini söylemişim. Şimdi de bağlantımızı bize karşı kullanarak bizi yıkmaya çalışıyor," diyor Kai.

"Bacağın nasıl, Kai?" Sıkı bir gülümsemeyle soruyorum, gözlerim iyileşmesine yardım ettiğim tamamen iyileşmiş bacağına dalıyor. Bir şekilde.

"Ben bir tehdit miydim?"

Hepiniz ölmeyesiniz diye hayatınızı kurtarmaya mı çalışıyordunuz? O zaman kesinlikle dördünüzü ayırmaya ya da sizi birbirinize düşürmeye çalışmıyordum. O zaman bunu yapmak mantıklı olmaz mıydı?"

"Bu konuda bu kadar açık olamayacağını bilmen gerekirdi. Kim bilir ne kadar zamandır bizi inceliyorsun?" diye homurdanıyor.

"Beş buçuk yıldır sizi inceliyorum. Bugünden önce dördünüz bana odada birbiriniz olmadan yapamayacağınızı söylemediniz. Sizin de belirttiğiniz gibi, birlikte bu kadar zaman geçirdikten sonra tartışmaya gerek duymadığınız bazı şeyler var. Ben sadece birbirinizle paylaştıklarınızı duydum. Bunlar genellikle kara şakalar, kadınlar ve şahit olduğum bazı cinayetlerdi. Hepsi bu kadar."

Konuşmaya başladı ama ben elimi kaldırdım.

"Ne var biliyor musunuz? Unut gitsin. Bana dokunamazsınız. Hiçbiriniz dokunamazsınız. Bu sabah her ne olduysa muhtemelen bana neyi kaçırdığımı göstermek için başka bir işkence biçimiydi, çünkü her ne isem bunun bir tür ceza olduğu bana açık hale geldi. Yoksa neden dördünüzle birlikte sıkışıp kalayım ki?"

Merdivenleri çıkmak için dönüyorum ama Gage aniden önüme çıkıyor.

"Ezekiel'i rahat bırak. İhtiyacı olan son şey, hayatlarımız tehlikedeyken onu bizden koparman. Önemsemediğini kanıtlamak mı istiyorsun? Ondan uzak durarak önemsemediğini kanıtla."

Tek kelime etmeden yanından geçip gidiyorum. Sırf inat olsun diye neredeyse Ezekiel'in kapısından girecektim ama kendimi durdurdum.

Beş yıl boyunca hayatlarını takip ettim. Bugün onları ilk kez kavga ederken gördüm.

Midemin çukurunda iğrenç bir his oluşuyor ve dönüp batı kanadına ve kendime ait yatak odama doğru ilerlerken öfkeli bir laneti ısıyorum.

Ŗu anda, bir Ŗeylere dokunabilmeyi çok isterdim, sadece lanet bir kapıyı arpabilmek için.

Odamda takılabilirdim, ama bunun yerine kendimi geri zaplıyorum, biraz sallanıyorum ama her zamanki kadar kötü değil. Eskiden olduğum gibi, onlar tartışırken yanlarındaki odada saklanıyorum.

Elbette hepsi Ezeziel'in odasına gitti.

"Anlıyorum. Bunun ne kadar cazip olduğunu anlıyorum. Ama bizi biz yapanın ne olduğunu unutmayın" diyor Kai.

Ezeziel, "Nasıl bir his olduğuna dair en ufak bir fikrin yok ve ben de bunu tamamen delirmiş gibi görünmeden nasıl aıklayacağımı bilmiyorum," diye homurdanıyor.

"Bize sırtınızı döndünüz. Buradaki sorunu görüyor musun?" Gage soruyor.

Bunu sert bir nefes takip eder. "Lanet olsun!" Ezeziel bir Ŗey yere düşmeden önce bağırır.

Jude onlara, "Bizi sabote etmek için mi yoksa gerçekten kötü bir zamanlamayla mı burada olduğunu bilmiyorum ama aramızdaki bağı koparma riskini alamayacağımızı biliyorum," diyor.

"Bu yüzden ellerimizi ondan uzak tutuyoruz. Bizi bir ya da iki kez kurtardığı için etrafta dolaşmasına izin veriyoruz. Neler olup bittiğini ve neden bize bağlı olduğunu gerçekten öğrenene kadar daha temkinli olmalıyız," diyor Kai uzun bir i çekişle. "İnan bana, ona güvenmek istemeni anlıyorum. Cehennem ateşinden geriye kalan acıyı dindirdiğinde, tek yapmak istediğim onu becermek, öpmek, ona dokunmaktı. Hayatım boyunca hiçbir Ŗeyi bu kadar kötü istememiştim."

"Ama genellikle sonuçlarına rağmen istediğimiz Ŗeyler cehennemden gelen bir hiledir," diye devam ediyor Jude.

Harika.

Kesinlikle harika.

Bir adım ileri, seksen adım geri. Onlarla olan ilişkimin statükosu bu.

Bu kez, odama döndüğümde, kapıyı çarpıp çıkmak istemiyorum. Çünkü haklı olabileceklerini düşünmeye başlıyorum.

Onlar savaştı. Benim yüzümden.

Belki de onlar için düşündüğüm gibi bir lütuf değilimdir. Belki de onların lanetiyim.

Perspektif gerçek bir sürtüktür.

Bölüm 12

Bir hafta boyunca onlardan uzak durduktan sonra, evde kalmalarına rağmen, gözlerimi onlardan ayırmamaya alıştım. Zor bir geri çekilme oldu ama yine de başardım.

Birkaç gece önce film izlerken medya odasındaki televizyon yanlışlıkla açık kalmıştı. Onlar gider gitmez hemen bir koltuğa yerleştim ve bir sonraki filmi izledim.

Onlar olmadan hiçbir zaman bütün bir filmi izleyemedim, çünkü genellikle hep kapatmayı hatırlıyorlar. Yeni keşfettiğim özgürlüğümden biraz hoşlanıyorum.

Ama iki gündür, şu anda vizyonda olan film için dakikaları sayıyorum.

Hatta bu durum için giyindim, ön sırada oturuyorum ve patlamış mısır yiyebilmeyi diliyorum. Bütün olduğumda yediğim ilk şey bu.

Sadece söylüyorum.

Film boyunca koltuğumun kenarındaydım, hayatım buna bağılıymış gibi ekrana yapışmıştım.

Üzgün, yalnız küçük adam, arkadaşı sandığı kişiler tarafından kazıklanıp tam anlamıyla birer ahmağa dönüştürülürken, medya odasının kapısı açılır ve odayı kahkaha sesleri doldurur.

Ahmaklardan bahsetmişken.

Dördü de aniden durduğunda arkama bakıyorum, hepsi burada olduğumu biliyormuş gibi bana bakıyor. Ezeziel'in gözleri bir haftadır altın rengini kaybetmiş ve sanki benim kıyamet ve manipülasyon tuzağıma düşmemeye dikkat ediyormuş gibi benden uzağa bakıyor.

Kadınsı cazibem bu adamların sikini kaldırıyor.

Buraya ilk benim geldiğimi ve reklamını gördüğümünden beri bu filmi izlemek için can attığımı düşünerek arkamı dönüyorum ve neler olduğuna odaklanıyorum.

"Ne izliyorsun öyle?" Jude sonunda bana sordu. Lanet olası bipolar, sinir bozucu, benmerkezci, kibirli, güvenilmez pislikler. Hepsine birden.

Şimdi de film sırasında konuştukları için kabalık ediyorlar.

Onları görmezden gelerek filme odaklanmaya çalışıyorum, başka bir şeye değil. Çok uzun süre bekledim-

"Peki sen ne giyiyorsun?" Kai dev ekranın önüne doğru yürürken soruyor, kafası görüş alanımı kesiyor.

Etrafından bakmaya çalışıyorum, ama kasıtlı olarak tekrar görüş alanıma giriyor.

Büyük doruk noktasına yaklaştığım için sinirli bir nefes üfleyerek ona ters ters bakıyorum. "Tam olarak ne istiyorsun? Ve acele edip söyleyebilir misin, böylece film bitmeden önce filmime geri dönebilirim?"

Ekran duraklıyor ve Jude'un elinde kumanda, dudakları seğirirken arkama bakıyorum.

"Cidden... ne giyiyorsun?" Kai tekrar soruyor, kaşları havaya kalkmış, düğmeleri sonuna kadar iliklenmiş sarı gömleğimin tepesinde bağlı mavi fiyonkuma bakıyor.

Jude bir adım öne çıkıyor, gözleri kırmızı şortumu ve kırmızı pantolon askımı tarıyor. Tahta Hollanda ayakkabılarını unutma.

Gage aval aval bakma festivaline katıldığında, öncelikle sarı şapkama ve gururla dışarı çıkan parlak kırmızı tüyüme odaklanıyor.

"Bu film beni çok derinden etkiliyor ve tadını çıkarmak için uygun bir kıyafete ihtiyacım var" diyerek beni rahat bırakmalarını umuyorum.

"Pinokyo seni çok derinden etkileyen bir film mi?" Ezekiel arkamdan soruyor, muhtemelen şeytani vajina güçlerimle ona vurmamam için çok yaklaşmamam konusunda uyarılmış.

Kötülük. Kelimenin tam anlamıyla şeytanı kurtarmaya çalıştıklarını düşünürsek, bu ironik değil mi? Şeytandaki D'yi çıkarırsanız geriye ne kalır?

"Yalan söylediğinde burnun büyüyor mu? Çünkü bu bize yardımcı olur," diyor Gage kuru bir ifadeyle.

"O gerçek bir erkek olmak istiyor. Ben de gerçek bir kız olmak istiyorum," diye belirtiyorum, aslında bunun çok açık olması gerektiği halde.

Deli olduğuma inanabileceklerini hissettiren bir bakış alışverişinde bulunuyorlar. Tabii ki deliyim. Beş buçuk yıl boyunca görülmemek ve duyulmamak, sonra görülüp duyulabildiğimde bir hastalıklımışım gibi muamele görmek... Kim olsa deli olurdu.

"Bu kıyafetin tüm hayallerini gerçekleştirmesi mi gerekiyor?" Kai kuşkuyla soruyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum uzun uzun iç çekerek. "Filmi hiç izlemedim. Pinokyo'yu gerçek bir çocuğa dönüştüren şeyin ne olduğunu henüz keşfedemedim."

"Spoiler uyarısı, o mavi peri," diyor Jude sırtarak.

Gözlerimi ona diktim ve şu anda kışına tekmeyi nasıl basmak istediğimi hayal ettim.

"Filmimi mahvettiğine göre mavi peri eşdeğerini bulmama yardım etme şansın var mı?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Öyle bir şey yok," diye omuz silkerek cevap veriyor ve beni kızdırdığı gerçeğinden keyif alıyor gibi görünüyor.

Hepsinin telefonu çalmaya başladı, bu da bir iş anlamına geliyor. Dizlerimi göğsüme çekerek sessizce öfkeleniyorum.

Jude gözden kaybolurken, "Onu bu kıyafetle hiçbir yere götürmüyorum," diyor.

Kai gözlerini deviriyor ve önüme geçiyor. Elimi uzattığımda ona ters ters bakıyorum ve parmaklarımın ucunun gömleğinin içinden geçtiğini hissediyorum.

Mezarlığın ortasına iniyoruz ve diğerleri hızla uzaklaşan ruhların siyah gölgelerini yakalamaya çalışıyor. Ben mi? Bu gece baş belası olmaya karar verdim, çünkü onlar filmimi sebepsiz yere mahveden pislikler.

Jude benim ilk hedefim.

Ruhlardan biri ona doğru dalıp bedenini istila etmeye çalışırken, ben de Little Bo Peep kıyafetimle, elimde koyun kancası ve başımda iğrenç büyüklükte bir başlıkla arkamı dönüyorum.

Tökezler, ağzı bir yaltaklanmayla bükülürken gözleri genişler. Ruh içinden geçer ve iki büküm olurken küfür eder. Ruh geri çıkmaya zorlanır ve bozasını savurarak metal yanana kadar ruhu emer.

Bir sonraki kıyafetim saçlarımı atkuyruğu yapmış bir amigo kız kıyafeti. Göbeğim görünüyor ve kısa eteğim çıplak popomu zar zor kapatıyor, ponponlarımı havaya kaldırıyorum ve abartılı bir tezahürat yapmaya başlıyorum.

"J! U! D! E! Bu büyü de ne?! Binbaşı Dick, evet, efendim-ree!" Benim tezahüratım tek parmak selamını içeriyor.

Kai homurdanıyor, sonra da kazara patlayan kahkahasının etkisinden kurtulmaya çalışırken bana küfrediyor.

İnsanlardan özenle kaçarken, filme yakalanmadan ruhları yakalamaya çalışırken onları sokaklarda kovalıyorum.

İnsanlar ruhları göremiyor, tabii ki.

"U-G-L-Y, mazeretin yok, çirkinsin, evet, hepiniz çirkinsiniz!" Tezahürat yapıyorum, tam Gage'in önünde belirliyorum, o da bana doğru koşuyor ve tüm bu süre boyunca bana küfrediyor.

Hakem kıyafetlerimi giyerek Ezeziel'in kendisinden sürekli kaçan üç kurnaz ruha karşı sıkı bir mücadele verdiği yere gidiyorum. Koşarak binanın bir tarafına sıçırıyor, ardından yanındaki binaya takla atıyor, ayakları çarptığında ikinci binayı itiyor ve sonunda ilk binanın çatısına iniyor ve bu sırada bir ruhu yakalamayı başarıyor.

Kendimi oraya zaplıyorum ve bunu her yaptığımda baş dönmesinin azaldığını görüyorum. "Oyunda faul!" Bağırıyorum, onu o kadar ürkütüyorum ki bana çarpmadan önce sendeliyor.

"Lanet olsun! Senin derdin ne?" diye bağırıyor arkamdan, ben kendimi Jude'un olduğu yere geri zaptlamadan önce.

Kıyafetlerimi değiştirip çok dar bir bikini giyiyorum. Uzanıp ay ışığı altında güneşleniyormuşum gibi yaparken büyük güneş gözlükleri yüzümü çerçeveliyor ve kendimi doğrudan Jude'un yoluna koyuyorum.

Üzerime basmamak için neredeyse ayağı takılıyordu ama sonunda gerçekten üzerime basamayacağını hatırladı.

Hızla ilerlerken ayağı vajinamın içinden geçiyor ve bunun bir kaza olduğunu sanmıyorum.

Kai'yi bir dakikalığına bakarken yakaladığımda ona el sallıyorum. Bir ruh Jude'dan kaçmaya çalışırken ona çarptığında sırtıyorum.

Sonra Jude da ruhu kovalarken ona çarptığında biraz güldüm.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Gage tepemde dikilerek tersledi. "Dikkatli ol, tatlı çocuk. Kendi kendine konuşuyorsun gibi görünüyor," diyorum. Başını kaldırıp evsizlerin ona ve diğerlerine deliymiş gibi baktığını görür.

Ellerinde havaya savurdıkları silahlar olan ve kimsenin göremediği bir kıza bağırarak yetişkin adamlar mı? Şimdi kim deli görünüyor?

Dudaklarımda muzaffer bir gülümseme beliriyor.

Geçen yıl çok güzel bir kıza siyah, transparan bir iç çamaşırı aldı ve bunu çok seksi topuklu ayakkabılarla giydirdi.

Bir sonraki kıyafetim bu ve bana yoğun, sert gözlerle bakıyor. Aşağı uzanıp kendini ayarladığında aramızda neredeyse elle tutulur bir enerji var.

Dudaklarım bilmiş bir sırıtışla kıvrılıyor. Diğerleri bu kadar yakınken kolayca tahrik olabilir.

Neden bunu daha önce yapmadım? Acımasız davrandılar. Ben de öyle olmalıyım.

Gage uzaklaşırken kendi kendime "Bu iş ilginçleşti," diyorum.

Hafızası olmayan hayalet kız için bir puan.

Bölüm 13

"Bizi öldürtmeye mi çalışıyorsun?" Gage bana doğru yürürken kılıçlarını yere fırlatıyor.

Daha seksi iç çamaşırlarından başka bir şey giymeden evimizin kanepesine uzandım bile. Buna onların hit listesi diyorum. Kızların giymesini istedikleri her şeyi bundan sonra ben giyeceğim.

"Hayatınızı kurtardığımda bile sizi öldürmeye çalıştığımı düşünüyorsunuz, bu yüzden bir aydınlanma yaşadım," diyorum omuz silkerek.

"Senin yüzünden bu gece bizden kaçabilecek ruhların peşindeyken senin aydınlanman aptal kıyafetler ve dikkat dağıtıcı taktiklerle mi ilgili?" Jude yüzüme bakarak tersliyor.

"Hayır," diyorum ayağa kalkıp yanından geçerken, dantelli takımımınla tüm malları sergileyerek odanın içinde kasıla kasıla yürürken karıncalanmaları görmezden gelerek.

Gage'in yanından geçerken, Kai'nin gözlerinin açlıkla üzerimde gezindiğini, nefes alışının biraz daha hızlandığını fark ediyorum. Bu onun bir kız üzerinde en sevdiği kıyafetlerden biriydi, çünkü sırası geldiğinde bunu birkaç farklı kadın için birkaç kez satın aldı.

"Yıllar içinde fantezimi mükemmelleştirdiğimi söylemiştim," diye hatırlatıyorum onlara. "Asla yapmayacağımıza karar verdik-"

Konuşma sırası bende olduğu için Kai'nin sözünü kesiyorum. "İki tür insan vardır," diyorum ona ve gözlerini bana diyor. "Dinleyenler ve sadece konuşma sırasının kendilerine gelmesini bekleyenler."

Gözlerim odanın içinde geziniyor.

"Hiçbiriniz dinleyici değilsiniz. Hiçbiriniz televizyondaki kanalları değiştiremediğimi umursamıyor ya da benim için bir şey yapıp yapamayacağınızı sormuyorsunuz."

Kai gözlerini devirerek, "Asla bir şey istemiyorsun," diyor. "Kesinlikle! Hiçbir şey istemiyorum! Ve siz düşüncesiz pislikler asla Bunu göz önünde bulundurmaya zahmet etme. Yatak odamda ışık bile yanmıyor. O filmi izlemek için can atıyordum ve *sen* bunu mahvettin," diye söylenirken Jude'a sinirli bir bakış fırlattım.

Dudakları sadece seğiriyor çünkü o özür dilemeyen bir pislik.

"Ve bu nedenle, benim aydınlanmam hiçbirinizin beni hak etmediği yönünde oldu. Bakabilirsiniz. Hayal kurabilirsiniz. Benim yaptığım gibi. Eve bir kadın getirmeye çalışın, ben de yunus kostümü giyip her birinizi beceriyormuşum gibi davranırken osuruk sesleri çıkarayım. Bakalım o zaman ne kadar ereksiyon halinde kalabileceksiniz?" Hepsi odadaki psikopat kız gibi bana bakarken, bu tehditten biraz gurur duyarak devam ediyorum. "Ama ben bütün olsam ve siz yalvarsanız bile, asla teslim olmam. Aslında, bir dahaki sefere etrafta olduğumuzda kendimi diğer dörtlülerden birine nasıl bağlayacağımı bulup bulamayacağımı göreceğim."

Hezekiel dönüyor ve hiçbir şey söylemeden dışarı çıkıyor.

Yerime oturduğumda Jude üzerime eğiliyor, ben korkusuzca ona bakarken beni hapsediyor.

"Şu anda yine bizimle dalga geçmeye çalışıyorsun, değil mi? Bakalım bizi kışkandırabilecek misin?"

Alaycı bir şekilde homurdanıyorum, sonra düpedüz gülüyorum. "Seni kışkandırmak mı?" Kahkahalarımın arasında soruyorum.

Geri çekilir, yüzünde şaşkın bir ifade vardır.

"Neden seni kışkandırmaya çalışayım ki? Benden hoşlanmıyorsun bile! Kafa oyunları oynuyorsunuz. Üçünüz sonunda bana iyi geceler dediniz, ancak ertesi gün şeytanın avukatıymışım gibi davrandınız, çünkü sonunda birini hissettiğim bir şansım oldu ve sürpriz sürpriz, neredeyse seks vardı. Görünüşe göre ben sizi ayırmaya çalışıyordum.

Bütünleştığım anda ne istediğimi dile getirme konusunda oldukça utanmaz davrandım ve bunu en başından beri dile getiriyorum."

Hepsi bir an için biraz şaşkın görünüyor.

"Şimdi izin verirseniz, kütüphanede beni araştırmaya çalıştığınız birkaç kitap var. Gidip o kitaplardan herhangi birinin, ne kadar harika olduğumu takdir eden dört adamla evlenmemi sağlayacak sırları içerip içermediğine bakacağım. Hayalet kız dışarı."

Hayalet kızı dışarıda bırakmalıydım. Konuşmam o zamana kadar destansı idi.

Ellerim titreyerek ve kalbim göğsümde güm güm atarak merdivenlerden yukarı çıktım, bu yeni eylem planını uygulamaya hazırdım. Bu fikir eldivenden beri aklımdaydı ama şimdiye kadar bunu gerçekleştirecek hayalet kadın cesaretini kendimde bulamamıştım.

Kütüphanedeki kapıdan geçer geçmez bir kitabın kapandığını görüyorum. Jude sırtıyor, parmakları başka bir kitabı kapatıyor.

Kai de birkaçını kapatır, çünkü görünüşe göre buraya hortumla girmişlerdir.

Gage ayaklarını açık duran birkaç kitabın üzerine koyuyor, ardından birkaç tanesini daha kapatıyor ve tüm bu süre boyunca meydan okuyan gözlerle beni izliyor.

"Gerçekten olgunca," diye homurdandım. "Madem gitmemi bu kadar çok istiyorsun, o zaman neden bütün kitapları kapattın?"

Gage bana bakmadan sırtarak mürekkepli kalemiyle oynuyor. Jude, "Seni kızdırmak için daha iyi, canım," diyor.

"Gerçekte ne olduğunu anlayana kadar gitmene izin vermeyeceğiz," diye devam ediyor Kai omuz silkerek.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken yüzümde sahte bir gülümsemeyle "Peki," diyorum.

Kıyafetim şimdiye kadarki en seksi kıyafet olarak değişiyor. Biraz Mısır Prensesi tarzında, altın rengi ve çekici. Süslü altın kollar kollarımı sarıyor ve bağcıklar

seksi ayakkabılar kalçalarıma kadar çıkıyor.

Zıbın benzeri kıyafetin yakası karnıma kadar iniyor. Alt kısımda dizlerime kadar sarkan uzun, hafif, altın zincirler var, ancak yine de tüm yolu görebilmeniz için aralıklı olarak yerleştirilmiş.

Neden bunu seçtiğimden emin değilim ama aklıma o geliyor, ben de onu seçiyorum.

Gage sandalyeden düşüyor.

Sanırım onun için kazanan bir kıyafetim var.

Kai keskin bir nefes çekiyor ve Jude aniden önümde, beni yakalamaya çalışıyor. Hepsinin gözleri altın renginde parlıyor ve akılsız asalaklar gibi bana doğru gelmeye başladıklarında temkinli bir adım geri çekiliyorum.

"Tamam. Artık komik değil. Nesi var-"

Kai hamle yaptığında ciyaklıyorum ama içimden geçip gittiğinde aptal olduğum için gözlerimi deviriyorum. Tam Gage beni yakalamaya çalışırken etrafımda dönüyorum.

Kahretsin.

Nedeni ne olursa olsun, bu kıyafeti gerçekten seviyorlar ya da cidden nefret ediyorlar. Çünkü vahşi görünüyorlar. Acımasız. Hatta vahşi.

Birdenbire yepyeni bir nedenle onları tehdit ettiğim yunus kostümüne bürünüyorum, kafam yunusun karnından dışarı çıkıyor ve hepsi bir trans halinden uyanıyormuş gibi göz kırpmıyor.

"Sizin neyiniz var aptallar? Sadece bir kıyafetti. Ve eğer bunun için beni suçlarsanız, ben de-"

Hepsi birden odadan kayboluyor ve ben de yunus kostümümü çıkarıp normal, çok saygın bir kıyafet giyerek küfrediyorum.

Neredeyse onları aramaya gitmeyecektim, çünkü benden iki kat şüpheleneceklerini biliyordum. Ama ne yazık ki onlar için endişeleniyorum, çünkü bu kesinlikle doğal değildi.

Bağlılığım beni öldürmeden önce kendimi gerçekten ayırmam gerekiyor. Mutfakta konuştuklarını duyduğumda aceleci adımlarım yavaşlıyor.

"Bunu gördün," diyor Jude.

"Çılgına döndüğünü ve bizi bu durumdan kurtarmak için bir yunusa dönüştüğünü gördüm. Kesinlikle o transa girmemizi istemedi. Her ne haltsa," diye homurdanıyor Kai.

"Bir dakikalığına görebildiğim tek şey oydu. Kıyafet değildi. Başka bir şeydi. Havadaki bir şey," diye devam ediyor Jude.

"Neden bir yunus?" Gage soruyor.

Ezekiel, "Aslında önemli olan kısım bu değil," diyor. "Ne oldu?"

Çocuklar ona bir kez daha şüpheli bir şey yaptığımı açıklayamadan kapı açıldı.

Beş adam içeri giriyor ve kalbim duracak gibi oluyor. Zarar vermek istiyorlarsa büyü neden onları dışarıda tutmuyor?

Basamakların geri kalanından atlayarak onları takip etmek için yarışıyorum. Adamlardan biri "Ellerinizi başınızın üstüne koyun" diye bağıyor.

Arkalarından koşarken elim refleks olarak yukarı kalkıyor ama Jude'un gözleri benimkilerle buluşuyor ve başını hafifçe ama yine de ayırt edilebilir bir şekilde sallıyor.

Elleri başının üstüne gidiyor, gözlerimi bir dakika daha tutarken çenesi geriliyor. Parmaklarımın ucundaki gücü durdurmayı zar zor başarıyorum, çünkü bir şeylerin yanlış olduğunu biliyor. Ve sadece başları belada olduğunda işe yarıyor.

Hayati tehlike.

Ve bu gücü gerçekten kullanmak istiyorum. Yüzeye bu kadar yakınken ve serbest bırakılmak için yalvarırken kullanmamak neredeyse acı veriyor.

Kai bana da aynı şekilde zorlukla başını sallıyor ve geri çekilmemi söylüyor.

Elim yanıma düşüyor ve içimdeki bu güç her neyse onu inkâr etmenin cezası olarak üzerime yayılan rahatsız edici dikenleri görmezden geliyorum.

Adamlar hepsinin arkasında yürümeye başlarken Ezekeil'in bakışları benimkilerle buluşuyor ve onları tutuyor. Kelepçeleri çıkarıyorlar ve Gage konuşmadan önce bana doğru bakıyor.

"Ne için içeri alınıyoruz?" Gage soruyor.

Keşke hepsi onları kurtaracağımdan endişe ediyormuş gibi bana bakmasaydı - sanki bu şimdiye kadarki en kötü şey olacakmış gibi. Kurtarılmak istemiyorlar mı?

Kimse ona cevap vermeyince Kai konuşur, hatta ellerini teker teker garip siyah kelepçelere sokmaya devam ederler.

"Gardiyanların ayrıcalık kurallarına göre, denemelere katılan dört gardiyana içeri alınma nedenlerini söylemeniz gerekiyor," diyor Kai onlara kuru bir şekilde.

Gardiyanlardan biri ona kayıtsızca, "Bu koruyucu gözaltı," diyor. "İsimleriniz hâlâ aranıyor ve duruşmaların ikinci turundaki yarışmacılar olarak size taç altında koruma sağlamamız gerekiyor."

Ezekeil sonunda onlara katılmam için başıyla ince bir işaret yapana kadar tüm çocuklar bana bakıyor. Doğru ya. Hiç şüphesiz buradan çıkmak üzereler.

Elimi uzatmak için ona zar zor yetişiyorum ve sonra birden bir hücrenin içinde buluyorum kendimi. Onları kelepçeleyen adamlar ortalıkta görünmüyor ve ben etrafımızda dönerek etrafımızı saran kararmış taşlara bakıyorum.

Demir kapıdan geçmek iki kat daha zor olacak, bu yüzden ürkütücü taştan geçmeyi tercih ediyorum, etrafımızda ne olduğunu görmek için kafamı içeri sokuyorum.

Kötü fikir.

Bir alev yüzümü parçalamaya çalışıyormuş gibi havaya fırladığında nefesim kesiliyor. Geri çekiliyorum ama içinde bulunduğumuz silindir hapishaneyi görmek için dikkatlice dışarı bakıyorum.

Bu büyük daire şeklindeki kulede anlamsız hücre kapılarının hepsi görülebiliyor. Tam ortamızda, ne zaman hıçkırması ya da osurması gerekse yukarı doğru fırlayan sonsuz bir ateş çukuru var.

Şu anda cehennemde olduğumuzu varsayıyorum. Sadece bir tahmin.

İçinden çıkamayacağınız açıkken neden kapılar var ki? "Ruh taşları bile onun geçmesini engelleyemiyor," diye düşünüyor Gage, Kelimenin tam anlamıyla bir cehennem hücresinde olduğumuz gerçeğinden en ufak bir sıkıntı duymuyor.

"Hezekiel hemen ekliyor: "Onları hiçbir şeyin kıramayacağını düşünmüştüm.

Başımı içeri çekerek dördüne de salakmışlar gibi tüm rahatlıklarıyla bakıyorum.

Kai kelepçeli ellerini bacaklarının altına çeker ve önüne gelene kadar aşağı indirir. Diğer üçü de aynısını yapıyor, sanki bunu yüzlerce kez yapmışlar gibi.

"Dördünüzün de Manella'nın sizi nihayet öldürmek için buraya koyduğunu anlayıp anlamadığınızı merak ediyorum, çünkü diğer dünyadaki girişimlerini engellemeyi başardınız," diye belirtmeye karar verdim.

"Tabii ki anladık. Ayrıca bizi bu yüzden kelepçelediler, bu yüzden *yeteneklerimizi* kullanamıyoruz," diyor Jude omuz silkerek.

"Yeteneklerinin ne olduğundan bile emin değilim," diyorum ona dürüstçe, arkamı dönüp koridor gibi bir şey bulma umuduyla kafamı başka bir duvardan içeri sokarken.

Öyle bir şans yok. Ortada başka bir büyük ateş çukuru var, hücreler görebildiğim kadar yüksekte sıralanıyor ve aynı zamanda ateşli bir tavana kadar uzanıyor.

Kafamı yan tarafa uzattığımda başka bir hücre ve çok çirkin görünümlü bir yolcu buldum.

Her iki gözü de sallanıyor *ve kıymetlisini* arıyormuş gibi kambur duruyor, bir yandan da buradan bile kötü kokan parçalanmış bir et parçasını çiğniyor.

Başımı içeri çekerek ürperiyorum.

"Yeteneklerimizin ne olduğu önemli değil," diyor Gage.

"Kelepçeler onları içeride tutuyor. Şeytanın armasıyla mühürlenmiş."

"Kelepçeleri nasıl çıkarıyorsunuz?" Yetenekleri hakkında cevap vermekten kaçındıklarında onlara soruyorum.

Kai omuz silkerken arkamı dönüyorum. "Bizi öldürmeye kalkışmadan önce birkaç gün bekleyecekler. Bizi hemen öldürmek çok açık olur, bu yüzden bunu anlamak için zamanımız var. Konuşulacak kelimeleri bildikleri için bir muhafızı kandırıp onları çıkarmak en kolayı."

"Konuşacak kelimeler var mı?" Canlanarak soruyorum. Gidip bunları bulabilirim.

"Bunları herkes söyleyemez. Kutsanmış seçilmiş muhafızlar tarafından söylenmeleri gerekir," diye sesleniyor Ezeziel arkamdan, ama ben çoktan Smeagol'un kafesine geçiyorum.

"Şu anda koruyucu bir ruh işimize yarayabilir," diye sesleniyor Jude, eğleniyormuş gibi yaparak.

Hemen geri adım atıyorum, sonra onların alaycı sırtışlarını görüyorum.

"Gerçekten komik. Yanımızdaki adam neden Gollum'a benziyor? Bunlar gerçek mi?"

"Hayır," diyor Ezeziel, gözleri mizahla dans ediyor. "Orası cehennem, Keyla. Öldükten sonra buraya atılırsan, ruhun dönüşmeye başlar, işlediğin suçlara bağlı olarak gerçekte olduğun canavara dönüşürsün. Metamorfoz tamamlandığında ve fiziksel bir form ortaya çıktığında, ne olduğuna bağlı olarak sana ne yapacaklarına karar verirler."

"Smeagol'un rolü ne olacak?" Merakla soruyorum.

"Muhtemelen hapishane hücrelerine yiyecek dağıtıcısı olacak. Şu anda cehennemin boğazındayız. Sizi tükürmeden ya da yutmadan önce dönüşmenizin ya da evrimleşmenizin bitmesini bekler. En kötü canavarlar onu korumaları için aşağıya ya da Araf'a gönderiliyor."

Bildiğim iyi oldu. Bütün olduğumda çok iyi bir kız olacağım. Bu iki yer de yapmak istediğim bir hayat seçimi gibi görünmüyor.

"Şu anda iyi bir kız olmayı düşünüyor, her ne kadar dörtlü bir cehennem takımından dörtlü bir tag istediğini itiraf etmiş olsa da," diyor Jude, bir pislik gibi sırtarak.

Gözlerimi devirerek onları benimle alay etmeleri için yalnız bırakıyorum ve Smeagol'un yanından geçip bu çemberin nereye gittiğini görmek için koşturuyorum. Sonunda bir salon bulmak zorundayım. Elbette bunların hepsi silindir bir hapishane kulesinin ortasındaki alev çukurları olamaz.

Başka bir hücreden geçiyorum ve bir çığlığı bastırıyorum. Eskiden insanmış gibi görünen kıllı, canavar gibi bir şey var. Hırlıyor ve taş duvarların kenarlarını yırtıyor. Keskin pençeleri geride bir çizik bile bırakmıyor.

Cehennem hiç hoş değil. Sanırım bu çok açık.

Birkaç hücrede iğne topları gibi zıplayan koyu gölgeler var.

Görünüşe göre taşların arasından benim kadar kolay geçemiyorlar.

Yüzüne balyoz saplanmış gibi görünen adamdan hiç bahsetmeyeyim bile.

Kafamı iki taraftaki duvarlara sokup duruyorum ve sadece ateş buluyorum.

Birkaçının içinde gerçek insanlar var. Sanırım hiç ölmeyen ama ruhları yeni, çoğunlukla ölümsüz bir beden bulduğunda bu insanlar her neyse ona dönüşen adamlarım gibi kullanılacaklar.

Bir hücrede oldukça çekici bir adam var ve ben oyalanarak onun da benimkiler gibi beni görüp görmediğini anlamaya çalışıyorum. Ama göremiyor. Kim olduğundan emin değilim ama biraz kırılmış görünüyor. Her nedense onun için üzülüyorum ve sanki onunla dertleşiyormuşum gibi yanında takılıyorum.

Bir elini saçlarında gezdirmeden önce küfrediyor. Bitkin görünüyor, sanki tüm umudunu kaybetmiş gibi. Burada gördüğüm diğer adamlar gibi değil. Elleri kelepçeli, tıpkı diğerleri gibi. Sanırım geçiş sürecinde olan bir ruh değil.

"Ben yapmadım!" diye bağılıyor aniden, sanki birinin onu duymasını bekliyormuş gibi. "Bana komplo kuruluyor!"

Kaşlarımı çatarak onu inceliyorum. Aklıma gelen hiçbir sebep yokken kendimi ona inanırken buluyorum. Neyi kastettiğini bile bilmiyorum ama işkence görmüş mavi gözlerindeki zorlayıcı bakıştan masum olduğuna ikna oluyorum.

"Bundan hiçbir kazancımız yok! *Benim* bundan hiçbir kazancım yok! Neden böyle bir riske gireyim ki?" diye devam ediyor.

Adamları nasıl serbest bırakacağımı bulduğumda, onu da serbest bırakmak için geri döneceğim.

Kalkıp tekrar hücreden hücreye gitmeye başlıyorum, nihayet uyuyabileceğim gün için kâbus biriktiriyorum. Tekrar. Bunu sadece bir kez yaşadım ve görünüşe göre çok iyi uyuyormuşum. Rüya bile görmedim.

Ve gerçekte ne olduğunu bilmek isterdim.

Her neyse, birkaç canavar daha bana bir çılgılık yutturdu ve boş yere ne kadar sefil ve iğrenç olduklarını merak ettim.

Sonra bir de baktım ki, hiç şaşırmamış gibi bana bakan adamlarla birlikte hücreye geri dönmüşüm.

"Nasıl koridor olmaz? Kaçacak bir yer yoksa neden kapılar var?" İnledim.

Kai omuz silkerek, "Kapı size sahte bir umut vermek içindir," diyor. "Bir şekilde o kapıyı kıracak kadar güçlü bir şeye dönüşmeyi başarırsan

Kapı, cehennem ateşinde dövülmüş demir, sonra gidecek hiçbir yeriniz olmadığını görürsünüz. İşte o an yenildiğiniz andır ve onlar pençelerini geçirip size sahip olabilirler."

"Ve siz de böyle güzel bir kurumda çalışmak istiyorsunuz," diyorum kuru bir ifadeyle.

Ezekiel omuz silkiyor. "Bu konuda söz hakkımız yoktu. Ne olursa olsun, özel yeteneklerimiz böyle bir şey gerektiriyor. Başka bir yerde işe yaramazlar."

"Ama bu becerilerin ne olduğunu bilmeme izin yok mu?"

"Bir şeyleri öldürmekte harika olmanın dışında mı?" Jude soruyor, yere rahatça uzanıyor ve ellerini başının arkasına koyup gözlerini kapatıyor.

Bir an için ona ters ters bakıyorum ama o zaten uykuya dalmaya çalıştığı için bunu fark etmiyor. Onun yerine Ezekiel'e bakıyorum, gömleğini yırtıp çıkarıyor - çünkü manşetler araya girdiği için çıkaramıyor - ve uzanırken yastık gibi sarıyor.

Kelepçeleri hala bileklerini bağlarken, Kai köşede garip sınavlar çekmeye başlıyor, sanki kendini yormaya çalışıyormuş gibi. Kimse bana cevap vermeyecek.

"Kendini kötü hissetme, ruh kız," diyor Ezekiel gözleri kapanırken, o andan beri aramızdaki özel bağ kopmuş durumda. "Onlar da bilmiyor."

"Kendimizi tam olarak tanımıyoruz," diye ekliyor Kai, her sınavda bir sıçrama eklemeye başlarken homurdanıyor. "Bu yüzden güç artışı istiyoruz. Bunun bizi daha fazla açacağını düşünüyoruz."

"Onlara giden bir yol yoksa canavarlar nasıl dışarı çıkıyor?" Ben soruyorum.

"Biz nasıl girdiysek öyle Einstein," diye karşılık veriyor Jude. "Eskortlar. Zaptedildikten sonra sizi her yere gönderebilirler."

Sanki bir hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi kelepçeli ellerini tembelce kaldırıyor, sonra tekrar indiriyor ve gözlerini hiç açmıyor. "Ve seni her yere gönderebilirler

eğer burada bir ruh olsaydın."

Gage beni inceliyor, sanki bir şey düşünüyormuş gibi eliyle çenesini ovuşturuyor. "Cehennemde olduğun için tepki bile vermiyorsun," diyor sonunda.

"Kendini, ne olduğunu, hatta nasıl var olduğunu bile bilmezken kendi kendine konuşarak geçirdiğin beş yıl, seni esasen her şeye karşı oldukça geçirimsiz hale getirecektir. Bu şekilde başlarsan yirmi iki hücre ötedeki dört sikli canavara bile," diyorum ona, başladığım yolu işaret ederek.

Dudakları yavaş bir sırtışla kıvrılıyor.

"Dört penis ve uğraşacak sadece bir canavar. Görünüşe göre mükemmel canavarını bulmuşsun," diyor Kai kısa nefesler alarak.

"Bana eşeklik etmeye devam edin. Hepinizi sikeyim dememe ve ilginç bulduğum başka bir adamla takılmama şu kadar kaldı." Göstermek için parmaklarımı birbirine iyice yaklaşıtıyorum. "Belki de onun yerine ona yardım ederim ve siz dördünüzü burada bırakıp iğrenç bir şeye dönüşürsünüz."

Jude sırtıyor, gözleri hâlâ kapalı. Ezekiel sırtırken homurdanıyor.

"Ne?" Soruyorum.

"Bizler bir forma ihtiyaç duyan ruhlar değiliz. Hiçbir şeye dönüşmeyeceğiz," diye kayıtsızca cevap veriyor.

"Ve senin yardımına ihtiyacımız yok," diye ekliyor Gage. "Çünkü bizi bundan kurtaramayacaksınız."

"Peki neden bu kadar sakınsın?" Hiçbirinin olmadığı açık köşeye otururken soruyorum.

Ezekiel omuz silkerek, "Çünkü geçmişte kendimizi gerçekten boktan durumlardan kurtardık," diyor. "Hayatta kalma içgüdüleriniz devreye girdiğinde yapabilecekleriniz inanılmaz."

Söyleyiş şekli sanki beni işaret ediyormuş gibi. Gözleri bir an benimkileri tutuyor ve sanki bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi hissediyorum.

bana söylememeliydin.

Gage ona doğru bir bakış fırlattığında Ezeziel benimle göz temasını kesiyor ve gözlerini kapatıyor. Şimdi gidip yanına uzanmak istiyorum ama diğer üçü çıldırır.

Tam Kai konuşmaya başladığında, bir şeyler duymak için zorlayarak onu susturuyorum. "Ne?" diye soruyor içlerinden biri ama hangisi olduğunu anlayamayacak kadar dikkatim dağınık.

Üzerinde fazla düşünmeden, hücrelerin arasından koşarak geçip, tuhaf bir sempati duyduğum gizemli adama doğru yola çıkıyorum.

"Ben yapmadım demiştim!" diye bağırıyor.

"Prensinle biraz zaman geçiriyorsun. Bunun için şükret," diyor yüzünde simsiyah deri maske olan bir muhafız. Nasıl görebiliyor ki?

Her ne olacaksa, aynı şekilde olmasını umarak ve gerçekten de çocuklardan çok uzaklaşmamayı umarak kendimi aceleyle Bay Gizemli'nin yanına atıyorum.

Ona dokunduğum anda içimde güçlü bir his parlıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar mermer bir salon gibi görünen bir yerde duruyoruz.

Cam avizeler tepemde asılı duruyor ve ben bir daire çizerek tüm bu altın ve gösterişli çevreye bakıyorum.

Bay Gizem köşeden tanıdık bir yüz gelir gelmez dizlerinin üzerine çöküp başını öne eğiyor. Bize doğru sinsice yaklaşan kişiyi gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor.

Manella.

Bölüm 14

İçime hastalıklı bir his çökmeden önce gözlerim birkaç kez aralarında geziniyor. Bu gizemli adam Lamar.

"Prensım," diyor Lamar, gözyaşları yüzünden aşağı süzölmeye başlarken duygularını bastırarak, ama başını eğik tutarak.

Manella döner ve arkasındaki çok sayıda muhafıza bakar. "Gizlilik. Şimdi."

Hepsi birbirlerine bakarlar.

"Karanlık bir prens size defolup gitmenizi söylediğinde, arkanızı döner ve uzaklaşırsınız. Etrafta daha yetkili birini aramazsınız, çünkü bu size cehennem ateşine bir yolculuğa mal olur" diye homurdanıyor.

Hiç vakit kaybetmeden hepsi ortadan kaybolur. Manella'nın sert ifadesi buruşuyor ve dönüp Lamar'ı omuzlarından tutarak sarılabileceği kadar kaldırıyor.

"Ben yapmadım prensim," diyor Lamar boğuk bir hıçkırıkla. "Yapmak için hiçbir nedenim yok."

Bu kafa karıştırıcı.

"Biliyorum," diyor Manella, saçlarını okşarken onu yatıştırıyor.

Manella'nın yorgun ve bitkin yüzüne kazınmış, sanki işkence dolu bir kâbusun içinde günler geçirmiş gibi açık bir bağıllık ve gerçek endişeye bakıyorum.

Lamar'ın başının üstünü öpüyor ve "*Un Bracco*" demeden önce geri çekiliyor.

Kelepçeler düşüyor ve Lamar aniden ellerini Manella'nın saçlarına sokuyor, onu öpmek için aşağı sürüklüyor, şimdiye kadar gördüğüm en tutkulu öpüşme.

Onları yalnız bırakmak için arkamı dönüyorum, çünkü bu, erkeklerin yaptıklarına tanık olduğum her şeyden çok daha samimi hissettiriyor. Ve onları sadece öpüşmekten çok daha skandal şeyler yaparken gördüm.

Adamların rahatlatıcı varlığını hâlâ hissedebildiğim için, cehennemin bu tarafı çok daha göz alıcı olsa bile, hâlâ cehennemde olduğumuzu varsayıyorum.

Öpüşmenin kesildiğini, ikisinin de nefes nefese kaldığını duyduğumda, alınlarını birbirine bastırmış, her birinin diğerine yapışmış olduğunu görmek için arkamı dönüyorum.

"Kaçmalısın," diyor Manella, gözleri tekrar Lamar'ın kollarıyla buluşmadan önce omzunun üzerinden bakarak.

Kalbim tekliyor.

"Yapamam," diyor Lamar hüznü bir gülümsemeyle. "O zaman suçlu olduğuma inanırlar."

Manella başını sallar. "Anlamıyorsunuz; şu anda babamın kulağında biri var. Grupta kalan üç dörtlü ile ilgili her ne oluyorsa, babam alarına geçmiş durumda. Üç grubu da boğazda saklanmaları için buraya getirdi, hepsinin güvende olacağına inanıyor. Birisi bu fikri onun çıldırmış kafasına sokmuş."

Oturuyorum, çünkü bu çok iyi oldu.

Böyle anlar için patlamış mısır yiyebileceğim günü iple çekiyorum. "Bu da birilerinin dörtlülere burada ölüme terk ettiği anlamına geliyor. Bu da demek oluyor ki

Eğer durum buysa gardiyanlara güven olmaz, çünkü eskortlar dışında oraya girebilen tek kişiler onlar olacak," diye devam ediyor Manella, Lamar'ın gözlerinin içine bakarak. "Senin için de gelecekler. Bu aileye yönelik bir saldırı."

Lamar başını sallar, Manella'nın elini sıkar. "Eğer şimdi kaçarsam, beni senin serbest bıraktığını anlayacaklar. Lucifer tüm bunların arkasında senin olduğuna inanacak."

"O da zaten bundan şüpheleniyor. Ne kıskançlığım ne de açgözlülüğüm var - mantıklı olduğunda bunu bilir. Birini bıçaklamanın mantıklı olmadığını söyledim.

ve gerçek formunuzu giyerken onun ölümünü sağlamayın. Neden kimliğinizi gizlemediniz? Babama tüm bariz soruları sordum ama yine de senin yaptığında ısrar ediyor ve hiç şüphesiz benim adıma hareket ettiğine inanıyor. Senin ldrlmene izin vermektense beni sürgün etmesini tercih ederim," diye devam ediyor Manella.

Bunlar aslında iyi sorular. Eğer herhangi birine dönüşebiliyorsa, yaşı adamın hayatta kalması durumunda Harold'ın önünde neden başka biri gibi görünmesin? Özellikle de Harold'ın ölüp ölmediğini görmek için etrafta dolaşmadığından beri.

Başka bir ekil değiştiren, zaten şüpheli olan Manella'ya iftira atarak çok daha fazla şey kazanabilirdi.

"Bunu kimin yaptığına dair hiçbir fikrim yok, yoksa çoktan ölmüş olurlardı," diye devam ediyor Manella, sözlerinde bir hırıltı var.

"Fark etmez," diyor Lamar, kararlılık yüz hatlarını ele geçirirken çenesi geriliyor. "Onlar beni susturana kadar masumiyetimi ilan etmeye devam edeceğim. Seni de benimle birlikte alaşağı etmelerine asla izin vermeyeceğim. Onların iddia ettiği gibi itiraf etmediğimi zaten kanıtladım."

Manella bazı kelimeler fısıldar ve Lamar'ın kolunda kk bir grup kelime belirir.

"Bunu kullan. Senin için gelirlerse buradan ık. *Sakın* lme. Bu prensinizden doğrudan bir emirdir," diyor Manella, duygularını dizginlemeye çalışıyormuş gibi boğazını temizleyerek.

Tuhaf kelimeleri görünce yerimden sıçradım. Bunun hangi dil olduğundan emin değilim, ama umarım bu kelimeleri adamları dışarı çıkaracak kadar yakın söyleyebilirim.

Lamar eğilir, kelepçelerini toplar ve tekrar takmaya başlar. "Beni anladığını söyle," diye tersliyor Manella.

Lamar ona sulu bir gülümseme verir.

"Zamanım doldu, prensim. Yakında görüşürüz."

Manella itiraz edemedi kapılar açılır ve Lamar ortadan kaybolur, her ne kadar buraya başka biri hiç gelmese de. Lanet olsun.

Bu hiç iyi değil. Boğaza nasıl geri döneceğim? Sonra tekrar, kaçmak için cevaplar buldum, Manella'yı keşfettim ve

Lamar, buraya ineli on dakikadan az bir süre olmuşken çerçevelenmiş gibi görünüyor. Daha fazla zamanım olsaydı muhtemelen burada çok daha fazlasını keşfedebilirdim.

Bu, adamların bu bölgeye girmeyi neden bu kadar çok istediklerini açıklıyor.

Kapılar çarparak kapanıyor ve beni Manella'yla birlikte içeri hapsediyor. Ve karanlık prensin bir sandalyeye yığılıp ağlamasını izliyorum. Kırık bir kalple ağlayan bir adam olduğunda çok daha az kötü görünüyor.

Bedeli kendi hayatı olacaksa, adamların peşinden gitmesi için aşkını asla göndermez. Onun için bu kadar önemli bir şeyi feda etmeye razı değil.

Manella ayağa kalkıyor, lambayı odanın diğer ucuna fırlatıyor. İçimden geçiyor ve arkamdaki duvarda parçalanıyor. Sonra kırılıyor.

Yere düşüyor, o kadar şiddetli hıçkırıyor ki izlemek inanılmaz derecede acı veriyor. Göğsüm, çektiği acının ağırlığını biraz olsun taşıyabilmek için kendi üzerine çökecekmiş gibi hissediyor.

"Ben de sana yardım edeceğim," diye inliyorum yüksek sesle, yanımdaki duvardan geçmek ve ona bu anda mahremiyetini vermek için dönerken kendimden nefret ediyorum.

Adamlarımın kendilerine karşı çalıştığına ikna oldukları şeytanın oğluna yardım edeceğime inanamıyorum. Ben de buna ikna olmuşum... ta ki bugüne kadar.

Nefesimi üfleyerek kendi hayalet gözyaşlarımı görmezden geliyorum. Manella ve Lamar'ı savunduğumda benden kesinlikle nefret edecekler.

Aramızdaki bu bağı ne kadar çabuk koparabilirsem o kadar iyi. Düşünmesi bile göğsümde dayanılmaz bir ateş gibi hissettirse bile.

Bölüm 15

Yani... cehennem çok büyük ve kafa karıştırıcı. Yarım düzine kez daire çizerek yürüdüm, Manella'dan ayrıldığımdan beri başka bir ruh görmedim ve duvarlardan geçmek bile beni kaybettirip geri döndürüyor gibi görünüyor.

Hiç mantıklı değil.

Gerçek bir zaman kavramım yok ama bu optik illüzyon labirentinde saatlerdir dolanıp durduğumdan neredeyse eminim.

Tüm cevapların kolayca erişilebilir noktalarda olduğu bu yer için çok fazla.

Tam başka bir duvardan geçip tekrar döngüye başladığımda, deri maskeli iki muhafız beliriyor.

Biri diğerine beyaz bir anahtar kartı gibi görünen bir şey uzatır ve anahtar kartı sahibi gözden kaybolur.

Hâlâ oyalanmakta olan kişi pusula benzeri bir şey çıkarmadan önce etrafına bakınıyor.

"Bitti," diyor adam pusulaya. "Prensin sevgilisi bu gecedен sonra hayatta kalamayacak."

Kahretsin! Şimdi umarım Lamar'ı da korumak için yeterli gücü çağırmam gerekiyor, her ne kadar gücüme nasıl erişeceğimi bile bilmiyor olsam da. Lanet olsun.

Küfrederek oturdum ve adamlara konsantre olmaya başladım, onları göremesem de kendimi onlara zaplayıp zaplayamayacağımı merak ediyordum. Bunu ilk kez yapmıyordum ama kesinlikle ilk kez tek başıma yapıyordum.

Önce Ezeziel'i hayal ediyorum, bana nasıl dokunduğunu ve bana nasıl hissettirdiğini düşünüyorum. Sonra her birini düşünme rutininden geçiyorum, varlıklarının zihnimde güçlendiğini hissediyorum.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Kai'nin bağırdığını duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kesinlikle onların hücrelerine geri döndüğümü fark ettim.

Vay be.

Sırıtarak başımı çeviriyorum ama dört kızgın bakışın üzerimde olduğunu görünce gülümsemem yüzümden düşüyor.

"Ne?" Masumca soruyorum, Jude bakışlarını kaçırıyor, elleri yumruk halindeyken çenesi titriyor.

Ezekiel yüzüme baktı. "Nerelerdeydin?"

"Bunların serbest bırakma anahtarını almak için buradan çıkıp kraliyet süitine gittim," diyorum omuz silkerek ve kelepçelerini gösteriyorum.

Ezekiel muhtemelen duymak istemediğim bir şey söylemek için ağzını açtığında, "*Un bracco*" diyorum.

Kelepçelerin hepsi açılıp düşüyor ve dört asık suratlı adam sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi b a n a bakıyor.

"Artık özgürsünüz, bu buradan sifon çekebileceğiniz anlamına mı geliyor?" Soruyorum, her ne kadar yapamayacaklarından emin olsam da.

Jude bana temkinli bir şekilde "Hayır," dedi.

"Ruh taşları," diye hatırlatıyor Gage gözlerini kısarak.

"Bence Gage'in onun hakkındaki teorisi bu noktada kesinlikle en akla yatkın olanı," diye mırıldanıyor Kai, elini sinirli bir şekilde saçında gezdirirken.

Bunun ne anlama geldiğine dair bir ipucu yok ve detaylandıracakları da şüpheli.

"Artık özgür olduğunuza göre, sırayla birbirinizin arkasını kollayabilir ve ikili gruplar halinde falan uyuyabilirsiniz," diyorum onlara ve tekrar Smeagol'un kafesine doğru yürümeye başlıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Ezekiel yolumu keserken soruyor.

Kaşlarım havaya kalktı. "Zaten kendisiyle ilgilenen üç kişi olmayan birine yardım etmek için. Eğer yapabilirsem. Dördünüze bağlı olduğum için mi sizi koruyabiliyorum, yoksa doğuştan mı böyleyim, emin değilim.

bağlılık hissettiğim herkesi korumaya çalışıyorum. Umarım ikincisi olur, çünkü yardımına ihtiyacı olacak."

Kenara çekilmesini bekliyorum ama çekilmiyor. Ona dokunmayacağıma söz verdiğim için ben de yanından geçmiyorum. Yanından geçmeye başladığımda Kai yolumu kesiyor, öfkeli bakışlarını yine üzerime dikeyor.

Bu adamlar çok sinir bozucu.

"Şimdi ne yaptım? Sadece gardiyanlar, eskortlar ya da her ne haltsa bunu yapabildiği halde kelepçeleri çıkardığım için kendimi gerçekten şüpheli mi gösterdim? Bence bu konuda yanılıyorsun, ya da belki-"

"Bence sen bize Lilith'in bir armağanısın," diyor Gage arkamdan ve dönüp ona deliymiş gibi bakmama neden oluyor.

Jude kelepçeleri bir kenara atarak, "Geri kalanımız da artık buna meyilli," diye ekliyor.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Zamanlama, cehennem ateşine dayanma ve ruh taşlarından geçme yeteneği, büyümüzün bilgimiz dışında boşaltılmış olmasından bahsetmiyorum bile," diyor Kai rastgele. "Hepsi bir araya geliyor."

"O zaman görünüşe göre şeytan matematiği bilmiyorum," diye belirtmeye karar verdim.

"Her ne sebeple olursa olsun Lilith'in bize özel bir ilgisi var. Ancak daha önce de belirttiğimiz gibi, Lilith'ten gelen bir hediye bir lanete sarılmıştır. Hediyeye ulaştığınızda laneti çoktan yırtmış olursunuz," diye devam ediyor Gage.

Bir dakika boyunca ona bakıyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum ve detay vermesini bekliyorum. Açıklamadığında bir kez başımı sallıyorum.

"Doğru. Ben bir lanetim ve hayatlarınızı kurtarmış olmam da bir hediye." Bu arada, tamamen acı. Ama Ezeziel ile kavgalarından beri aklımdan geçen özel düşüncelerle örtüşüyor.

Jude homurdanıyor.

"Söylediği şey bu değil," diyor Ezekiel ve ona dönüp bakmama neden oluyor. "Hediye korumadır ve tam da istediğimiz şeydir," diye ekliyor, gözleri yavaşça üzerimde geziniyor.

Bu benim kaşlarımı kaldırmama neden oldu.

"Dördümüzü birden idare edebilecek bir kadın ve... uyum sağlayabilecek biri," diye devam ediyor Jude ve dudaklarında bir sırıtışla doğrudan kıcıma bakarken ona dönüp bakmama neden oluyor.

Nelerden hoşlandığını biliyorum ve bunu gerçekten çok istiyordum, ta ki... tam bir pislik olana kadar. Hepsi öyleydi.

"Ama henüz sana dokunamayız," diye devam ediyor Gage. "Ayrıca görünüşe göre bütün olduğunuzda birbirimiz olmadan da size dokunabiliriz, bu da yüzyıllar boyunca kurduğumuz bağa zarar verebilir."

Nasıl olduğunu sormak için ağzımı açtığımda Kai sözü devraldı.

"Çünkü daha önce hiç kıskançlık olmamıştı. Sen şimdiden bunu körükledin. Ve bu kesinlikle karşılayabileceğimiz bir şey değil. Her şeyin bir bedeli vardır, Keyla. Biz de seninkini belirlemeye çalışıyoruz," diye devam ediyor Kai.

"Bana defalarca söylediğin gibi, karşılayabileceğinden daha fazla," diye homurdandım. "Merak etme. Kendimi senden ayırmanın ve başka birinin laneti olmanın bir yolunu bulacağımdan neredeyse eminim, çünkü beni senin bitmek bilmeyen komplo teorilerinin baş şüphelisi haline getirecek bir şey yapmak üzereyim."

Tam Ezekiel beni yakalamaya çalışırken, Kai'nin içinden geçip duvarların arasında ilerlemeye başlıyorum.

"Keyla!" Gage'in sesi gürlüyor.

Belli ki onu görmezden geliyorum. Bu gece korumam gereken ezeli düşmanlarından biri var.

Lanetli bir hediye olmadan bir gece geçirebilirler.

Bölüm 16

Görmenin ama görülmemenin avantajlarını, kendilerine verdikleri isimle dörtlü cehennem ekibi çok hayalperest ve süper yüksek beklentilerimi karşılayamayana kadar hiç fark etmemiştim.

Ancak Lamar mükemmel bir arkadaştır.

Arkadaşça bir sessizlik içinde takılmayı seviyoruz.

Tabii ki rahatladığımızdan haberi bile yok.

Manella'yı gördüğünden beri, birilerinin masumiyetini duymas ı için bağ ırmıyor. Sanki yenilmiş, sırf aşk ını kurtarabilmek için baş ına gelecek her türlü ölüme raz ı olmuş gibi.

Şeytan ın çocu ğu olan biri.

Şeytan ın o ğlunun benim hayal bile edemeyece ğim kadar sadık bir aş ığı var.

Soyları ne olursa olsun, iyi bir romantizme bayılır ım ve bunun bir arada kalmasını sağlamaya kararlıy ım. Böyle bir aş k sabote edilmeyi hak etmiyor.

"Bana nasıl aş ık olunaca ğını anlatma şans ın var mı? Demek istedi ğim, şeytan ın o ğlunu seçtin ve hala karşılaşt ığım herkesten daha fazla aş ıks ın. Belli ki ne yapt ığını biliyorsun," diye devam ettim, tek tarafl ı bir sohbet baş latarak.

Lamar etrafına bak ın ıyor, aniden alarma geçiyor. Aya ğa kalkıp biraz solgunlaşt ığında neredeyse beni duydu ğunu düşünece ğim.

Hiçbir uyar ı olmadan, üç adam aniden yanımızdaki odaya giriyor ve nefesim kesiliyor. Lamar doğruldu, bilekleri kelepçelerle ba ğlı, sanki onurlu bir şekilde ölmeye haz ır mış gibi onlara bakıyor.

İlki hamle yapıyor ve ben onun önüne atlarken kalbim göğsüme çarpıyor. İçimden tam olarak ne fırladığından emin değilim ama üç adam da hücre duvarına öyle bir çarpıyor ki, duvar etrafımızda metalik bir yankıyla gürliyor.

O dalgalanmadan büyük bir darbe alarak sendeleyerek geri çekildim.

Lamar'ın gözleri açılıyor ama deri maskeli ilk gulyabani tekrar saldırırken onu zar zor görebiliyorum.

"*Un bracco!*" Bağırıyorum ve Lamar'ın kelepçeleri, yumruğunu adamın kalbine indirmesi için tam zamanında düşüyor.

Dudaklarını karanlık bir gülümseme süslemeden önce gücü ürkütücü, uğursuz bir uyarıyla titreşiyor. Ölümü kabullenmeye istekli olan adam gitmiştir. Lamar'ın bu hali bir cehennem sakinine daha uygun görünüyor.

Lamar onlara, "Beni serbest bırakmak size ölümden onur kazandırabilir, ama kesinlikle ölümünüzü garantileyecektir," der.

Ondan bir enerji patlaması yükselirken ve üç acı çığlığı havayı yırtarcasına yükselirken içgüdüsel olarak yolumdan çekiliyorum.

Peki o zaman. Sanırım gerçekten yardımına ihtiyacı yok. Sadece kelepçeleri çıkarması gerekiyordu.

Gardiyanlardan biri kendi hayatını kurtarmak için zamanında ortadan kaybolmayı başarır, ancak diğer ikisi dışarı çıkamadan kavrulur.

Oturup gösteriyi izliyorum.

Size söylüyorum, bir gün patlamış mısırın canına okuyacağım.

Çığlıklarının ölmekte olan yankısı ve biraz külden başka bir şey kalmaz kalmaz, Lamar uzanıp kelepçelerini kaldırır ve az bir çabayla kırar. Buruşuk yığını kapının yanına bırakır ve biraz daha yükseğe oturur.

Birini canlı bırakmasının bir sebebi varmış gibi hissediyorum.

Sanki gerçekten hissedebiliyormuş gibi omzunu okşuyorum ve doğrudan bana bakmadan önce tamamen kaskatı kesiliyor. Bunu hissetti mi?

Gözleri benimkilerle buluşmuyor, çünkü bir şey arıyormuş gibi benim yönümde ileri geri gidip geliyorlar, yani beni göremiyor.

Teorimi test etmeye karar vererek uzandım ve elini okşadım. Elini kenara çekip hırlıyor. "Burada ne var? Göster kendini iblis."

İblis mi? Sanmıyorum. İblisleri duymuştum.

Ellerimi kendime sakladığım birkaç dakikanın ardından dizlerimi göğsüme çekiyorum. Bilinmeyenden gelen yardımı o bile sevmez. Hayatta olmasının sebebi benim ve farkında olsun ya da olmasın, o da cehennem mangası gibi.

Şeytan Ligi'nde kimse kimseye güvenmez.

Sanırım bunu kişisel almamalıyım.

Bölüm 17

"Keyla!" Birkaç gün sonra Kai'nin bağırdığını duyuyorum. Ya da belki bir hafta olmuştur. Söylemesi zor.

Cehennemde güneş ışığı yoktur. Tek aydınlatma, ateş çukurunun yukarı fırlayıp tıslayarak tüm sakinleri uyarmasıdır. Taşların arasından hücreleri aydınlatır ve zaman zaman parlamalarına neden olur.

Lamar'ın başka ziyaretçisi olmadı. Arada sırada adımı bağırdıklarında da onları duyamıyor gibi görünüyor. Onlar beni çağırmak istedikleri için Lamar'ı bırakıp yanlarına gitmediğim halde cevap vermeye çalıştığımda da beni duyamıyorlar.

Ayrıca ona dokunarak varlığımı bir daha ona duyurmadım. Onun yolundan uzak durmak için elimden geleni yaptım.

Ama şimdi, nedense, Kai'nin sesi daha acil geliyor.

Lamar şu anda uyuyor ve sekiz saattir uyuduğu için sırtını sıvazlıyorum. Hemen doğruldu ve gözlerini hızla kırıştırarak etrafına bakındı.

"Aptal, Lamar," diye homurdanıyor kendi kendine. Kendi kendine konuşmayı anlıyorum. Tek başınayken delirmeni engelliyor. "Uyumadan da yaşayabilirsin," diye ekliyor, başını sallıyor ve kendine gelmek için yüzünün yan tarafını tokatlıyor.

Tekrar uyumayacağından emin olduktan sonra, hücrelerin arasından geçerek nihayet adamların yanına dönüyorum.

"Sadece merak ettim, buranın sidik gibi kokmasını nasıl engelliyorsunuz?" İçeri girdiğimde hepsinin normalde geri döndüğüm duvara baktığını görerek soruyorum. "Diğer iğrenç vücut kokularından bahsetmiyorum bile-"

Hepsi birden dönüyor ve Kai ile Gage küfür edip bana saldıramadan onu geri çekerken Ezeziel dişlerini sıkıyor, gözleri vahşileşiyor.

"Ne oluyor be?" Onu geride tutmaya çalışsalar da ona doğru koşarak soruyorum. Bana zarar verebilecek gibi değil.

"Durumu kötüye gidiyordu ama bugün kendini kaybetti. Lanet olası yetenekli lanetiyle kastettiğimiz buydu," diye yakınıyor Gage, Ezeziel'i zapt etmeye çalışırken.

Göz bebekleri, altın rengi beneklenmediği zamanlarda normalde mavi olan gözlerinin neredeyse tamamını kaplıyor.

Ellerim yüzüne gidiyor ve dişlerini yüzüme geçirirken bile hayali yeteneğimin en iyisiyle her iki tarafını da tutuyorum. Bu, gerçek bir kız olmadığım için şükrettiğim nadir anlardan biri.

"Bunun için beni mi suçluyorsun?" Dalgınca soruyorum.

"Hayır. Lilith'i suçluyoruz," diyor Kai tereddütle, sanki beni kızdırırlarsa yine kaçacağımdan endişeleniyormuş gibi. Şu an için doğru bir varsayım.

"Sen ortadan kaybolduğunda evde her zaman seni gözetliyor. Sadece bunu senin haberin olmadan yapıyor," diyor Jude ve Ezeziel'e onu yere serecek kadar sert bir yumruk atıyor.

Sanki o yumruğu ben de hissediyorum ve ben de onunla birlikte yere düşüyorum, Ezeziel'in gözleri yuvalarından fırlarken ben de onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kai, Ezeziel'in yanında yere çökerken, "Sonunda sana dokunabildiğinden beri çok kötü oldu," diyor nefes nefese. "Bence şu an için çok uzun süre ayrı kalmak onun için tehlikeli."

Parmaklarımı Ezeziel'in saçlarında gezdirme hareketlerini taklit ediyorum, tek bir tel bile yerinden oynamasa da.

"Keyla, yapma-"

"Hepiniz üzerime çullanıp bana dokunmamamı söylediğinizden beri ona dokunmadım ama şu anda canım isterse dokunurum. Eğer beni istemiyorsanız

Belli ki acı çekerken onu teselli ediyorsun, buraya gelip buna şahit olmam için bağıрма," diye araya giriyorum ve Jude'a ters ters bakıyorum.

Dudakları yavaş bir sırtışla kıvrılıyor.

"Ben de bir süre gitme diyecektim. Sen ne halt ediyorsun?"

"Yeni bir dörtlü arıyorum," diye tereddüt etmeden yalan söyledim.

Kai gözlerini bana dikeyor, Jude da bıyık altından gülüyor. "Gerçekten ne yapıyorsun?" Gage ciddi bir şekilde soruyor.

"Hepinizin benden nefret edeceği bir şey ama artık fikirleriniz gerçekten umurumda değil," diyorum soğuk bir gülümsemeyle, sonra uykusu düzleşirken dikkatimi Ezeziel'e veriyorum.

İtirazlarını umursamadan onun yanına kıvrılıyorum.

"Sanırım sizi buradan nasıl çıkaracağımı biliyorum ama sizi buraya koyanın Lucifer olduğunu bilmelisiniz. Ve gerçekten de seni güvende tutmak istiyor ama bunun sebebinin başka birinin onun kulağına fikirler fısıldaması ve onun da, görünüşe göre çıldırmış bir halde, bu fikirleri hiç aksatmadan dinlemesi olduğuna inanılıyor." Başımı Ezeziel'in göğsüne yaslayıp, yan tarafına doğru uzanırken göğsünden geçmediğimden emin olurken onlara söylüyorum.

Jude beni izliyor, çenesi gerilmeden önce gözleri temas noktamızın tamamında geziniyor.

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Kai yanıma oturarak soruyor, vücudu o kadar yakın ki neredeyse içimden geçecek.

"Manella Lamar'la konuşurken onu gözetledim," diyorum dürüstçe.

Jude'un gergin çenesi gülümsemesine yer açmak için bir kez daha gevşerken Gage nefesini içine çeker.

"Lamar çıktı mı?" Gage soruyor.

"Hayır. Birkaç hücre ötede. Manella onunla konuşmak için torpil yaptı ve ben de aralarındaki çok özel görüşmeyi dinledim. Manella onunla konuşmaya çalışan kişi değil.

ve Lamar tuzağa düşürüldü."

Jude'un gülümsemesi kayboluyor, böylece inleyebiliyor. "Buna ciddi inanmıyorsun, değil mi?"

"Hepinizin aksine, ben bazı şeylerin görüldüğü gibi olduğuna inanıyorum. Kendilerini izlediğini bilmedikleri bir hayalete gösteri yapmak için hiçbir sebepleri yoktu."

Manella ve onun gerçek aşkı hakkında casusluk yaptığım bu kadar mahrem detayı paylaşmak yanlış gelse de yine de paylaşıyorum. Nedeni ne olursa olsun insanlara inanma kapasiteleri yok, ama ben bile böyle bir aşkın sahte olamayacağını biliyorum.

Bir sürü aşk hikayesi izledim. Hiçbiri bu kadar güçlü ve gerçek hissettirmemişti. Her dokunuşu, her okşamayı ve her yürek parçalayan özlem anını kışkandım.

Karşılaşmayı açıklamayı bitirdikten sonra Jude elini saçlarında gezdiriyor.

"Manella değilse, başka kim olabilir?" diye homurdanıyor ve diğerlerine bakıyor.

"Manella'nın Lamar'ın önünde numara yapıp suçu Lamar'ın üzerine atmadığını nereden bileceğiz?" Gage soruyor.

"Koluna bir şeyler taktı ve gerekirse kaçmasını söyledi," diye eklemeye karar verdim.

"Ve sen bize bu kelimeleri söylemedin mi?" Kai tersler.

"Dili bilmiyorum ve ayrıca Lamar'ın kaçmayacağına göre daha fazla yardıma ihtiyacı olmadığından emin olmak için burada kalmak istedim. Ve Manella numara yapmıyor. Lamar'ı götürdüklerinde kontrolsüzce ağladığını gördüm. Onu asla isteyerek bu duruma sokmazdı. Bazı insanların kalbi vardır. Görünüşe göre şeytanın en gizemli oğlunun bile."

Hepsi bana şaşkın mı yoksa kızgın mı olduklarını bilmiyormuş gibi bakıyorlar.

"Ezekiel bu iç isyanı yaşarken Lamar'a inandığın ve onu koruduğun için bizi burada mı tuttun?" Gage ısıırır.

"Ezekiel'in acı çektiğini bilmiyordum. Dördünüze gelince, bana borçlusunuz. Hem de çok. Ve bana bok gibi davranıyorsunuz. Yardıma nankörlük eden başka birinin hayatta kalmasını sağlayarak size rahatsızlık verdiysem umurumda değil."

"En azından dürüst olduğunu kanıtlıyor," diyor Jude, başını ayak bileklerimin arasından geçirecek şekilde uzanmadan önce ayaklarımın dibine otururken bile.

Çok mu kabasın?

Gözlerimi devirerek omuz silkiyorum. "Dürüst olmamak için hiçbir zaman bir nedenim olmadı. Beni öldürebileceğin gibi değil."

Kai eğlenir gibi bir ses çıkarıyor ve Gage başını sallayarak üst tarafa doğru uzanıyor, başı neredeyse benimkine değiyor. Şu anda garip, düzensiz bir karenin içindeyiz ve ben Ezekiel'e doğru bastırıırken ortada sıkışıp kaldım.

Uyuyor, sadece baygın değil. Nefes alışının sabit ritminden anlayabiliyorum. Onunla en son uyuduğum zamana çok benziyor.

"Seni anlamıyorum, küçük ruh," diyor Kai uzun bir nefesle. "Ben de kendimi anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

Üzerimize bir sessizlik çöküyor ve dördlünün aksine yalnız olduğu için Lamar'ı kontrol etmeye gitmek istesem de, kendimi ayrılmaya ikna edemiyorum. Sanırım bu beni mazoşist yapıyor.

Onlar rahatladıkça dördü de vücudumda karıncalanmalar yaratıyor. Gözlerimi hücre duvarlarına diktim. Her ne sebeple olursa olsun

henüz saldırıya uğramadılar.

Bunun Lamar'ın başarısız saldırısıyla bir ilgisi olabilir. Belki de kelepçeleri çıktığından beri kimse -ya da *hiçbir şey*- onlara saldıracak kadar cesur değildi.

Kelepçelerle, dördü de aynı anda aynı noktada kilitli olsa bile kolayca etkisiz hale getirilmeleri gerekirdi.

Karıncalanmalar sürdükçe garip bir huzur duygusu çöküyor üzerime. Kai bile derin bir uykuya dalıyor. Gerçi hiçbirinin fazla uyumadığından eminim.

Ne de olsa burası cehennem gibi.

Bölüm 18

Çocukların hepsi uykuya daldı ve yine uykumun geldiğini hissettiğim anlardan biri. En son böyle hissettiğimde koca bir kızı uyandırmıştım.

Gözlerim taş hücrede geziniyor ve şu anda bütün olmanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum.

Ağır bir şangırtı dikkatimi çekiyor ve hücrelerin arasından Lamar'ı duyabilecek kadar gerildiğimde doğruluyorum.

"Hepsi bu mu?!"

Etrafıma bakındıktan sonra Gage'in kulağına girip -burada en çok uyuyan o olduğu için- fısıldıyorum: "Üzgünüm. Uyanık olman gerek."

Sarsılıyor, kaşlarını çatıp etrafına bakınırken eliyle gözlerini ovuşturuyor. "Ne oluyor be? Sonunda değişiklik olsun diye kâbus görmeden uyuyabiliyordum," diye homurdanıyor.

"Peki, güzel. Ama bunu ben döndüğümde yap. Bir şeyler oluyor ve hepiniz uyurken buradan ayrılamam."

Ben ayağa kalkıyorum, o da ayağa fırlıyor. "Hiçbir şekilde gidemezsin," diyor, gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Aslında bunu yapabilecek tek kişi benim," diyorum içinden geçerken.

Yapamayacağını bildiği halde beni tutmaya çalışıyor.

"Gitme lan Keyla," diye homurdanıyor ama ben yine de duvarlara doğru koşuyorum.

Tam Lamar'ın hücrelerine indiğimde, başka bir adam beliriyor. Bu farklı türden bir gardiyan. Maskesi beyaz deri, kıyafeti ise kırmızı.

Lamar bir şeyler yapmaya başlar ama adam teslimiyet göstergesi olarak ellerini kaldırır. "Prensinizin emri üzerine buradayım," der adam ve ellerini yırtar.

bir çeşit işaret göstermek için kolunu kaldırdı. "Lucifer ikinizle bir görüşme talep etti."

Lamar'ın kolunu hızla sıvazlıyorum ve ona kaçış sözcüklerine sahip olduğu ve şeytanın huzuruna çıkmak üzere olduğu gerçeğini hatırlatıyorum, eğer bu kadar masumsa bunu çok şüpheli bulabilir.

Hiçbir şey hissetmememe rağmen, Lamar kurnazca ırkılıyor ve adam görmeden önce işaretleri kapatmak için kolunu çekiştiriyor.

Lamar, "Bir şey denersen seni öldürürüm," diye uyarıyor.

Beyaz maskeli adam başını sallıyor, sonra maskesi kırmızıya dönüyor. Tamamen ürkütücü.

Lamar'a uzanıyorum, sırtına dokunuyorum ve kaskatı kesilmek yerine rahat durmasını tuhaf buluyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar odadan çıkıyoruz ve birdenbire parlak ışıklı, zarif kırmızı bir odada bize doğru yürüyen Manella ile baş başa kalıyoruz. Bir elini saçlarında gezdiriyor, dudaklarında küçük bir gülümseme var.

"Babam bir görüşme yapmayı kabul etti ve bugün oldukça aklı başında görünüyor. Hatta beni kendisi çağırdı ve ona suçlandığın geceyi ve gerçekte nerede olduğunu bir kez daha anlatmamı istedi. Ben anlattıktan sonra başını salladı ve hemen seni çağırttı."

Lamar, Manella kadar heyecanlı görünmüyor ve bu da tüylerimi diken diken ediyor.

Manella, "Yalanları okuyacak kadar aklı başındaysa seni serbest bırakacaktır," diye devam eder. Lamar ona sıkı bir gülümseme verir.

"Sadece umut edebiliriz, prensim."

Manella kutlama öncesi bir kucaklaşmayla Lamar'ı kendine doğru çeker ve Lamar da ona sarılır, ancak onunki daha hüzünlü, daha çaresiz bir sarılımadır.

Bu beni neredeyse kuşkulandırıyor ama yine de gözlerinde suçluluk yok. Sadece endişe.

Manella geri çekiliyor, yüzündeki çocuksu, kaygısız gülümsemeyi korurken bile boğazını temizliyor. Tamamen farklı bir adam gibi görünüyor.

"Bize katılma zamanın geldiğinde seni çağıracaklar," diyor, sonra Lamar'ın yüzünü iki elinin arasına alıyor ve onu sertçe öpüyor, sonra tekrar geri çekiliyor, gülümsemesi yayılıyor.

Lamar, kalbimi acıtacak kadar güzel ve trajik bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Manella, her şeyden habersiz, dönüp kapıdan dışarı fırlıyor ve kapıları ardına kadar açık bırakarak gözden kayboluyor.

O gider gitmez Lamar boğazını temizler ve aynanın önünde giysilerini düzeltir. Göz açıp kapayınca kadar temiz ve ütülü görünüyor, birkaç saniye önce yırtık pırtık olan kıyafetlerinde tek bir kırışıklık bile yok.

"Senin ne olduğundan emin değilim," diyerek odada başka birini aramam için etrafıma bakmama neden oldu. Sadece ben varım. Nefes alıp devam ederken bakışlarım geri dönüyor. "Ama eğer Lilith'in bir hediyesiysen, bugün bedelini ödeyeceğimi varsayabilirim. Lucifer on yıllardır aklı başında değil. Manella'nın bugün inandığı gibi olduğuna inanmak fazla umutlu olur."

Şu anda gerçekten benimle konuşuyor mu?

"Eğer benim hediyeysen, bedelini tereddüt etmeden öderim. Ama tek isteğim, benim lanetlenmememin onun kurtuluşu olması ve senin de ceza almadan onu korumaya devam etmendir."

Bu gerçekten kalbimi acıtıyor.

Lilith'in korumasının bedelinin artık kendi hayatı olduğuna inanıyor. Gerçek hediye Manella ile geçirdiği ödünç zaman ve onu son bir kez mutlu görmektir.

Gerçek aşkının tekrar onun olacağından emin olan bir adam kadar mutlu.

Lilith'ten nefret ediyorum.

Eğer ben herkesin hediyesi ve lanetiysem, umarım bir gün gelir de onu kurtarabilirim, öyle ya da böyle lanetlenebilsin diye.

Ama Şu anki durumda, koruduğum herkes bir sonuçla karŐılaŐtı.

Kurtardığım beş adam. Beş adam cehennemin boğazına kilitlendi. O adamlardan biri bugün ölebilir.

Şimdi son arzusu, geride bıraktığı kişiyi sonuçsuz bir Şekilde korumam. Ve eğer kontrol edebilseydim, hiçbirinin acı çekmeyeceğini ona söylememin bir yolu yok.

"Korkarım bu zor zamanda meŐgul olacaksın," diyor biraz daha sessiz bir Şekilde. Acaba Şeytanın onu öldürmesini engelleyebilecek miyim?

Oldukça şüpheli.

Öfkeli ve incinmiŐ bir halde onu takip ederken kırmızı maskeli bir adam gelip beni alıyor. Siyah maskeli cehennem muhafızlarının aksine, bunların kraliyet muhafızları olduğunu varsayıyorum.

Her birkaç santimde bir asılı olan altı kraliyet Şeytan yumurtasının ürkütücü resimlerinin bulunduğu ölüm mili gibi. Zaman boyunca onların resimleri. Bir tanesinde Hera, sarı saçlı güzel ihtiŐamıyla Truva atının önünde, yüzünde sapkın bir sırtışla duruyor.

Altındaki levhayı anlamaya çalışmak için duruyorum ve garip semboller gerçek kelimelere dnŐiyor. Gözlerimi kırpıŐtırarak aceleyle okuyorum, belki kelimeler tekrar kaybolur diye.

Truvalı Helen. İki büyük ülke arasındaki büyük bir savaŐ ve korkulan ya da çok sayęı duyulan iki kralın mahvoluŐu.

Ceset sayısı-katliam

Korku faktörü-az ya da hiç Tarihsel

varlık-ağır etki

Bu onların dünyevi ziyaretlerine adanmıŐ tuhaf Hasta Őhretler Salonu falan mı? Cidden bir zamanlar Truvalı Helen miydi?

Koridorda koşuyorum ama Kabil'in çok uğursuz ama son derece sofistike bir portresinin altında asılı duran başka bir plaket gördüğümde duruyorum.

Şapka.

Çok kanlı elleriyle şapkayı deviriyor.

Karındaşen Jack. Arkasında yeni nesillerde bile hala yaşayan ve hikayeyi duyan herkesin aklından çıkmayan bir miras bıraktı.

Ceset sayısı düşük

Korku faktörü-ölümcül histeri Tarihsel

mevcudiyet-ünlü etki

Bu psikopat insanların yaratıcısıyla karşılaşmadan önce kaçmak için daha fazla neden eklememeyi tercih ettiğimi düşünerek, daha fazla plaket okumamaya karar veriyorum.

Meraklanmamak için resimlere bakmayı da bıraktım.

Beyaz dekorun dışında, üzerimde yükselen iki devasa, kömür karası kapı yavaşça açılmaya başlıyor. *Tabii. Hiç de uğursuz değil.*

Lamar titrek bir nefes alıyor ve sonra içeri giriyor.

Altıma işlememeye çalışıyorum, çünkü lanet olası şeytanın önünde olmak üzereyim.

Bölüm 19

Kısa bir koridordan geçiyoruz ve Lamar sanki bunu sayısız kez yapmış gibi içinde bulunduğumuz labirentte geziniyor. Hızlı bir nefesle başka bir odaya adım atıyor ve ben de onu takip ediyorum.

Gözlerim kırmızı ve siyah dekora takılıyor, her şeyin ne kadar klişe ve bariz olduğu konusunda neredeyse kendimi aldatılmış hissediyorum. Bir ofise benziyor ve duvarlar tavandan tabana kitaplarla dolu raflarla kaplı. Oda en az elli metre kadar uzanıyor ve şeytanın parmaklarının ucunda saklı olan bilgi hazinesinden biraz bunalmış bir şekilde etrafımda dönüyorum.

Bir varlık hissederek bakıyorum, tam o sırada başka bir kapı açılıyor ve içeri Manella giriyor, parlak gülümsemesi hâlâ rahat yüzünde sabit. Lamar o kadar sert ki kırılmaya hazır görünüyor.

Manella bir şey söylemiyor ama uzanıp Lamar'ın elini tutuyor ve heyecanı gözle görülür bir şekilde ortaya çıkıyor.

Gözlerim tam Manella'nın az önce çıktığı odadan zarif, asil bir adamın çıkmasıyla açılıyor. Siyah pantolon ve beyaz ipek bir gömlek giymiş olan adam bize doğru ilerliyor, elleri ceplerinde, adımları akıcı ve zahmetsiz bir şekilde zeminde zarifçe süzülüyor.

Varlığının bu kadar hükmedici olması neredeyse büyüleyici.

Ona doğru adım attığında refleks olarak hızla Lamar'ın önüne geçiyorum. Kollarımda ve göğsümde sert bir yanma hissediyorum ve içimden geçip gittiğinde gafil avlanmış bir şekilde nefes alıyorum.

Kıpırdamadan duruyor ve ben de benim formumda bile yaydığı acı verici ısıdan irkilerek uzaklaşıyorum. Cehennem ateşi yapılabilirdi. Şeytan ateşi? Görünüşe göre değil.

Dönüp baktığımda, Manella meraklı bir ifadeyle ona bakarken onun tamamen kaskatı kesilmiş, kıpırdamadan durduğunu görüyorum.

Olamaz. Hayır, hayır, hayır.

Şeytan burada olduğumu biliyor. Lamar artık beni hissedebildiğine göre, ona dokunursam en azından beni hissedemeyeceğini neden düşündüm ki? Lucifer'ın başı hafifçe yana eğilir. Gözleri Lamar'ın üzerinde değil, sadece belirli bir şeye bakıyor, o sırada soruyor, "Buraya ne getirdin? Toplantımız mı?"

Lamar boğazını temizler. "Bunun koruyucu bir hediye olduğuna inanıyorum, ama kimin bana verdiğinden emin değilim," dedi ve başını eğerek ekledi, "kralım. Sadece Lilith'ten bir hediye olduğunu varsayabilirim."

Lamar yavaşça dizlerinin üzerine çöker ve ellerini yere bastırarak tamamen eğilir.

"Ayakta durabilirsin, Lamar. Bu oldukça gayriresmi bir toplantı," diyor Lucifer dalgın bir şekilde, sanki dikkati dağılmış gibi. Benim yüzümden. Burada olduğum ve şeytanın bunu bildiği gerçeği.

Bütün olduğum anda öleceğim, çünkü ben lanet bir aptalım.

Lucifer yüzünü bana dönerken düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor. Farlara yakalanmış bir geyik gibi donup kalıyorum ama gözleri üzerimden geçiyor.

Eğitimsiz bir göz için, gözlerinde yaşlı, anlayışlı bir ruhun parıltısıyla kırklı yaşlarının başında zarif bir adam gibi görünür. Şeytanla karşılaştığınızda bulmayı beklediğiniz vahşi, şeytani siyah gözler değil. Bu çok yanıltıcı. "Çok ilginç. Bazı muhafızlarımın gözetimim altındayken size saldırdığını öğrendim." Kelimeleri sanki hiçbir önemi yokmuş gibi söylüyor ve Midemdeki korku düğümü giderek büyüyor.

Lamar kaşlarını çatar ama hâlâ yerden kalkmamış olmasına rağmen başını sallar. "Evet, kralım," diyor olumlu bir şekilde.

"Sana bir kez ayağa kalkmanı söyledim. Kendimi tekrarlamak istemiyorum," dedi Lucifer.

Lamar yavaşça ayağa kalkıyor, vücudu gözle görülür bir şekilde gerginlikle titreşirken gözlerini aşağıda tutuyor.

"Velayetimin ihlal edilmesinden özellikle hoşlanmıyorum," diye devam ediyor Lucifer. "Eğer bir velayet korunacaksa, bu kesinlikle benimki olmalı. Sizce de öyle değil mi?"

Ses tonundan retorik mi yapıyor, el altından boşboğazlık mı yapıyor yoksa sadece merak mı ediyor anlayamıyorum.

Lamar taştan bir blok gibi hareketsiz ve sessiz kalıyor. "Ee?"

diye soruyor, Lamar'a yan gözle bakarak. "Baba, sen ne-"

"Sessizlik, Manella. Sana konuşmamanı yoksa gitmeni isteyeceğimi söylemiştim," diye araya giriyor Lucifer ürkütücü derecede sakın bir ses tonuyla.

Manella sözlerini yutuyor ve Lamar'a daha az emin bir bakış atıyor.

"Evet, kralım, velayetinizin en yüksek korumayı alacağını varsayıyorum."

Lucifer ellerini bir kez birbirine vurarak başını sallar. "Katılıyorum."

Elini sallayınca prangalı on adam beliriyor, hepsinin maskesi korkunç yüzlerini gösterecek şekilde çıkarılıyor. Yüzleri yanmış ve yara bere içinde kalmış gibi görünüyor. Korkunç bir şekilde şekli bozulmuş bedenlerden de gözümü kaçırmak zorundayım, çünkü o yanıklar etin her zerresini sıyrıyor.

"Bu on gardiyanın senin hücrene giriş izni vardı. Hiçbirine erişim izni vermedim," diyor Lucifer sıkılmış bir ses tonuyla ve tembel bir omuz silkmeye.

Prangalı beş adam daha belirir, hepsi de diğerleri gibi boğumlu ve şekilsiz görünmektedir. İnsanlar bu kadar hasara dayanamazdı. Bu yakın zamanda mı oldu? Yoksa bu onların dönüşümden sonraki halleri mi?

Maskeleri şimdi anladım.

"Bu beş kişi erişim izni verdiklerim. En güvendiğim eskortlarımdan biri ve en güvendiğim dört boğaz muhafızım," diye devam ediyor Lucifer.

On kişilik sıraya yaklaşır. Karanlık bir sırtıyla göz kırpmıyor ve adamlar yere düşüyor, kasılmaya başlarken boğazlarından acı dolu çığlıklar kopuyor. Ağızlarından, gözlerinden ve kulaklarından siyah sıvı sızmaya başlar, içten içe boğulurken çığlıkları susturulur.

Lucifer bir parça siyah sıvıyı sanki hantal bir kir parçasıymış gibi siliyor. Damlacık kolundan düşer ve emilip gözden kaybolmadan önce yere sıçrar.

On ölü adam odadan kayboluyor, onların ardından üzerimize uğursuz bir sessizlik çöküyor.

Yutkunarak şeytandan bir adım uzaklaşıyorum. Sonra bir adım daha. Ve bir tane daha. Duvara dayanana kadar.

Lucifer Lamar'a hınzırca sırtlıyor. "Şimdi onlara tam olarak kimin erişim izni verdiğini bulmalıyız. Yalanları bu kadar kolay duyabildiğimden beri uzun zaman geçti," diye devam ederek dikkatini beş adama çevirir.

Yüzleri herhangi bir duyguyu yansıtamayacak kadar çarpık olduğundan, zincirlenmiş halde kalan adamların hiçbir ifadesi yoktur.

"Peki ya sen?" diye soruyor ilkinde.

Adam hemen başını eğip boğazını göstererek, "Hayır, kralım," der.

Lucifer genişçe gülümsüyor. "Gerçek," diyor ve bir sonrakine doğru ilerliyor.

Aynı soru ve cevap tekrarlanır ve bu kişi de eğilerek boğazını gösterir.

Üçüncüye geçtiğinde, gardiyanların arasında ince bir gerginliğin yayıldığını fark ediyorum.

"Ya sen?"

Muhafız o kadar çabuk cevap vermez. "Hayır, kralım. Asla," diyor başını eğip boğazını göstererek.

"Yalan söyle," der şeytan, adamın kafası yuvarlanmadan saniyeler önce. Yine sessizlik.

Kan fişkırmıyor. Uyarı çığığı yok. Bir saniye sonra bir kafa var ve bir saniye sonra yerde zıplayıp Lamar'ın ayaklarının dibinde yuvarlanarak duruyor.

Ceset yere düşer ve etrafındaki zincirlenmiş adamları birbirine yaklaştırır, çünkü hepsi birbirine zincirlenmiştir.

Lucifer'in bakışlarını Lamar'a doğru takip ediyorum ve prensin sevgilisinin yüzündeki rahatlama neredeyse anında ortaya çıkıyor. Şeytan bir yalanı duyabilir, bu da onun asla o olmadığını bileceğı anlamına gelir.

Zincirler kaybolur ve adamlar, o da gözden kaybolmadan önce yere düşmüş cesetten uzaklaşırlar.

Lucifer bakışlarını kaydırıp onları kısaca inceledikten sonra dikkatini Lamar'a çeviriyor.

Geriye kalan dört adam militan bir pozisyonda duruyor ve muhtemelen görevden alınmayı bekliyorlar.

"İhtiyarın tarafsız sığınak bölgesinde saldırıya uğradığı gece nerede bulunuyordun?" Lucifer ona sorar.

Dudaklarına bir gülümseme yayılırken Lamar'ın görüşünü saf rahatlama gözyaşları kaplıyor. "Prensikle, kralımla. Geceyi onun odasında geçirdim ve ertesi sabah onunla uyandım," der ve ardından hızla eğilir, boğazını açarken tüm vücudu rahatlamıştır.

Lucifer Manella'ya bakar. "Kendisine yöneltilen suçlamalardan aklandı ve kraliyet koruması altında kalmaya devam ediyor. Ona yapılan bir saldırı hepimize yapılmış demektir," diye ekler Lucifer.

Lamar hıçkırığa hıçkırığa ağlamamak için kendini zor tutuyor ve eğilmiş vaziyette kalıyor. Manella'nın gözleri babasının önünde belinden eğilirken parlıyor. "Teşekkür ederim, baba. Teşekkür ederim."

Lucifer parmaklarını şıklatır ve beş adam içeri girer. Hepsinin bakışları odayı tarar ve başlangıçta buraya gönderilen on beş adam yerine dört adamı görürler. Kaskatı kesilirler ve hazır ola geçerler.

"Oğlumun sevgilisinin tüm suçlamalardan aklandığının kayıtlara geçtiğinden emin olun. Ve yaşlı adamın gerçek katili hakkında kraliyet soruşturması başlatın. Lamar'a komplo kuruluyor ve bu oyunlara müsamaha göstermeyeceğim," diyor Lucifer sıkılmış bir ses tonuyla.

Hepsi eğilir, sonra dönüp geldikleri yöne doğru hızla yürürler. Geriye kalan dört kişi hazırolda, hâlâ kovulmayı bekliyor.

Lucifer Lamar'a, "Affedilmiş olarak odalarınıza dönebilirsiniz," dedi. "Eminim Manella da kısa süre içinde size katılacaktır."

Lamar yavaşça ayağa kalkıyor ve belini eğiyor. Manella'ya rahatlama ve saf neşe dolu bir bakış fırlatırken, "Teşekkür ederim kralım," diyor.

Manella hafifçe başını sallıyor, Lamar'la birlikte kaçmak istediğini bilmeme rağmen yüzü şeytanın karşısında soğukkanlı bir maske olarak kalıyor.

Lucifer Lamar'a, "Kovuldun," diyor.

Lamar tekrar eğiliyor ve son sözü şeytana bırakarak dışarı çıkıyor. Hızla onu takip ediyorum ve muhtemelen Manella'nın odasına gitmek üzere gözden kayboluşunu lanet okuyarak izliyorum.

Kahretsin.

Yine mi bu?

Hayal kırıklığına uğramış bir halde başımı kapıdan içeri uzatıyorum ki Lucifer elini kaldırıyor. Kalan dört adam da alevler içinde kalıyor ve çığlıkları beni başımı geriye attırıyor, izleyemiyorum.

Bunu neden yaptı?

Tekrar içeri bakmadan önce çığlıkların aniden susmasını bekliyorum, kaybolmadan önce külden başka bir şey görmüyorum. Lucifer taht benzeri bir sandalyeye gidip oturuyor ve dudaklarında karanlık bir gülümseme belirirken rahatlıyor.

"Sevgilinin sahip olduğu koruyucu yetenek hakkında hiçbir şey bilmiyordun. Bunu o konuşmaya verdiği tepkide görebiliyordum," diyor Lucifer Manella'ya.

"Hayır, efendim," diye dalgınca cevap verir Manella. "Başka bir şey olmadığından emin misiniz? Hâlâ bizimle mi?"

Geriye döndüm, inledim. Şeytanın orada olduğunu bildiğini unutmuşum.

Kendime engel olamayıp kafamı tekrar içeri sokuyorum ama şeytanı daha önce bulunduğum yeri incelerken buluyorum.

Lucifer sonunda omuz silkerek, "Beni ilgilendirmiyor, o yüzden rahatça konuş," dedi ve dikkatini oğluna geri verdi. "Yine de, eğer bu Lilith'ten bir hediyeysen, onu ziyaret etmek ve lanet yürürlüğe girmeden önce bunu iptal etmesini isteyebilirsin. Tabii henüz yürürlüğe girmediyse."

Nedense yine dalgın dalgın benim yerime bakıyor. Sesli bir şekilde yutkunuyorum. "Onların yalanlarını o k u y a m a d ı n , değil mi?"

Manella ona soruyor

Samimiyetle.

Lucifer ona hayatımda gördüğüm en ürkütücü gülümsemeyi veriyor. "Korkarım o yetenek geri gelmedi. Yine de birkaç ay önce zihnimi bulandıran karanlığın gedikleri olmadan uyandım. Zayıf durumumdan kimin faydalandığını anlamaya çalışıyordum. Kesinlikle sevgililerinden biri değil. Lamar açıkça gerçeği okuyabileceğime inanıyordu ve bunu bana söylemeye hevesliydi. Diğerleriyle birlikte buna inanmaya devam etmesine izin verelim. Kimin umurunda olursa olsun, bu dört kişi aralarındaki haini göremedikleri için öldüler."

Manella sırtırken ellerini birbirine vuruyor, onu hiç görmediğim kadar şeytanın oğluna benziyor.

Manella memnun olmuş gibi, "Sonunda döndün," diyor.

"Kesinlikle öyleyim," diyor Lucifer karanlık bir sesle. "Ve şeytan aramızdaki hainlerden pek memnun değil. Kardeşlerinizden şüphelenmemelisiniz, gerçi eminim siz zaten onlardan şüpheleniyorsunuzdur."

Manella, "Benden ilk kez değerli bir Şey almıyorlar," diye homurdanıyor.

"Hiçbiri senin Lamar'ın kadar değerli değil. Hiçbiri o kadar güçlü de değil," diyor Lucifer dalgınca. "Ve benim için asla böyle bir karmaŐa yaratmazlardı, özellikle de son birkaç yüzyıldır düşürüldüğüm durumda."

Onların Şeytan yumurtası olduğunun farkında, değil mi?

Manella sinirleniyor. "Şu anda altımız arasında tansiyon yüksek. Korkarım bizi bir arada gördüğünüzde hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

Başını sallıyor ama sırtışı dudaklarında sabit kalıyor. "Bunların hepsi deęiŐecek, oğlum. Her Şey deęiŐmek üzere."

Ondan yayılan kesinlik ve kötölük midemi dalgalandırıyor. Kendinden bu kadar emin konuşması hoşuma gitmiyor. Şeytan heyecanlandığında bu iyi bir Şey olamaz.

"Kardeşlerine yeniden bir araya gelmeyi dört gözle beklemelerini söyle." Lucifer bakışlarını tekrar Manella'ya çeviriyor, ağzının kenarları Grinch'inkiler gibi açılıyor ve ekliyor: "Baban geldi."

Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve geri çekiliyorum. İyice odaklanarak çocukların varlığını buluyorum ve kendimi oraya zaplamaya başlıyorum ki birden tam arkamda duruyorlar.

Biraz ciyaklıyorum ve Jude'un kocaman gözleri benimkilerle buluşuyor. Ezeziel yarı Şaşkın görünüyor ama beni fark edince gözleri açılıyor. Gage titrek bir nefes veriyor ve bir elini saçlarında gezdirirken başını sallıyor.

Kai benimle konuşacakmış gibi ağzını açıyor, o sırada iki büyük kapı kendiliğinden açılıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Tıslıyorum, çıldırıyorum. "Şeytan içeride."

İntihara meyilli aptallar bana sırtıyor. Jude bile bana göz kırptı.

"İçeri gelin çocuklar," diye sesleniyor Lucifer ve tüm vücudum soğuktan çalkalanıyor.

Ezekiel içimden geçiyor, derin nefes alırken gözleri kısa süreliğine kapanıyor ve ben de onları takip etmek için dönüyorum.

Onlara zarar vermeye kalkışırsa şeytanı gerçekten öldürmeye çalışacağım. Ve gerçekten ne kadar iyi bir koruyucu ruh olduğumu öğreneceğim. Ya da kalbim dörde bölünüp ateşe verilecek.

İkisinden biri.

Bölüm 20

Başka, daha küçük bir taht belirdi ve Manella tembel tembel Lucifer'in yanında uzanıyor. Biz ilerlerken, şeytan daha önce sahip olduğunu hatırlamadığım bir şampanya kadehinden rahatça yudumluyor.

Kapılar çarparak kapandı ve ben de her şeye hazır bir şekilde arkalarından yaklaştım. "Oldukça ilginç bir dörtlü olmalısınız ki dikkat," diye söylendi Lucifer.

Adamların hepsi benim zevkime göre biraz fazla rahat görünüyor.

Hep birlikte eğiliyorlar, hepsi bellerinden bükülüyor ama Lamar'ın yaptığı gibi dizlerinin üzerine çökmüyorlar.

"Yere kadar," diye tıslıyorum, saygı seviyesi konusunda endişelenerek. Lucifer'in dudakları beline kadar eğik dururken seğiriyor.

"Bu resmi olmayan bir durum. Ayağa kalkabilirsiniz," diyor Lucifer, saygısızlık etmiş ya da gücenmiş gibi görünmeden.

Eğildikleri gibi aynı senkronizasyonla doğrulurlar.

Hepsi kolları arkada ve bacakları omuz genişliğinde açık bir duruş sergiliyor; bu duruş muhafızlarınkine benzeyen militan bir duruş.

"Seni bu kadar özel yapan ne?" Lucifer gözleri birinden diğerine kayarak sorar.

Hezekiel tereddüt etmeden, "Biz hiç ölmedik," diye yanıtlıyor.

Çok belli belirsiz ama şeytanın gözlerinin hafifçe açıldığını fark ediyorum, sanki bu onu şaşırtmış gibi. Manella'ya bir bakış fırlatıyor ve Manella bir kez başını sallıyor.

Lucifer'in sırtışı, bakışlarını onlara çevirmeden önce memnun olmuş gibi kıvrılıyor.

"Yine de yeraltı dünyasındasın, nefes alabiliyorsun, diğerleri gibi hareket edebiliyorsun. Gerçekten de çok ilginç. Nasıl geçiş yaptın?" diye düşünüyor.

"Bu detaylardan tam olarak emin değiliz," diye cevap veriyor Jude biraz fazla kolay bir şekilde. "Buraya giriş biletimizi hak etmeyi ve bu cevapları sizden öğrenmeyi umuyorduk."

Lucifer sırtıyor ve şampanyayı bitirmeden önce bir kez döndürüyor. Bardak boşaldığında ortadan kayboluyor ve eğilip ellerini yüzünün önünde birleştirerek onları yeni bir ilgiyle inceliyor.

"Ve öğrendiğim kadarıyla duruşmalarda bir yer edinmen birkaç yüzyıl sürmüş. Daha önce cehennemin boğazında kaldığını keşfetmediğimde belgelerin tembelce hazırlandığını düşünmüştüm," diyor Lucifer, sanki biraz heyecanlanmış gibi.

Dördüne bakıyorum, yüzlerinin soğukkanlı ve rahatsız edici derecede sakin olduğunu görüyorum. Şeytan onlar için heyecanlanıyor mu? Bu... korkunç. Ne tür adamlara gidip kendimi bağlattım ben?

Ölümcül, özür dilemeyen, kesinlikle psikotik ve doğaları gereği tehlikeli olduklarını biliyorum, ama şeytanı sersemleteceklerini bilmiyordum.

Kai dürüstçe, "Yüzey muhafızları arasında sürekli yüksek sıralarda yer aldığımız için kasıtlı olarak dışarıda tutulduğumuza dair varsayımlarımız vardı," diyor.

Manella sırtıyor. Şeytan da öyle.

Bundan nefret ediyorum.

Bundan çok nefret ediyorum.

Şeytan gözlerini Manella'ya doğru çevirir ama Manella onu görmezden gelir ve gizemli sırıtışını asla kaybetmez.

Lucifer onlara, "Bunu yapanın Manella olduğunu varsaydığınızı duydum," der.

Hiçbir şey söylemiyorlar.

Lucifer'in sırıtışı büyür ve Manella gözlerini devirir.

"Sizi temin ederim ki kraliyet ailesinin denemelere kimin katılacağıyla hiçbir ilgisi yoktur. Muhafızlarımız özenle seçilir ve denemeler sadece yeraltı dünyasına yeni başlayan daha düşük seviyedekiler içindir," diye devam ediyor Lucifer. "Aslına bakarsanız, siz dördünüz herhangi birimizin ilgilendiği ilk deneme koşucularısınız."

Bu dördünün de hafifçe sertleşmesine neden oldu. Ben mi? Şu an berbat durumdayım.

Elle tutulur tırnaklarım olsaydı, onları çiğneyip koparırdım. Zaten arkalarında bir ileri bir geri volta atıyorum.

"Tabii ki tüm dörtlüler ilgi uyandırıyor, bu yüzden sanırım bu tamamen doğru değil," diye devam ediyor şeytan, garip ikili konuşmalarla kendisiyle çelişiyor.

Kendime şeytanın hilekâr olduğunu hatırlatıyorum.

"Benim ilgimi çeken şey, birilerinin kesinlikle siz dördünüzü cehennemden uzak tutmaya çalışmış olması. Aslında bu o kadar zorunluydu ki ölmeden geçiş yaptınız. Daha önce hiç duyulmamış bir başarı."

Ayağa kalkıyor ve ben hareketsiz kalıyorum, uzun süredir oturuyormuş gibi gerinirken gözlerim temkinli bir şekilde onu izliyor. Tembelce, dirseğine kadar sarmadan önce kolundaki düğmeleri parmaklıyor. Sonra aynısını diğerine yapıyor.

Şeytan gerilimi sever.

"Size karşı olanın Manella olduğuna nasıl inandığınızı merak ediyorum," diyor ellerini kalçalarına koyarak.

Jude cevap verecek olan kişidir. "Duruşmalardan o sorumlu." Bu kadar mı?

Tüm varsayımlarının amacı bu mu?

"Biraz daha kanıtınız varsa, şimdi paylaşmanın tam zamanı," diye fısıldıyorum onlara. "Şeytanın oğlunu bir suçla itham ediyorsunuz," diye hatırlatıyorum onlara.

Hiçbir şey yapmıyorlar.

"O sadece eğlenceli şeylerden sorumlu," diyor şeytan küçümseyerek, bir kez daha kırılmış görünmüyor. Aksine, eğleniyor.

"Denemelere katılana kadar varlığından bile haberim yoktu," diyor Manella iç çekerek.

"Bu bir yalan. O ve Lilith geceyi atlatan dörtlüyü ve eldivenin koşusu sırasında sana yapılan bir saldırıyı konuştular." Sonra duraksıyorum. "Gerçi bu denemelerin ilk bölümünden sonraydı, değil mi?" Yüksek sesle düşünüyorum.

Kai dikkatini Lucifer'a vermeden önce bana yan gözle sus işareti yapıyor.

Doğru. Sadece dördü duyabildiği için yüksek sesle konuşmak dikkat dağıtıyor.

"Manella sözlerine şöyle devam ediyor: "Yüzey muhafızları, özellikle şu anda karşı karşıya olduğumuz gibi zor zamanlarda büyük takdir görseler de, tam olarak kraliyet görüşü altında değiller. "İçimizden biri ölümlü olarak geri dönmediği sürece orada ne yaptıklarını nadiren biliriz."

Adamlar kısa bir bakış alışverişinde bulunurlar ama ifadeleri hiçbir şey ele vermez.

"Sizi cehennemden uzak tutmak için ellerinden geleni yapan her kimse, denklemin bizim çok gevşek olduğumuz kısmında çok etkili oldu," diye devam ediyor Lucifer. "Belki de yüzey muhafızlarına daha fazla dikkat etmeliyiz."

Manella sanki bu görev üzerine yıkılmış gibi inliyor.

"Bunu Lilith'in mi yoksa Kabil'in mi yönetmesini tercih edersin?" Lucifer kaşlarını kaldırarak ona sorar. "Belki de ikizler ya da Hera?"

Manella nefesinin altında küfrediyor. Manella isteksizce, "Denemeler tamamlanır tamamlanmaz başlayacağım," diyor.

Şeytan aşağı indiğinde, aniden yüzlerine bakıyor. Hemen adamların arasından geçiyorum, her şeye hazırmışım gibi şeytanla aralarına giriyorum.

Lucifer hemen bir adım geri çekiliyor, gözleri bana takıldığında dudaklarını bilmiş bir gülümseme kaplıyor. Bakışlarıma karşılık vermiyor, umarım bu beni göremediği anlamına geliyordur.

"İşte yine buradasın," diyor bana, hâlâ sırtarak. "Zayıfları benden korumayı seviyorsun, değil mi?"

Çocuklar ilk defa biraz endişeli görünüyorlar. En azından ben öyle düşünüyorum. Gerginliklerini görebildiğimden daha fazla hissedebiliyorum, çünkü gözlerimi şeytandan ayırmıyorum.

"Sizi koruyan bu şeye nerede rastladınız?" diye soruyor onlara.

Benden kadın olarak bahsetmiyorsa beni kesinlikle göremeyeceğini varsayıyorum. Aksi takdirde bana bir şey demek kabalık olurdu ve şeytan kötü olsa da açıkça kaba değildir. En azından benim gözlemlerime göre.

Yine de sırf yalanı hissedemediği için bir grup adamı öldürdü. Sanırım bunu kaba buldular.

Çocuklar çok uzun süre tereddüt ediyor ve ona söylemeyeceklerini düşündüğümde içimde biraz gurur kabarıyor.

"Var olduğumu zaten biliyor. Sadece dürüst olun," diyorum onlara, gözlerim hâlâ şeytanda.

Başını eğip onları inceliyor, hepsi ona tekrar dikkatini verdiğiinde gülümsemesi daha da artıyor.

"Bir aydan biraz fazla bir süre önce keşfettik..." diyor Kai ona.

Dönüp ona ters ters bakıyorum. "O mu? Gerçekten mi?" Ters ters baktım.

Dudakları seğiriyor ama gözleri şeytanda kalıyor.

Birkaç kelime mırıldanarak şeytanla tekrar yüzleşiyorum, ancak onun da ilgisini çektiğini görüyorum.

"Gerçekten de çok ilginç," diyor düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlayarak. Manella daha dik oturuyor, gözleri sanki beni de arıyormuş gibi üzerimde geziniyor. "Peki bu seni korudu mu?" diye soruyor.

Jude boğazını temizler. Ezeziel cevap verir, "Evet." Detay yok.

"Sanırım en büyüğümden bir hediye?" Lucifer gözlerini alnımdan ayırmadan soruyor ama birkaç kez de benim üzerimden geçiyor.

"Lilith son birkaç yıldır bize özel bir ilgi duyuyor. Kraliyet ailesinin yüzey muhafızlarına ilgi duyduğunu düşünmemizin nedeni de buydu," diye yanıtlıyor Gage.

Şeytan başını öne eğer. "Sanırım en büyüğümle bir araya gelmem gerekiyor."

Ellerini birbirine vuruyor, gözleri dördünün üzerinde geziniyor. "Şu andan itibaren, sizi boğazda korumanın sizin yararınıza olduğunu düşünmüyorum. Duruşmalar başlayana kadar yüzeye döneceksiniz. Sana orada seni kesinlikle koruyacak bazı ayrılık hediyeleri vereceğim." Gözleri tekrar üzerimden geçiyor. "Gerçi zaten bir çeşit korumaya sahip olduğun açık."

Dönüp tahtına doğru yürüyor, çocuklar minnettarlıklarını göstermeyi ihmal ederken o aynı esrarengiz sırtışıla ve gösterişli bir şekilde oturuyor.

En azından teşekkür etmedikleri tek kişi ben değilim.

Bir acı çılgılığı dikkatimi dağıtıyor ve dinlemek için zorlanırken nefesim kesiliyor.

Şeytan tekrar konuşmaya başlıyor ama ben onu duymazdan gelerek Lamar'ın bağırıışlarını dinliyorum.

"Lamar saldırı altında!" Bağırıyorum, aceleyle dışarı çıkıyorum, duvarların arasından geçiyorum ve sesi yükseldikçe onu takip ediyorum.

"Aklandım!" diye bağırıyor.

Tam siyah dekorlarla dolu bir odadan geçerken gözlerim açılıyor.

On beş ya da daha fazla muhafız, yaralı karnını tutarken sendeleyeni, yara bere içinde, zayıf bir Lamar'ın etrafını sarmış durumda. Yanına dalıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor.

Üzerinde boxer'ı var, görünüşe göre gafil avlanmış.

Hepsi ileri atılıyor ve güç benden o kadar büyük bir kuvvetle fırlıyor ki hepsini geri püskürtüyor. Bazıları duvarlara bile çarpıyor ve ben etrafımda dönüyorum, o asitli gücün damarlarımda dolaştığını hissediyorum, sadece şaşkınlık yerine ölüm getirmeye açım.

Lamar gücünü kullanmak için mücadele ederken bile bazıları dağılıp kayboluyor. Damarları daha önce gördüğüm siyaha dönüyor ve onu Kai'ye yaptığım gibi iyileştirmeye çalışıyorum.

İşe yaramıyor. Karıncalanma yok.

Tam başka bir adam ileri atılırken, elimi sert bir şekilde sallayarak onu geri gönderiyorum. Asidik güç damarlarımda yanmaya devam ediyor ve kullanılmayı bekliyor.

Yine de Lamar'a bu kadar yakinken kullanmaktan korkuyorum, özellikle de o zaten ölme sürecindeyken.

Diğerleri ayağa fırladığında, benimkiler öne fırlıyor ve Jude ikisinin yanına gidip yumruklarıyla göğüslerine öyle sert vuruyor ki, yumruklar vücutlarını delip geçiyor. Şiddetle sarsılıyorlar ve yere yığılıyorlar, vücutları anında küle dönüşüyor.

Kai ikisini kafalarından tutuyor ve kasılmaya başladıklarında damarları kırmızıya dönüyor. Jude ve Kai'nin kararmış gözlerini gördüğümde ağzım kuruyor.

Gage ve Ezeziel içeri girip tüm olanlardan etkilenmeden duvarlara yaslanırlar.

Ama daha fazlası görüldüğünde, hepsi alevler içinde patlıyor. Kalbim göğsümü yumrukluyor, sıradakilerin çocuklar olmasından endişeleniyorum, ama sadece hain muhafızlar

acı içinde ılık atıyor.

Lamar yerde yatıyor ve şeytan içeri girerken ben de yanına düşüyorum. Manella odaya dalıyor ve Lamar'ın yanına koşuyor. Lamar şiddetli bir şekilde titremeye başladığında, zehir onu yiyip bitirirken elleri ona gidiyor.

Manella birkaç kelime fısıldıyor ve vücudundaki damarlar yavaşça siyahı dışarı itmeye başladığında Lamar'ın gözleri kafasının içinde geriye doğru dönüyor. Burnundan kaçır gibi çıkıyor, vücudunu terk ederken yerde birikiyor.

Manella sevgilisinin başını kucağında tutarken rahat bir nefes alır.

Lucifer merakla etrafı inceliyor, sanki varlığını daha fazla hissediyormuş gibi gözleri yine bana kayıyor.

"Korkarım siz çocuklar için yeniden ortaya çıkma vakti geldi. Bu katlara erişimi kısıtlamak zorundayım," diyor Lucifer onlara hiç bakmadan. "Bugün burada olanları birine anlatırsanız hayatınıza mal olur."

Onlara karanlık bir sırıtış atıyor. "Birinin artık muhafızlarımı bile kontrol edemeyecek kadar zayıf olduğumu düşünmesini istemem."

Herkes anlayışla başını sallır.

Lamar ilk rahat nefesini alıp vücudu iyileşmeye devam ederken halsiz bir şekilde uyanırken Lucifer bakışlarını Manella'ya çevirir.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle konuşan Lamar, sanki birini arıyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Minnettarlığını sunmak için beni aradığını fark ettiğimde aptal gülümsemem yayılıyor.

Kai bana bir kaşını kaldırıyor ve ben de yüzümdeki sırıtışı siliyorum. Ezeziel bana sırıtıyor ve ben de gözlerimi devirerek duvardan geçip eve dönmeye hazırlanıyorum.

"Giderken ruhunu unutma," diyor şeytan. "Ona Lamar'dan daha çok ihtiyacın olacak. Ve görünüşe göre etrafta sadece bir tane var."

Jude dışarı çıkıp içime girerken bana meraklı bir bakış fırlatıyor ama şeytanın kutsamasıyla cehennemden kaybolurken hiçbir şey söylemiyorum.

Şeytanın kutsamasının nelere yol açtığından emin değilim ve bunu öğrenmekten korkuyorum.

Bölüm 21

Onların devasa ev bahanesine geri döndüğümüz anda Jude benden uzaklaşıyor ve bir bira almak için buzdolabına gidiyor. Diğer üçü de beliriyor ve hepsine birer bira fırlatıyor.

Ezekiel de görüldüğü gibi mutfak adasından telefonunu almaya gidiyor ve hemen birkaç pizza sipariş ediyor. Diğerleri çoktan içmeye başlamıştı ve ben de kendimi yine garip bir yabancı gibi hissederek kenarda duruyordum.

Hiçbir şey konuşmadıklarına inanamıyorum ve bu konuyu açan kişi olmaktan korkuyorum.

Masalarına oturdular ve ben yerimden izliyorum, sandalyeme gitmek istiyorum ama gitmemi isteyeceklerinden endişeleniyorum.

Sessizce normal yerlerinde oturuyorlar, dirseklerini masaya dayamış biralarını içiyorlar. Biralarını her bitirdiklerinde biri kalkıp yenilerini dağıtmaya gidiyor.

Garip bir sessizlik içinde içmeye devam ettikleri için kısa sürede birkaç boş bira şişesi birikir.

Pizza geldiğinde Ezekiel oradan ayrılır ve teslimatçı daha kapıyı çalamadan onu kapıda karşılamaya gider.

Beni görmezden gelmeyi tercih etseler de yerimde durup onları izlemeye devam ediyorum.

Ezekiel pizzalarla döndüğünde hepsinin bakışları dalgın bir şekilde yemek masasına sabitlenmiş, sanki huzur içinde dinleniyorlarmış gibi rahat davranıyorlar. Hepsi kendi kutusundan yiyor, hâlâ konuşmuyorlar.

Her şey oldukça sıkıcı. Gitmek istiyorum ama sonunda konuştuklarında ne söyleyeceklerini merak ediyorum.

Jude birasının son damlasını da içerken, Gage elinde kalan azıcık pizzayı kenara iter. Sonunda sessizliği bozan Ezeziel olur.

"Gerçekten de az önce lanet olası şeytanla özel bir görüşme yaptık." Kai'nin birası dudaklarında bir an duraklıyor, sonra kalanını içiyor. Jude esprili bir şekilde gülmeye başlar, eliyle yüzünü ovarken bitkin görünmektedir.

Onunla gülmeye başladıklarında hepsine bakıyorum.

Psikopatlar. Biliyordum.

"Şu anda şeytanın radarında olmanın nesinin komik olduğunu anlamıyorum," diyorum kuru bir ifadeyle.

Kahkahalar hemen kesiliyor ve sanki odada olduğumu yeni hatırlamışlar gibi hepsi dönüp bana bakıyor.

Onların yoğun bakışları altında büzüşerek boğazımı temizliyorum. "Sanırım odama gideceğim. Öldürülmemeye falan çalışırım."

Hiçbir şey söylemediler ve ben de arkamı dönmeden "İyi geceler" diye mırıldandım.

Aslında gündüz vakti, ama son birkaç gün ya da hafta boyunca ya da ne kadar süredir yoksak, yaşanan olayları göz önünde bulundurarak birkaç uzun saat boyunca çökeceklerini varsayıyorum.

Odamda tahmin edilebileceği gibi hiçbir değişiklik yok ve yatağıma uzanıp tavana bakarken iç geçiriyorum.

Üzerimdeki kıyafet, elmas çivili ayakkabılarla donatılmış şık bir elbiseye dönüşüyor. Tuhaf bir aylaklık kıyafeti ama kendimi önemli hissettiriyor. Sahip olduğunuz rol yerine istediğiniz rol için giyinin, değil mi?

Bir şeyin parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Amacınızı bildiğinizi ve insanların olduğunu hissetmek.

"Lucifer senin orada olduğunu nereden biliyordu?"

Ezeziel'in sesi beni ürkütüyor ve girişe baktığımda dördünün de odamın içinde dikilmiş, sanki bir süredir oradaymışlar gibi bana baktıklarını görüyorum.

O sırada.

Jude bir bira daha içiyor, gözleri yavaşça üzerimde geziniyor.

"Lamar beni hissedebiliyordu ama beni göremiyor ya da duyamıyordu. Aynı şey şeytan için de geçerli," diye cevap veriyorum otomatik olarak.

Okunamayan yüzlerinde hiçbir ifade olmadan bana bakmaya devam ediyorlar.

Gage sırtarak, "Adam bize doğru ilerlerken onun önümüze geçmesi çok şirindi," diyor.

Kılandım. Çok sertti. *Sevimli* değil.

Jude, dudaklarının kenarlarında alaycı bir sırıtışın başlangıcı oynasırken, "Sanki uğraştığı bela yüzünden hayatlarımıza son vermeyi uygun görse şeytanı alaşağı edebilirmiş gibi," diye ekliyor.

Pislikler.

"Şeytanın kendisi için bile ilginçti," diye ekliyor Kai, kibirli gözlerinde alaycı bir parıltıyla.

Rahatça uzanırken hepsine alaycı bir bakış attım.

"Oldukça yorucu bir deneyim oldu. Eğer benimle dalga geçmeyi bitirdiysen, şimdi biraz huzur ve sessizlik istiyorum," diye karşılık veriyorum, tırnaklarıma odamdaki seksi, sapkın penislerden çok daha ilginçmiş gibi bakıyorum.

"Neden bizimkinden en uzak odayı seçtiniz?" Ezeziel de en az diğerleri kadar eğlenmiş görünüyor. Sanırım vahşi transından tamamen çıktı, en azından şimdilik.

"Siz akıllı çocuklarsınız. Eminim bir yolunu bulursunuz," diyorum onlara, bir yalanı ima ederek. Ama gerçeği duymadılar.

Eğlenceleri azalıyor ve hepsi bana sert bir bakış fırlatıyor.

"Bipolar çok mu? Yoksa sadece vermeyi tercih ediyorsun ama almayı beceremiyor musun?" Boş boş soruyorum, sanki bu dil oyununu ben kazanıyormuşum gibi sırıtiyorum.

Yüzünden karanlık bir ifade geçerken Jude'un sırtışı geri dönüyor.
"Hepimiz almaktan zevk alıyoruz, küçük ruh."

Kuşkusuz, ateşim yükseliyor, ama soğukkanlı davranıyorum, mesafeli olmayı hedefliyorum.

Bir kişi mesafeli olmayı tam olarak nasıl başarır?

Ezekiel duvardan uzaklaşarak odamın etrafına bakıyor. Oldukça geniş bir oda. Tuvalet ihtiyacım olsaydı, kendime ait özel bir banyom da olurdu.

"Bir ruh neden yatak odasına ihtiyaç duyar?" diye sorar. "Özellikle de uyumadığı zaman?"

"Geçmişte sizden hiçbir zaman on dakikadan fazla uzak kalamamıştı. Şimdi kendini yeni bir dörtlüye nasıl bağlayacağını bulmaya çalışırken kendi alanını tercih ediyor."

Gözleri benim üzerimde kararıyor ama Kai sadece bir kahkaha atıyor. "Bu tehdit biraz yorucu olmaya başladı, sence de öyle değil mi?" Gage çekiştiriyor.

"Bunun nasıl bir *tehdit* olduğundan tam olarak emin değilim. Bir tehdit, seni parçalara ayırıp aç yamyamlara yem etmeden önce lanet losyonu üzerine süreceğine dair seni uyarmak olurdu," diye belirtiyorum, yaratıcı tehdidimden oldukça etkilenmiş hissederek.

Şimdi hepsi eğlenmiş
görünüyor. Pes ediyorum.

Herhangi bir duruma nasıl tepki vereceklerini asla bilemiyorum.

"Hepsi bu mu?" Homurdanıyorum. "Bu anlamsız şakalaşmalar için hepinizin çok yorgun olduğunu düşünürdüm."

Ezekiel kumandayı eline alıp televizyonu açıyor ve gözlerim açılıyor. Bunun çalıştığından bile haberim yoktu. Lanet olsun, buraya ne zaman geldi ki? Eskiden yoktu. Yepyeni görünüyor.

Tanıdık bir film açıyor ve sözümü kestiklerinde geldiğim noktadan biraz önce Pinokyo'yu başlattığında kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Yüzüme bir gülümseme yayılırken gözlerimde hayalet yaşlar beliriyor. Tişörtünü kafasına geçirirken bakışlarımla buluşmuyor ve gülümsemem buharlaşıyor.

"Ne yapıyorsun?" Gage ve ben aynı anda ona sorduk.

"Burada uyuyorum," diye cevap veriyor dalgınca, gelip yatağı altımdan sıyırmaya başlıyor, tozlu örtüleri çekip çıkarıyor.

Bir çekmeceye gidip temiz yedekleri çıkarırken çarşaflar ve battaniyeler içimden geçiyor.

Diğer üçü birbirlerine bakıyor ve ben de dikkatimin televizyondaki ve odamdaki ahmaklar arasında bölünmesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim," diyor Kai ona temkinli bir şekilde.

"Hepinizin istediği gibi ondan uzak durdum ve onu hiç görememek beni çıldırttı. Neler olup bittiğinin ya da onun ne olduğunun bir önemi yok, zaten sıkışıp kaldığım çok açık. En azından yapabiliyorken güzel bir uyku çekeceğim," diye yanıtlıyor onları yatağı hızla hazırlarken.

Yataktan hiç kalkmıyorum, sadece çarşafların içimden geçmesine izin veriyorum. Benimle ilgili hiçbir kişisel sınırları yok ve yarı saydam formumdan tamamen, sınırda kaba bir şekilde faydalanıyorlar.

"Ben bunu kabul etmedim ve burası benim odam," diye parmağımı kaldırarak işaret ediyorum.

Beni görmezden geliyor, yanımdaki yatağa kayıyor.

"Ya tekrar bütün olursa?" Gage dikkat çekiyor.

Jude öne çıkarken sırtıyor. "Etrafta dolaşıp rahatsızlığını daha da kötüleştirecek bir şey yapmadığından emin olacağım."

Kai gözlerini devirir ve onu gömleğinden tutarak geri çeker. Kai, "Gage müdahale etmek için kalacak," diye itiraz ediyor.

"Neden kalayım ki?" Jude gözlerini devirip dışarı çıkmak için dönerken Gage homurdanıyor.

"Çünkü onun nasıl hissettiğini görmek istemeyen tek kişi sensin," diyor Kai, Gage'in omzuna vurarak.

Gerginlik midemi bulandırıyor. Ya beni bütün yaparsa? Bu iki ucu keskin bir kılıç gibi. Bir yandan, bu bir rüyanın gerçekleşmesi olur. Diğer yandan, bu dördü için ölüm fermanı olur.

Beni sikip sonra da kadınları bıraktıkları o sersem orgazm sersemliğindeyken öldürmeyeceklerinden emin değilim.

"Burada kimse uyumuyor. Sırf ölümümü senin için kolaylaştırmak için bütün olmak istemiyorum," diye yakınıyorum. "Ve bununla bir ilgisi olduğuna da tam olarak ikna olmuş değilim."

Hepsi bana dokunurken gözlerimi kapatıp hücrelerde dinlenmek için karşı konulmaz bir dürtü hissettiğimi düşünürsek, neredeyse bu şekilde bütünleştiğime eminim.

Sadece inkar ediyordum.

Lanet Lilith. Ondan hâlâ
nefret ediyorum.

Ezekiel rahatlarken kolu belimden geçiyor, yerleşirken gözleri çoktan kapanıyor, reddettiğimi bile kabul etmiyor.

Gage küfrederek Kai'nin yanından geçti ve yatağa doğru giderken gömleğini başından yırttı.

Kai omzunun üzerinden bana sırtıyor. "Eğer bütün olarak dönerse, onu dizginle. Onu öldürmeyin. Belki ondan cevapları zorla almanın bir yolunu bulduğumuzda gerçekte neler olduğunu anlayabiliriz."

Onu tersliyorum ve dönüp beni Gage ve Ezekiel ile bırakırken kıkırdıyor. Gage, Ezekiel gibi boxer'ına kadar soyunuyor ve benim yanımdaki yatağa tırmanıyor.

Gage bana dokunmamak için bilinçli bir çaba sarf ediyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Uyuduktan sonra onu buradan çıkar, ikimiz de istediğimizi almış oluruz," diyorum *Bir'e*.

Ezekiel yastığına karşı boğuk bir sesle, "Bunu yaparsan uyandığımda seni yumruklarım," diyor.

Gage alaycı bir şekilde homurdanıyor ve sırtını bana dönüyor.

Ezekiel kumandayı alıp bakmadan geri sararken ben televizyona bakıyorum. Her nasılsa filmi tam da doğru yerinden başlatıyor. Onları odamda gerçekten istemediğim gerçeği dikkatimi dağıtıyor ve kıyafetlerim değişirken doğruluyorum.

Ezekiel başını kaldırıyor, sonra başını sallamadan önce bıyık altından gülüyor. Gage başını çevirip bana bakıyor, sonra ben Pinokyo kıyafetimin içinde otururken gözlerini deviriyor.

"Bana patlamış mısırın nasıl bir şey olduğunu anlat," diyorum dalgın dalgın, zavallı Pinokyo zar zor kaçarken. Ama onun ağır kalbini buradan hissedebiliyorum. Sanki bir türlü rahat edemiyor.

Bu duyguyu bilirim, küçük adam.

Ezekiel sessiz, neredeyse uykulu bir sesle, "Tuzlu, dişlerinize yapışıyor ve aslında o kadar da doyurucu değil ama garip bir şekilde bağımlılık yapıyor," diye cevap veriyor.

"Kulağa mükemmel geliyor," diyorum küçük bir sırıtışla.

Gage'in çoktan uyuduğunu, bilinçsizce yuvarlanıp elini belimden geçirdiğinde fark ediyorum. Yüzündeki huzurlu ifade gözlerimi devirmeme ve korkunç sonuçları ne olursa olsun bu noktaya bağlı hissetmeme neden oluyor.

"Eğer bütün olursam ve siz beni bağlarsanız, kendimi korumak için koruyucu güçlerimi kullanacağıma söz verebilirim. Ve bu konuda kendimi kötü bile hissetmeyeceğim."

Ezekiel tembelce gülümsüyor, gözleri hiç açılmıyor. "Eğer seni bağlarsam, her anından zevk alacağına söz verebilirim."

Onlar için fazla iyi olduğuma çoktan karar verdiğimi düşünürsek, neden omurgamda hınzırca bir ürperti hissettiğimden emin değilim.

Televizyona bakmanın Ezeki'le konuşmaktan daha güvenli olduğuna karar vererek sert bir şekilde oturuyorum. Gözlerim tekrar ağırlaşırda kalkacağım.

Ağızım esnemek için açılıyor, garip bir şekilde. Ama hiçbir şekilde uykuya dalmayacağım.

Bölüm 22

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve belimdeki baskı tüm vücudumu ısıtırken kıpırdamadan duruyorum. İki farklı el bana dokunuyor, beni kendilerine doğru çekiyor ve iki sert vücut yanlarıma bastırıyor.

Uyuyakalmışım.

Pinokyo'yu izlerken.

Ve şimdi gerçek bir kızım. İki gerçek katilin arasında.

Ve olduğum yerde donup kaldım, çünkü bağlanmak ya da öldürülmek istemiyorum.

Çok ağır nefes almamaya çalışarak, onları rahatsız etmemeye dikkat ederek oturmaya başlıyorum.

Vücudumu kaldırmak gibi basit bir işi yapmak için mücadele ederken belimdeki eller sıkılaşıyor. Bu... beklediğim şey değildi. Yerçekimi gerçek bir sürtük ve ben bunu hissetmeye alışık değilim.

Ayağa kalkmak beklediğimden daha fazla çaba gerektiriyor ve onları ve yerçekimini unuttuğumda ellerim aniden kucağıma kayıyor. Her iki yanımdaki iki adam hafifçe kıpırdandığında nefes bile almadan hareketsiz kalıyorum.

Bu kanatta bir arka kapı var. Merdivenlerden aşağı kayabilirim ve onlar kaybolduğumu fark etmeden dışarı çıkmış olurum. Ayrıca onlardan daha hızlıyım, bu yüzden bu bir sorun olmamalı.

Yerçekimi hariç. Umarım bu hızımı etkilemez.

İntihara meyilli, hain bedenimdeki tüm öfkeli hormonları görmezden gelerek, ellerini kucağımdan dikkatlice çekip nazikçe yatağın üzerine koyuyorum.

Tam yataktan aşağı kaymaya çalışacakken bir el fırlıyor ve kolumu öyle beklenmedik bir şekilde ve kabaca yakalıyor ki çığlık atıyorum.

Ezekiel sarsılarak uyanıyor ve ben de dönüp Gage'e bakıyorum, bana geniş, vahşi, aç gözlerle bakıyor, kolumu neredeyse moraracak kadar sıkıyor.

Ben kazara bir heykel gibi dehşet içinde donup kalırken, gözlerimiz kilitli kalıyor. Burun delikleri açılıyor ve korkunç bir şey yapmamak için gözle görülür bir şekilde zorlanıyor gibi görünüyor.

"Bana bunun kötü olduğunu söyle, ben de ona dokunmayayım," diyor Ezekiel, nefesi omzuma fısıldıyor, nefesinin sıcaklığı gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden olurken tüm bedenimi bir ürperti sarıyor.

Şimdi kadın olmanın zamanı değil. Böyle bir anda hayatının tehlikede olduğunu unutmanın doğal olmadığından neredeyse eminim.

Gage'in boğazından bir inilti çıkıyor ve ben daha gözümü kırpamadan, bir bulanıklık içinde hareket ediyor, o kadar hızlı üzerime geliyor ki onu durduramıyorum.

Dudakları neredeyse şiddetle dudaklarıma çarpıyor ve onu ısırmaya çalışıyorum, ancak elini saçlarıma sokuyor, dili içeri girip kavgamı çalarken ona daha iyi erişim sağlamak için başımı agresif bir şekilde çeviriyor.

Ellerim omuzlarına doğru uçuyor ve diğer iki el belime doğru hareket ediyor, bir dizi inanılmaz dudak boynumu buluyor. İkisinin de bana dokunması, beni çevrelemesi, aşırı duyuşal yüklemeye beni sarhoş etmesi... neredeyse çok fazla.

Gage'in eli gömleğimin düğmelerini açmaya başladığında gerçeklik tekrar yüzüme çarpıyor.

Korku kanımı hızlandırıyor ve ikisini de iterek uzaklaştırıyorum, kendimi yataktan atarken onları sadece bir saniyeliğine sersemletiyorum... ve hayalet formumla yere çarparak aşağıya kadar düşüyorum.

Hayaletten tekrar bir bütün haline geldiğimde dudaklarımdan bir çığlık çıkıyor ve alt kattaki kütüphanede yan tarafıma sertçe düşüyorum. Acı yan tarafıma vuruyor ve şansına küfrederken inliyorum.

"Şu g mb rt y  duydun mu?" Ezeziel ayaklarım yere çarptığında üstümden sesleniyor.

"Yeniden bir bütün oldu," diye cevap veriyor Gage, ses tonunda karanlık bir heyecan var.

Gage, "O gerçek bir kız, çocuklar!" diye ba ırırken ayaklar hemen merdivenlerden a a ı vurmaya ba lar.

Ezeziel'in karanlık kahkahası bunu takip ediyor. Tüm gücümle ayağa kalkıyorum ve doğa programlarındaki yavru geyikler gibi t kezliyorum.

Bacaklarım zayıf, titrek ve hiç de beklediğim gibi değil. Herkes yürümeyi çok kolaymı  gibi gösteriyor.

G l n  derecede rahatsız tahta ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkartıyorum, çünkü onlar çürük bileklerime zarar veriyor gibi görünüyor.

Kendimi masaya zor atıyorum ve dizlerimi geriye doğru itiyorum, tenimde soğuk bir ter patlarken zorlanıyorum. Kapıya yakla tıklarında korku ense mi diken diken ediyor ve aniden yerçekiminin ortadan kalkmasıyla a ırlı ın beni terk ettiğini hissediyorum.

Yere bakarak havayı yumrukluyorum, hayalet bedenimin geri geldiğini görüyorum ve kütüphane duvarından geçerek arka kapıya doğru ko uyorum. Ama sonra... D   yorum ve kayıyorum, acı yine içime i liyor.

Tekrar ete bürünen i e yaramaz bacaklara baktığımda sessiz bir lanet yutuluyor.

Ne haltlar dönüyor burada?!

Seviye mi atlıyorum yoksa kısa devre mi yapıyorum anlayamıyorum.

Görkemli, ağırlıksız bedenimi geri aldı ımda, ayağa kalkıyorum ve yaklaşan seslerden olabildiğince uzaklaşarak duvarlara doğru ko uyorum.

"Nerede lan o?" Gage'in ba ırdı ını duydum.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Kai tersliyor, sesi aramızdaki kat kat duvarlar arasında bo ukla ıyor.

Yine o bebek geyik bacaklarımın üzerinde, aniden tökezlemenin ortasındayım. Hayal kırıklığı çılgılığımı zar zor zapt ederek yemek masasını tutuyor, oturma odasındaki dolaba bakıyorum.

Ama ben bunu yapamadan Kai aniden karşımda beliriyor, gözlerini üzerimde gezdirirken karanlık bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Giyebileceğin en seksi şey değil ama kıyafetler her zaman isteğe bağlıdır."

Aniden üzerime geliyor, beni duvara doğru itiyor ve dudakları dudaklarımı bulduğunda beni ayakta tutan tek şey oluyor. Bana doğru bastırırken ağzımın içine doğru inliyor ve ince boxer'ının içinden ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyorum.

Ben de onu öpüyorum, ellerim boynunun arkasına doğru kayıyor, dizimi geri çekip olabildiğince sert bir şekilde itiyorum.

Kai bir çılgılık atarak öpücüğü keser ve tökezleyerek geri çekilir, taşaklarını avuçlayıp inlerken iki büküm olur.

"Beni şimdi bağla, sik kafalı," diye böbürleniyorum, sonra bana tekrar saldırdığında ciyaklıyorum.

Bedenim bu kez yer değiştirdiğinde, hayalet evreme dönüştüğümde bunu hissediyorum ve o tam içimden geçip duvara öyle sert çarpıyor ki sıvalar öbek öbek dökülüyor. Sonra daralmış bakışlarını bana çeviriyor.

İki parmağımla onu ters çeviriyorum, sonra da o işe yaramaz bacaklarla tekrar lanetlenmeden önce cehennem gibi koşuyorum.

"O burada!" diye sesleniyor.

Tekrar bütünleşmeden hemen önce bilardo odasındaki dolaba dalıyorum ve tüm bilardo sopaları ve eşyalarıyla takılırken dengesiz bacaklarım üzerinde sallanıyorum, nefes nefese kalıyorum.

Yerçekimini hissettiğinizde koşmak yorucu oluyor, lanet olsun. Hayalet formum uçup gitmemi engelleyecek kadar yoğun ama yine de

etkili bir şekilde ağırlıksız. Yerçekiminden nefret ediyorum. Tam bir baş belası. Ve hayatım için koşmak zorunda kalmadan önce bacaklarımla daha fazla pratik yapmalıyım.

"Hangi cehenneme gitti?" Jude'un şakladığını duyuyorum ve Kai karanlık bir şekilde gülüyor.

"Bilmiyorum, ama tadı bizim için korkunçtan daha az bir şey olamayacak kadar güzel."

"Seni salak, onu öptün mü?" Jude inliyor.

"Ne kadar iyi hissettirdiğı için aletim hala acıyor. Ve ne kadar acı verici hissettirdiğinden de. Kötü kalpli küçük şey," diye ekliyor Kai.

"Nereye gitti?" Gage'in şakladığını duydum.

Gerçekten odaklanarak, bir formdan diğetine geçiş hissini ayırmaya çalışıyorum, her birine yol açan duyguları kullanıyorum. Eğer kısa devre yapmıyorsam, belki de seviye atlamam ikisinden biri olabileceğim bir paketi de içeriyordur.

şu anda gerçekten dokunulmaz olmak isterdim.

Onlar beni aramak için evi darmadağın ederken konsantre olmak zor, ama kendimi ağırlıksız hissettiğimde gözlerimi açıyorum ve rahat bir nefes alıyorum, elimin içini görüyorum.

Tekrar konsantre olarak, bütün olarak geri dönmeyi başarıyorum, enerjinin farkındalık ve keskin duyularla birlikte içimde dalgalandığını hissediyorum. Gerçek bir kız olmak iyi hissettiriyor ama aynı zamanda korkutucu.

Kapı sallanarak açılıyor ve Jude yavaş, karanlık bir sırtış yayarken bakışlarım yukarı fırlıyor. En kötöleri bana elini süremeden önce sırtıyorum ve hamle yaptığı anda içimden geçip gidiyor.

Artık kontrolün bende olduğunu hissederek dokunulmaz formumla kasıla kasıla dışarı çıkıyorum ve hepsi odaya dalarken onlara sırtıyorum. Dördünü de görmeden önce bakışları hissediyorum.

"Bilin bakalım ne oldu çocuklar? Seviyemi yükselttim." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, biraz yalpalasam da etimi geri dönmeye zorluyorum.

Hareket ettikleri anda geri dönüyorum ve dokunulmaz fazım bana bir siktir git kalkanı sunarken sırtıyorum.

"Bu da ne böyle?" Jude, dolaptan öfkeyle çıkarken kırık bilardo sopalarını etrafa savurarak soruyor.

Omzumun üzerinden ona sırtıtmak için dönüyorum. "Bir kızın en çok ihtiyaç duyduğu anda hayatta kalma içgüdülerinin ona bu kadar yardımcı olması inanılmaz."

Yerçekiminin baskısını tekrar hissettiğimde sırtışı yavaşça şekilleniyor ve güçlü bir bedene çarpına kadar yalpalayarak küfrediyorum. İki kol beni sarıyor ve sıcak nefesi kulağıma geliyor.

"Neydi o?" Ezekiel gömleğimi yırtıp açarken alaycı bir fısıltıyla soruyor.

Çok çaba sarf etmem gerekiyor ama tekrar yer değiştirmeyi başarıyorum ve rahatlamış bir nefes vererek ellerinin arasından geçiyorum.

"Siktiğimin vahşileri," diye suçluyorum hepsini, o aptal gerçek bacaklar yerine sağlam bacaklarımın üzerinde odadan çıkmaya başlarken.

"Sahip olabileceğin halde istemiyormuş gibi davranman çok tatlı," diyor Gage bana.

Dört hınzır sırtış, şeytanca baştan çıkarıcı yüzlerinde sabit duruyor. "Hayır," diyorum yüksek sesle. "Böyle bir şey olmayacak. Nankör kışkırlarınızdan nefret ettiğimi unutmam için hepiniz beni aptalca öpemezsiniz."

"Seni öldürmeyeceğiz Keyla," diyor Ezekiel, yaklaşarak. "Biz sadece senin fantezilerini gerçekleştirmek istiyoruz."

"Ha! Gelmiş geçmiş en kötü tavlama cümlesi," diye yalan söylüyorum, sesimdeki o acınası küçük tereddüt titremesini duymamalarını umarak.

Sonuçta, çok az şey düşünerek çok zaman geçirdim. Hayatta çok daha önemli şeyler olduğunu fark etmeye başladım.

Gerinmeyi ve dokunulmaz kalmaya konsantre olmayı başarmadan önce ete geri dönüyorum. Artık yapmak zorlaşıyor. Sanki bedenim

yeni haliyle biraz zaman istiyor ve ben bunu reddediyorum.

"Daha fazla dayanamaz," diyor Jude gözlerinde saldırmaya hazır sapkın bir kıvılcımla.

Aklıma çok önemli bir düşünce geliyor ve bunu daha önce düşünemediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Bunun suçunu sonunda adrenaline sahip olmama atacağım ve bu sizi süper dayanıklı ama bir o kadar da aptal yapıyor.

Eğer bir yeri daha önce görmüşsem, kendimi oraya zaplayabilirim. Belki cehenneme kadar değil ama kesinlikle Araf'a ve eyalet sınırları içinde herhangi bir yere.

Dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. Ve eğer bütün olursam... Var olmak için onların varlığına ihtiyaç duymayabilirim. Bu da onlar olmadan her yere gidebileceğim anlamına geliyor. Bu teoriyi test etmek için mükemmel bir zaman gibi görünüyor.

"Bana gerçekten dokunmak istiyorsan, bana kur yapmalısın." Bunu yüzüm kızarmadan söylüyorum ama kelimeleri akıcı bir cümle halinde duyduğumda neredeyse yüzüm kızarıyor.

Hepsi bana inanmaz bir bakış attı.

"Woo you?" Jude sonunda soruyor, kaşları şaşkınlıkla kalkık, sanki bu şimdiye kadar duyduğu en saçma şeymiş gibi.

"Evet. Eğer şeytanın sizi öldürmeyeceğinden emin olana kadar burada kalacaksam, o zaman dördünüzü cehennem yollarınızda devam etmeniz için bırakmadan önce bazı avantajlar elde edebilirim. Ben dördünüzü alacağım, siz de benim korumamı alacaksınız. Sonra yollarımızı ayıracağız ve siz dördünüz kadın hareminize geri dönerken ben de gidip tek gerçek aşkımı bulacağım."

"Harem mi?" Gage dudaklarında alaycı bir kıvrımla soruyor.

Yine formlar arasında gidip geliyorum ama biraz daha dayanmayı başarıyorum. Tüm bunları dışarı çıkarmam gerek.

Ezekiel dudaklarını sinsice bükerek, "Harem ilginç bir kelime seçimi, çünkü sen aynı anda dördümüzü birden elde ederken, biz sadece seni elde ediyoruz," dedi.

"Evet, benim haremim olacaksın. Bunu kabullen. Birlikte geçireceğimiz kısa süre boyunca sana erişebilecek tek kişi benim. Karşılığında ben de yeni hayatıma bomba gibi bir başlangıç yapmak için mükemmel bir deneyim elde edeceğim."

Tekrar titriyorum, daha fazla zorlarken nefesimi içime çekiyorum.

"Yeni hayatına bir *patlama* ile başla. Yine ilginç bir kelime seçimi," diyor Ezekiel aynı sinir bozucu ifadeyle.

"Fantezimi anladım," diye devam ediyorum, beni caydırmasına izin vermiyorum, çünkü zamanım yeni formu daha ne kadar tutabileceğim konusunda çok sınırlı.

"Bir kadını zorlamak için yaptığın onca şey-"

"Bir kadını *baştan çıkarmak*," diye araya giriyor Gage, sırtarak. "*Zorlamak* değil."

"-seninle yatağa," diye devam ediyorum, sözümün kesilmesine aldırmadan. "Anlıyorum. Hepsini. Geçtiğimiz beş yıl boyunca izlemek zorunda kaldığım her şeyi."

"Beş yıl mı? Seks yapmadan önce mi? Bu süre zarfında buraya gelen kadınların sayısını bile sayamıyorum," diye homurdanıyor Kai, sanki ben gülünçmüşüm gibi.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama Jude elini sallıyor. "Numarayı ezbere söylemene gerek yok, *comoara trădătoare*," diyor, aksanı son iki kelimedede tam olarak belirleyemediğim bir aksana dönüşüyor.

"Az önce bana ne dedin sen?" diye soruyorum, sonra burada zamanlayıcıda olduğumu hatırlayınca başımı sallıyorum. "Boş ver. Önemli kısmı değil," diye devam ediyorum sakince.

"Beş buçuk yıl boyunca baştan çıkarılmak istiyorum, sadece dokunmak değil. Güller. Mücevherler. Süslü akşam yemekleri. Hepsini istiyorum. Senin onlar için yaptıklarının aynısını, sahip olduğumuz kısıtlı zamana sıkıştırılmış olarak istiyorum."

"Yüksek bakım gerektiren küçük bir kış parçasısın, değil mi?" Kai kaşlarını kaldırarak sorar.

Parmağımla onu işaret ediyorum. "İzlemekten fazlasını yaparsan şanslısın. Yatak odasında bencilce davranan, hayatımı sizin için tehlikeye atan ve nankör kışlarınızı takip eden benim."

Geri çekilmeye zorladığım bir başka titreşim derin bir nefes almamı sağlıyor, neyse ki bu beni sakinleştirmeye yardımcı oluyor. Bonus.

Diğer üç adam Kai'ye sırtarak bakıyor.

"Sırf acı çektiğini görmek bile buna değerdi," diyor Jude, sırtışı artarak.

Kai ona hırılıyor ve sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Fikrini değiştireceksin."

"Pek olası değil," diye belirtiyorum usulca. "Ben seni korurken bana dokunmak istiyorsan, çünkü ne olursa olsun seni koruyacağım, o zaman bana kur yapmanın ne kadar önemli olduğunu hatırlamalısın. Seks doğal bir şekilde ve benim hızımda gerçekleşecek, kur yapma ise seks nöbetleri arasında devam edecek. Ve bana neredeyse her şeyi yapmana izin vereceğim. Yeter ki fantezilerim de benim için ortaya çıksın."

"Tadına baktık. Ya sen gidersen ve biz de E'nin yaptığı gibi aklımızı kaçırmaya başlarsak ne olacak?" Gage soruyor, yüzünde güvenimi sorgulamama neden olan çok korkutucu bir ifade var. Akıl sağlığını sorgulamama neden oldu diyeceğim ama o yıllar önce kaldı.

"Tam da bu nedenle ona dokunmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diye belirtiyor Jude, aynı nefeste hem mantıklı hem de suçlayıcı davranıyormuş gibi.

"Sen de hissettin. Sen de onun peşinden gittin," diyor Gage gözlerini benden ayırmadan.

"Sadece çok yavaştın," diye ekliyor Kai, Jude'a alaycı bir bakış fırlatırken sırtarak.

Jude'un çenesi sıkıştı ve gözlerini tekrar bana çevirdi. "Sözümü geri alıyorum. Buna neredeyse değmezdi. Kesinlikle değer. İmzala beni. Bana kaç tane gül ya da bilezik istediğini söyle. Sonsuza kadar seninle kalsak kimin umurunda? Kai acı çektiği sürece, sonsuzluğu imzalayacağım."

Kai onu tersliyor ve ben Jude'a şüpheli bir bakış atıyorum, ete girip çıkarken bile, bu sefer onu geri zorlamak için daha da çok çalışıyorum.

"Eğer uzun süreli bir sorunsu, ki bundan şüpheliyim, bensiz ne kadar kalabileceğini öğreneceğiz ve bu sürenin sonunda geri döneceğim. O süre zarfında dokunmak yok," diye ekliyorum hemen. "Vücudum bu haliyle seni o çılgın uçurumun kenarından çekip almakta işe yarıyor. Bir daha asla çizgiyi aşmadan devam edebiliriz ve ben de tek gerçek aşkıma sadık kalabilirim."

Kai kesin bir dille, "Gerçek kız vaftiz dörtlüsünü arada bir görmeye gelmene bir şey demeyeceğinden eminim, böylece biz de kendimize gelebiliriz," diyor.

Gerçekten sinir bozucular.

"Teklifimi geri çekiyorum. İşi çok karmaşık hale getiriyorsunuz."

Gitmek için dönüyorum ve Gage önümden dalıp içimden geçiyor ve bir an için kendimi kaybetmeme neden oluyor.

Beni hemen duvara yapıştırıyor ve ilk kez kendimi kapana kısılmış, içinden geçemez halde hissediyorum. Bir elini kaldırıp saçımın bir tutamını parmaklarken gözleri yüzümde geziniyor.

Diğer eli, bana başka bir şekilde dokunmamak için yoğun bir çaba harcıyormuş gibi duvara yumruk atıyor. Sonunda formu geri çekmeye zorlamayı başarıyorum ve eli vücudumda kayıyor, beni iki kat daha fazla zorlayan o karıncalanmaları içimde hayalet gibi gezdiriyor.

O üzerime gelmeye devam ederken bile yerimde kalıyorum.

"Karmaşıklıştırma," diyor, kelimelerden nefret ediyormuş gibi görünse de. "Bu dünya hakkında dördünüzden başka bir şey bilmiyorum. Fantezilerim dışında ne gibi hedeflerim olduğunu bile bilmiyorum. Sizden benimle her şekilde ilgilenmenizi ve beni rahatlatmanızı istiyorum. Bu kadar az şey için bu kadar çok mücadele etmekten vazgeçmek için kaç kez solgunluğa teslim olmak istediğimi anlatamam. Bu kadar uzun süre hayatta kalmamın tek nedeni dünyaya at gözlüğüyle dalmak ve yaşamadan önce kendimi öldürtmek değildi.

Karşılığında ben ve dindarlığım koruma, gerçi dediğim gibi, ne olursa olsun korunuyorsunuz."

"Karşılaştırmayı yapınca kulağa çok yetersiz geliyor. Siz olmadan uzun yıllar boyunca gayet iyi hayatta kalmamıza rağmen bizi her şeye rağmen koruyorsanız, o zaman gerçekten elde ettiğimiz tek şey sizinle seks yapmak ve fantezilerinizi yerine getirmektir," diyor Jude kuru bir şekilde.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirliyor.

"Gage sadece Ezekiel ile birlikteydi. İkisi de beni alabilirdi, ne demek istediğimi anlıyorsan," diyorum gözlerimdeki kara mizahla.

Kai'nin gülümsemesi duraksar ve Jude'un gözleri kısılır.

Kai boynunu yana doğru kırarak, "Ben de ona sahip olabilirdim ve odada benden başka kimse yoktu," diye homurdanıyor.

Jude'un bakışlarını tutarak ona şunu hatırlatıyorum: "Odada birbiriniz olmadan başka bir kızla birlikte olamazsınız. Ben hariç. Bana tek başına sahip olabilirsin ve paylaşmak istediğinde paylaşırsın. *Bu bir değiş tokuş.*"

Tüm ifadesi donuklaşıyor, sanki gözlerinde ya da yüz hatlarında aklından geçenler hakkında ipucu verecek bir şey görmemi istemiyor. Kai Gage'i itiyor ve önüne geçerek onun yerini alıyor.

"Eğer beni buzlayacaksan benim teşvikim ne?" diye soruyor soğuk bir şekilde.

"Bunun için çalış, kim bilir, belki bana sahip olmana da izin veririm," diyorum sonunda sallanan sahte bir kabadayılıkla.

Sahip olamayacağı bir şeyi istediği için o yoğun bakışları üzerinizdeyken gerçekten muhteşem. Bu şey başladığında ne kadar zayıf olabileceğimi sorgulamama neden oluyor.

İtıyor. Jude sonunda omuz silkerek, "Ben yokum," diyor. "Bireysel olarak açgözlü, bencil, hatta kavgacı oluruz. E'nin başına gelenlere bak. Ben derim ki, işlerin nasıl yürüdüğüne bağlı kalalım ve sen de bizim önümüze bedenen çıkmamayı öğren. Aksi takdirde senden kalıcı olarak ayrılmanı isteyeceğiz. Eğer kalırsan, o değerli hayatın daha başlamadan sona erebilir."

Her zaman en derinden kesen Jude'dur. Neden başka bir şey beklediğimden emin değilim.

Sanki hepsini ayıltıyor ve gözlerindeki yenilenmiş kararlılığı görüyorum.

"O zaman şimdiye kadar olduğu gibi devam edelim. Odamdan uzak durun," diyorum sıkıca. "Bize nerede olacağını söyleme," diye inliyor Kai, bir elini yüzünde gezdirerek.

"Baştan çıkarma konusunda iyi değiliz." "Peki."

Kendimi hiç gitmedikleri bodrum katına zaplıyorum ve sonunda yeni fiziksel formumda sendeleyerek bir kanepeye yığılıyorum. Onları kendimden uzak tutmak için malikaneden ayrılmayı planlamıştım. Gerçekte fantezide olduğum kadar karşı konulmaz değilim.

Ayrıca bu seviyede bir yorgunluğun var olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Eğer Lilith'in bir hediyesiysem, bu her yeni bir şey kazandığımda bir şey kaybettiğim anlamına gelir. Ya dokunulmaz olanımı korumak için bu formla daha fazla savaşmak zorunda kalırsam? Ya da hayatta kalmamda etkili olan başka bir şeyi kaybedersen?

Bir battaniyeye sarıldığımda beni saran rahatlık, midemde bıraktıkları ağrıya rağmen beni gülümsetiyor. Hayatım

O kadar uzun süredir onların etrafındayım ki, onlar olmadan nasıl var olacağımı bilemeyeceğimden gerçekten çok endişeliyim.

Ve asla bana tahammül etmekten fazlasını yapmayacaklar.

Bu sıcacık battaniye, aptal gözyaşlarını durdurmak için gerçekten mucizevi bir tedavi yöntemidir.

Karnım aniden guruldadığında, erkeklerle ilgili tüm düşüncelerimden uzaklaşıyorum. Tekrar gurulduyor ve bir sancı da ona eşlik ediyor.

Sonra bodrumdaki mini mutfığa bakıp buzdolabına bakarken yüzüme yavaşça bir sırıtma yayılıyor. Aslında buraya hiç inip kalmasalar da, bu buzdolabını yemek artıklarını saklamak için çok kullanıyorlar.

Bir sonraki anda, buzdolabına kadar dengesiz bacaklarımın üzerinde sallanıyorum. Bir kutu pizza çıkarmak için çabalarken aklıma bir düşünce geliyor.

Pinokyo kıyafetinden daha seksi bir şey giymiş olsaydım teklifi geri çevirmeleri biraz daha zor olabilirdi.

Pizzayı ısırduğымda zihnim lapaya dönüyor, ağzımda sürpriz bir dokunuşla ve lezzetin tadını çıkararak çok tatmin edici bir şeyin tuttuğunu hissediyorum. Daha önce hiç üşümediğim için dişlerimin biraz soğuk olacağını tahmin etmemiştim.

Yine de ne olduğunu biliyorum, bu yüzden soğuk hissettiğimi ve unuttuğumu varsayabilirim.

Pizza bile benzersiz, duyuşal bir şekilde tanıdık geliyor.

Odadaki iniltinin benden geldiğini fark ettiğimde neredeyse irkiliyorum. Eğer pizza beni inletiyorsa, o zaman orgazm olmanın nasıl bir his olduğunu ancak hayal edebilirim.

Pizza hala ağzımda, karnıma dokunuyorum, içimde bir heyecan dalgası patlarken yüz hatlarımı aydınlatan bir sırıtış hissediyorum.

Kendime dokunabilirim.

Pizzanın geri kalanını neredeyse içime çekiyorum, sonra bir bardak su alıp hepsini olabildiğince hızlı yutuyorum. Hoş değil ama işe yaradığı kesin.

Kıyafetlerimi değiştirmeye çalışıyorum ama olmuyor. Bu yüzden onları yırtıp bir kenara atıyorum, hala dengesiz bacaklarla çalışıyorum.

Tekrar kanepeye uzanıyorum, elimi vücudumda gezdirirken titriyorum. Dokunuşum bile neredeyse çok fazla. Ezeziel'in ilk seferine dair hatıralarım, onu çok fazla zlememi engellemek için zihnim tarafından sulandırılmıştı.

Aklıma, izleyebilmek için bunu yapmalarını istedikleri tüm kadınlar geliyor. Kulağa olduğundan daha ürkütücü geliyor.

Gerçekten çok sıcağı. Ve
bilgilendiriciydi.

Yarısı, parmaklarım tamamen hafife aldığım çok hassas klitorise srtndğnde anlık bir içgüdü. Gözlerim kapanıyor ve aklımdan o fanteziler geçiyor.

Kafamda, evet dediler ve Ezeziel meme uçlarımı emerek beni başlatmaya başladı bile.

Boştaki elimi kullanarak nasıl hissedebileceğimi taklit etmeye çalışıyorum ve bu vücudumun alt kısmına bir atış gibi geliyor. Çok fazla ses çıkarmamak için dudağımı ısırıyorum, yavaş daireler çizmeye başlıyorum, Gage'in o muhteşem ağzını üzerimde çalıştırırken yüzünü kalçalarımın arasında hayal ediyorum.

Ezeziel ağzıyla devam ederken Jude'un beni öpmesine izin vererek hayal gücüm bir çentik atıyor. Ve Kai köşede beni izliyor, eli istediğim ritme uyarak yavaşça okşuyor.

Fiziksel dokunuşu ve üzerimden bir anda geçen o ezici hisleri gerçekten hissedebildiğimde çok daha yoğun oluyor.

Orgazmın ne olduğunu içime o kadar güçlü bir şekilde girdiğinde anlıyorum ki, eğilmek zorunda kalıyorum, ayak parmaklarım istemsiz bir şekilde kıvrılıyor ve boğazımdan yasaklanmamış, törpülenmiş bir çığlık çıkıyor.

Gözlerimi açtığımda kesişiyorlar ve tekrar normal nefes almaya çalışırken soluk soluğa aldığım nefeslerin sesi kulaklarımda yankılanıyor. Dudaklarıma aptalca, kontrol edilemez bir gülümseme yayılıyor ve geriniyorum, kendimi dikkate değer ölçüde daha az stresli ve bağımlılık yaratacak kadar rahatlamış hissediyorum.

Eğer bu bir orgazmsa, ölene kadar olabildiğince çok orgazm olacağım.

Hayal ettiğimden çok daha iyi, her ne kadar küçük, sinir bozucu bir boşluk hissi kafamdan biraz çalsa da.

Pizza şu anda kulağa hoş geliyor, bu yüzden oturup ikinci turdan önce bir dilim daha yemeyi planlıyorum.

Ama ben donuyorum.

Dördü de merdivenlere ya da duvarlara tünemiş, bakıyorlar. Jude'un elleri tirabzanı o kadar sert kavırıyor ki çatlayan ahşap üzerinde çentikler oluşuyor.

Ezekiel ellerini yumruk yapmış ve beni boğmak istiyormuş gibi görünüyor.

Kai, kollarını göğsünde kavuşturmuş, öldürücü ve büyüleyici bir bakışla beni süzüyor.

Gage barı tutuyor ve dönüp başka tarafa bakan ilk kişi o oluyor.

Artık farkında olmadığınız bir dinleyici kitlesine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Biraz utanç verici. Ve benim durumumda korkutucu.

Jude sonunda alaycı ve sinirli bir sırıtışla, "Daha iyi saklan," diyor ve merdivenlerin geri kalanını inip evin bu tarafından dışarı açılan bodrum kapısını iterek dışarı çıkıyor.

"Tamam," diye fısıldamayı başarıyorum.

Bir mucize eseri, hayalet olmayı ve kendimi ormana zaplamayı başarıyorum. Bu formdayken şelaleye zaplamadan önce yeni bir kıyafet seçiyorum

Buranın ötesinde. Pürüzsüz kayaların üzerine çıkar çıkmaz yeni *bütün* formum beni ele geçiriyor.

Bunlar kaygan.

Kayalardan kayıp serin suya düştüğümde içimden kahkaha dolu bir çığlık yükseliyor... Bu harika bir his. Etrafıma bakarken gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve her şeyi kavıyorum.

Beyaz ipek elbisenin berbat bir seçim olduğu ortaya çıktı. Cehennem gibi yapışkan ve suda çok şeffaf.

Ama umurumda değil.

Burada sadece ben varım ve bir sonraki orgazmım için uzanabileceğim mükemmel bir kaya parçası seçerken oldukça utanmazım.

Bölüm 23

Eğlenceli gerçek: Orgazmlar eskimez. Ama ben şimdiden iki kişilik orgazma geçmek için can atıyorum.

Evet, seksten daha fazlasını düşünüyorum. Ama seksi ilk kez keşfettiğinizi düşünün. Ergenler hakkında okudum, bu yüzden şu anki takıntımdan biraz bile utanmıyorum.

Ancak, çocuklar kesinlikle yanıma gelmediler. Aslında, geçtiğimiz hafta yeni formuma alışmamı kolaylaştırdılar çünkü benim onlardan kaçtığımdan daha çok onlar benden kaçtı.

Evden çıkmayı denedim. On beş kez kaybolduğum ve sürekli ileri geri zaplamak zorunda kaldığım için bunu denemek berbat bir şeydi. Ezekiel sonunda onlar olmadan gitmememi istedi, çünkü ne kadar kolay öldürülebileceğimi ya da öldürülemeyeceğimi bilmiyordum.

Bir başka eğlenceli gerçek: Ben de onlar kadar hızlı iyileşiyorum. Bir mutfak bıçağıyla parmağımı kestim ve yara neredeyse anında kapandı. Acıyı pek sevmiyordum ama iyi bir öğrenme egzersiziydi.

Merak etme, silahlarının o kadar hızlı iyileşmeme izin vermeyeceğini biliyorum.

Onları iş başında gördüm, bu yüzden silahlarını kuşanıp ruhları biçmeye gittiklerinde hayalet gibi oluyorum. Geçtiğimiz hafta çok fazla hasat yaptılar, gittikçe daha uzun süre yoklar.

Ben mi? Ben sadece bedenimde takılıyorum.

Buzdolabını sandviç malzemeleriyle dolu tutuyorlar ve eve yemek getirdiklerinde bana paket servis bırakıyorlar. Muhtemelen benim için yaptıkları en düşünceli şey bu.

Hiç.

İyileşme hızımla açlıktan ölemeyeceğimi varsayıyorum ama aç olmamak güzel. Dezavantajı mı? İki mutfakta da bir paket patlamış mısır yok.

Her neyse, ete kemiğe büründüğüm sürece onların varlığından acı duymuyorum. Başka bir artı daha.

Sanırım her şey dengeleniyor.

Kapımda bir buket gül bile görmedim, bu yüzden bana gül almayacaklarını varsayıyorum. Gidip kendim alacak ya da odamı süsleyecek param da yok.

Ayrıca Harold'dan aldıkları o lanet likörü asla içmemem gerektiğini de öğrendim. O boktan kavanozun yarısını yuttum ve bir de baktım ki banyoda yerde uyanmışım.

Değil. Hoş.

Şimdiye kadar, gerçek bir kız olmanın ilk haftasını berbat ediyorum. Ama hayatımın en güzel haftası.

Kapım çalındığında daha fazla yiyecek getirdiklerini söylediler, ki bu garip, çünkü bir saatten kısa bir süre önce bir miktar bırakmışlardı.

Dördünü koridorda aylak aylak dolaşırken bulmayı beklemeden kapıyı açıyorum. Doğrudan bana bakan tek kişi Ezeziel.

"Kulübe gidiyoruz. Gelmek isteyebileceğini düşündüm," diyor sırtarak.

Diğer üçü de bana anlam veremediğim bir eğlence ifadesiyle bakıyor.

Sözleri nihayet yankılanıyor ve yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Beni davet mi ediyorsun?"

Omuz silkiyor.

Kai bana "Biz olmadan evden çıkmamakla iyi yaptın, bu yüzden seni yapmak istediğin bir şeyle ödüllendirmenin doğru olacağını düşündük" dedi.

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade.

"Ne kadar düşünceli," diyorum, iki kelimenin içine mümkün olduğunca alaycı bir ifade katarak.

Ha! *İnsanca* mümkün. Çok insan olmadığımı eminim.

Dudakları seğiriyor ve Jude yüzüme bakmak yerine duvara sırtlamak için arkasını dönüyor.

"Bu hafta bizi kızdırıp ortada bıraktığından beri çok çalıştık. Dikkatimiz dağılmaya başladı, bu yüzden bu gece size bir gösteri sunacağız, tabii izlemek isterseniz," diyor Gage, gözlerini bana dikerek.

Birçok kez kıskançlık yaşadım, ancak hiçbir zaman midemi kurşunla kaplanmış gibi hissettirecek ve beni aşağı çekecek kadar çok olmamıştı. Gülümsemeye zorlarken bile biraz safra yutmak zorunda kalıyorum.

Doğru.

Bunun için hazırlandım. Bunun olacağını biliyordum. Zaten beklediğimden çok daha uzun süre kadınsız kaldılar.

"Güzel. O zaman bu gece umarım kendi alışverişimi yapabilir ve bakire olup olmadığımı kesin olarak öğrenebilirim," diye cıvıldıyorum, başkasını seçtiklerini bilmenin asılsız acısını görmemeleri için hevesli görünmeye çalışıyorum.

Hepsi bana tarif edilemez derecede boş bakıyor, neredeyse ürkütücü. "Bakire mi?" Kai kuşkuyla soruyor.

"Olmadığımdan oldukça eminim, ama ne aradığımdan ya da parmaklarımın yeterince uzun olup olmadığından tam olarak emin değilim-"

"Kulüpte görüşürüz çocuklar," diye homurdanan Jude arkasını dönüp uzaklaşıyor.

Hepsi yeni duş almış gibi görünüyor. Bugün banyomdaki inanılmaz küvette iki saat geçirdim, bu yüzden yeterince temiz olduğumu biliyorum. Banyolar benim

Cilt hakkında en sevdiğim şey. Su harika hissettiriyor. Canım istemezse kurulama zahmetine bile girmiyorum.

Gerçek halden hayalet haline hızlı bir geçişle kurudum ve giyindim.

Hayalet formuma dönerek seksi bir çift deri pantolon ve karnımı birazcık gösteren pembe bir bluz seçiyorum.

Saçlarım gevşek bukleler halinde omuzlarıma dökülüyor ve aynaya bakıp taze görüntüme gülümsüyorum.

Kai ortadan kaybolurken bir inilti dikkatimi çekiyor ve Ezeziel bana bitkin bir sabırla bakarken bir elini saçlarında gezdiriyor. O da gitmeden önce bakışları öfkeyle Gage'e kayıyor ve ben omuz silkiyorum.

"Seninle gelebilir miyim?" Ona sordum.

O da gitmeden önce bana ters bir sırıtış atıyor ve beni tersliyor.

Sanırım onlara gidiyorum.

Gözlerimi deviriyorum, derimi kaybediyorum. Onları etten hissedemiyorum - sadece dokunulmaz halimde artık yerlerini tespit edebiliyorum.

Bir dakikamı alıyor ama sonunda onları hissediyorum ve kendimi... erkekler tuvaletine sokuyorum.

Evet, sadece daha önce gittiğim yerlere gidebilirim, bu yüzden bu... garip.

Tuvalet kapısından kafamı uzattığımda pisuvarda sıraya girmiş beş adam bana bakıyor. Biri başka tarafa bakıyor, sonra kaşları kalkarken bakışları tekrar bana yöneliyor.

Boğazımı temizleyerek kapıyı sonuna kadar itiyorum ve onlara sırıtıyorum. "Oops," diyorum omuz silkerek. "Yanlış banyo."

Patron gibi yürüyorum, topuklu ayakkabılarımdaki sallantı dışında... onun da gitmesi gerekecek. İşin içine yerçekimi girince topuklularla yürümek çok daha zor oluyor.

Çok dövmeleli bir adamın yanından geçerken geri çekiliyorum, gözlerim elindeki alete kayıyor ve aletin gövdesinde dört piercing görüyorum. Jude'da da onlardan var.

"Seks yaparken bunların acı verip vermediğini sorabilir miyim?" Masmavi gözlerine bakarak soruyorum.

Dudakları bir sırtışıla bükülür. "Hiç de değil. Ve muhtemelen şimdiye kadar hissettiğin en iyi şey olurdu."

Yanaklarım sebepsiz yere ısınıyor ve neredeyse kendimi yelpazeleyecek gibi oluyorum. Jude'un uçuruma götürdüğü kızların her zaman ölüyormuş ve cennete gidiyormuş gibi davranmalarına şaşmamalı.

İlginç bir benzetme.

Şimdiye kadar bana hiç ironik gelmemiştir.

Diğerleri gibi piercingi olan var mı diye merak ederek aşağıya bakıyorum. Hiç görmüyorum, ama birkaç inanmaz bakışla karşılaşıyorum.

Kafamı içimdeki saçmalıklardan arındırarak Bay Tattoo'nun kolunu okşadım. "Bildiğim iyi oldu. Bana daha fazla yalnız zaman malzemesi veriyor."

Sırtışı daha da artıyor ve kapıdan çıkıp kaotik kulüp ortamına giriyorum. Müzik her zamanki gibi yüksek sesle pompalanıyor, ama daha önce hiç olmadığı gibi, o ağır ritimleri göğsümde hissediyorum, sanki müzik canlıymış gibi vücudumda titreşiyor.

Gülümsemem neredeyse tüm yüzümü kaplıyor.

Bir adım daha atmadan önce ayaklarımın hayalete dönüşmesine izin veriyorum ve ayakkabılarımı yüzüstü düşmeme neden olmayacak sevimli bir babetle değiştiriyorum.

Sonra çılgınlığın içine doğru yürüyorum, aşındırıcıdan ilahi olana kadar değişen kumaş türleriyle bana sürtünen tüm kıvranan bedenlerin sıcaklığını hissediyorum.

Duyusal uyarım gözlerimi kapatmamı, bu kadar keyif alabileceğimi fark etmediğim tüm teması özümsememi sağlıyor.

Sadece fiziksel temas bile göğsümdeki ağrıyı dindirmeye yetiyor.

Olabileceğini düşündüğümünden çok daha güçlendirici ve bağımlılık yapıcı. Kalabalık dans pistine ulaşmadan önce dans ediyorum.

dans etmek isteyen herkesle tanışacağız.

İnsan kalabalığının arasında ilerlerken, gözlerin üzerimde olduğunu hissetmeye başlıyorum. Etrafımda dönüyorum ve bakışlarım Jude ile çarpışıyor.

Ezekiel ve Gage bir tür tartışma yaşıyor gibi görünürken, üst balkonda duruyor ve bakışları beni yakıyor.

Kai ortalıkta görünmüyor, bakışlarımı kaçırıyorum, sonunda dans pistinde Three'yi görüyorum, güzel bir sarışın ona doğru kıvrılmış. Esmerleri tercih ettiğini sanıyordum.

Gözleri bana kayıyor ve kız ona doğru bastırırken sırtıyor. İhanetin acısı içime işlerken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

Bir yabancıyı tercih ederler.

Çünkü asla yeterince iyi olamayacağım.

Ben başka tarafa bakamadan Jude kadının arkasına geçiyor ve onu aralarına sıkıştırırken vücudunu ona yaslıyor. Kadın adama yaslanırken tüm vücudu kızarıyor ve Jude bana bir bakış bile atmıyor.

Beni oradan ayrılıp kulak tıkacı bulmak için eve gitmekten alıkoyan tek şey, adamın aniden görüşümü engellemesi ve önüme bir içki konması.

"Tekrar merhaba," diyorum Bay Dövme Dick Piercing bana sırtarak bakarken.

"Genellikle bir kız sikimi gördüğünde ona bunlardan en az birkaç tane almış oluyorum," diyor sırtarak. "Ve sizi temin ederim ki tahrik olduğumda çok daha etkileyici oluyor" diye ekliyor.

"Bu içkinin ilaçlı olduğunu ve bunu sadece aciz kızlar için mi hazırladığınızı söylüyorsunuz?" Bir kaşımı kaldırarak "deadpan" yaptım.

Başını sallayarak kahkahayı patlatıyor. Sanki bir sınava giriyormuş gibi içkisinden büyük bir yudum alıyor, sonra gözleri mizahla parlarken bana uzatıyor.

Dördü kadar acayip derecede güzel değil ama y i n e de çekici. Ayrıca flörtöz ve eğlenceli.

"Ne kadar etkileyici bir şeyden bahsediyoruz?" Uyuşturulmamış içkimi yudumlarken ona soruyorum.

Gülümsemesi yayılıyor. "Geçmişte hiç şikâyetim olmadı," diyor sesini müziğin üzerine taşıyarak.

"Ve her zamanki standart nedir? Bekâretimi sana vermeden önce tüm gerçekleri bilmem doğru olur," diye devam ediyorum.

Tekrar gülüyor, bu sefer daha sessiz. "Komik kız. Ben Neal, bu arada."

Elini uzattığında, benimkini onunkinin içine kaydırıyorum ve elimi sıkmasına izin veriyorum.

Birinin bana teniyle dokunmasının tadını çıkarıyorum. Erkeklerin bana dokunduğu zamanki kadar tüketici ya da uyuşturucu değil ama... güzel.

Onun gibi.

"Ben... Keyla," diyorum ona, gerçi bu biraz boş, çünkü bu benim gerçek adım değil, Ezeziel'in bana verdiği isim.

Bu adamdaki dövmeler yanıltıcı, çünkü sert bir suçlu gibi görünüyor, oysa aslında kabarık bir oyuncak ayı.

Elim göğsüne gidiyor ve kabarık kısmı geri alıyorum. Vücudu oldukça sert.

Gülümsemesi duraksıyor ve yaklaşırken gözlerinde bir şey parlıyor. "Lütfen bana dalga geçip çekip gidecek türden bir kız olmadığını söyle."

"Dürüst olmak gerekirse nasıl bir kız olduğumdan emin değilim, ama alaycı bir ruh halinde değilim," diye onu temin ediyorum.

Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor ve o kıvılcımlar yok olsa da dokunuşundaki rahatlığın ve bana hülyalı bakışının tadını çıkarıyorum.

O tamamen olası gerçek aşklar yığınının içinde. "Konuşma tarzını seviyorum," dedi bana.

Garip bir iltifat ama tabii. Kabul ediyorum. "Ben de konuşma tarzını seviyorum," demeye karar verdim, genel bir nezaket olmalı ve sırtışı geri döndü.

Daha da yaklaşıyor, müzikle birlikte hareket etmeye başladığında vücutlarımızı aynı hizaya getiriyor. Seksi şarkı vücutlarımızın hareket etmesi için bir ritim oluşturuyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. O kadar uzun ve geniş omuzlu ki, adamların kızı çoktan eve götürüp götürmediklerini ya da hâlâ tuzaklarına düşürüp düşürmediklerini anlamak için etrafını göremiyorum.

Bu hoş bir dikkat dağıtıcı.

Gözlerim dudaklarına kayıyor, onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Onunla bu kadar güçlü olur muydu? Hayır. Bu kadarını biliyorum, çünkü sadece onun dokunuşuyla yanmıyorum.

Ama bunun tek nedeni, erkeklerle ilgili o kadar uzun süre hayal kurmuş olmam ve her şeyi kafamda çok fazla kurgulamış olmam. Bu beynimin bana oynadığı bir oyun, beklentilerimi karşılamada başarısız olmamak için bana her şeyin olduğundan daha iyi olduğunu söylüyor.

Eli yukarı kayıyor ve yavaşça saçlarımı iterek başımı geriye doğru çekiyor ve ben nefesimi içime çekiyorum çünkü o öpücüğün nasıl bir his olduğunu öğrenecekmişim gibi görünüyor.

Gözlerim refleks olarak kapanıyor ve kapanır kapanmaz, vücudunun kaybı gözlerimin açılmasına neden olduğu için tökezleyerek ilerliyorum. Sonra gözlerim açılıyor çünkü Neal yerde yatıyor ve ayağa kalkmaya çalışırken sersemlemiş görünüyor.

Jude önüme geçerken bana ters ters bakıyor ve ben onu görmeden önce Kai'nin arkamdan bana baskı yaptığını hissediyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Jude'a aklını kaçırmış gibi bakarak talep ediyorum.

"Bizimle kaldığın sürece kimseye dokunmanı istemediğimize karar verdik," diyor Kai, hâlâ sırtıma çok yakın durarak.

"Öyle mi? Peki, bu siz dördünüzün de kaçınacağı anlamına mı geliyor?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

Jude sırtlıyor. "Hayır ama izlemene izin vereceğiz ve sen de kendine dokunabilirsin." "İnanılmaz," diye mırıldanıyorum, yanından iterek geçerken.

Neal tam ayağa kalkıyordu ki, Gage ve Ezeziel ona öyle sert omuz attılar ki, Neal yine kış üstü yere yığıldı. Gage beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor.

Ezeziel Neal'ı öldürmek istiyor gibi görünüyor. Pes ediyorum. Bu adamlar imkansız.

Ve süper bencil.

Yönümü değiştirip yoğun insan kalabalığına doğru ilerliyorum. Tuvalete geri dönüp kendimi daha önce onlarla gittiğim başka bir kulübe atacağım.

Yine yön değiştiriyorum, beni görmemeleri için alçakta duruyorum ve sonunda Neal'ın olduğu yere geliyorum. Neredeyse bana çarpacakken bana şaşkın bir bakış atıyor.

"Erkek arkadaşın mı yoksa kardeşin mi?" diye soruyor ve ardından gergin bir kahkaha atıyor. "İkisi de değil. Sadece berbat bir oda arkadaşı. Aslında dört tane berbat oda arkadaşım var.

Benimle sokağın aşağısındaki kulüpte buluşmak istersen onları atlatırım." Sırtışı büyüyor. "Kulağa bir tuzak gibi geliyor."

Omuz silkiyorum. "Seçim senin Neal. Sen olmazsan başka birini bulurum."

Ben arkamı dönmeden elimi tutuyor ve beni geri çekiyor. "Eğer ciddiysen bir saat içinde benim evime gel. Kulübü es geçip Netflix'te takılırız. Telefonun yanında mı?"

Telefonum yok ama belirsiz olmayı tercih ediyorum. "Benden değil."

"Lexington ve Pike'ın köşesindeki Martine apartman kompleksi. 1501B. Beni ararsan seni çağırırım."

"Orada olacağım," diyorum ona gülümseyerek, ama Jude'un bir taraftan bize doğru geldiğini ve Kai'nin de diğer taraftan geldiğini görünce gülümsemem azalıyor.

"Gitmem gerek. Orada görüşürüz," diyorum ona, sonra dönüp uzaklaşıyorum.

Ne yapacağı belli olmayan iki psikopatı kontrol etmek için arkama bakıyordum ki amansız, sert bir bedene çarptım.

Küfrederek korkuyla başımı kaldırıyorum ve Gage'in bir kolunu belime dolayarak beni dışarı sürüklemeye başladığını görüyorum. Kazandıklarını düşünmelerine izin vereceğim.

Bir saatliğine.

Sonra Neal'ı görmeye gideceğim ve onun benim gerçek aşkım olup olmadığını öğreneceğim, böylece hayatıma başlayabilirim.

Gage beni kulüpten dışarı sürüklüyor, biraz debelensem de, bir gösteri yapıyorum. Öylece ortadan kaybolamayacağımı biliyor. Dikkatleri üzerime çekmemem gerekiyor ve ortadan kaybolan bir kız kesinlikle birkaç kaş kaldıracaktır.

Dışarı çıkar çıkmaz elini bırakıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Ağzınızdan çıkan aptalca sözleri duyduğunuzdan emin değilim. Seni izleyebilir miyim? Ama kimseye dokunamaz mıyım?" Başımı sallayarak soruyorum.

Ezekiel gelip beni bir barbar gibi omzunun üzerinden atarken, "Ben öyle bir şey demedim," diyor.

Bu gece onları uykularında boğacağım.

"Eğer aynı şekilde düşünmüyorsanız, o zaman beni yere indirin. Siz bana sizin için ne kadar zehirli olduğumu söylerken, başka bir kadını pençelerken sizi izlemek gibi bir niyetim olmadığına söz verebilirim. Vajinamın vaftiz edilip edilmeyeceğini sizin belirlemenize kesinlikle izin vermeyeceğim."

"Bunu yapamazsın," diye homurdanıyor Ezekiel, sesi çok kızgın geliyor. "Sana bunun olacağını söylemiştim," diye ekliyor Gage'e ters ters bakarak.

"Bu Kai'nin fikriydi. Onun bu kadar sinir bozucu ve utanmaz olabileceğini hiç düşünmemiştik."

"Size utancımı uzun zaman önce kaybettiğimi söylemiştim. Bunun için dördünüze teşekkür borçluyum," diye hatırlatıyorum onlara, Ezekiel beni taşımaya devam ederken inliyorum.

Parka varır varmaz bizi sifonla çekiyor ve bir sonraki adımımız oturma odası oluyor. Kai ve Jude odada belirdiğinde beni bir saniye daha tutamayacak kadar yanıyormuşum gibi kanepeye bırakıyor.

"Onu kilit altına almadığımız sürece, burada bırakmanın hiçbir yararı olmayacak," diye homurdanıyor Kai, görünüşe göre zaten bir kısmını kaçırdığım bir konuşmayı sürdürüyor.

"Onu kilitleyemezsin, ahmak. Duvarların içinden geçebilir. Ruh taşı bile onu içeride tutamaz," diye homurdanıyor Jude.

"Sizi temin ederim ki beni hapsetmenizin hiçbir yolu yok," diye araya girmeye karar verdim ve dikkatini Ezekiel ve Gage'e yöneltmeden önce Kai'den öldürücü bir bakış kazandım.

Ezekiel sandviç yapmaya başlarken, "Sana onu çok zorladığını söylemiştim ama hıyarlık etmek zorundaydın," diyor.

"Tüm bunları son derece saçma ve tam bir çifte standart olarak görüyorum. Neden dördünüz eve başka bir kız götürebiliyorsunuz da ben eve bir erkek götüremiyorum?" Ciddi ciddi sordum.

"Çünkü biz erkeğiz. Buna izin var," diyor Kai aynı ciddiyetle.

"Arkaik sosyal adetlerden bahsetmiyormuşsunuz gibi davranacağım, çünkü böyle bir adabınız yok ve bu tamamen şovenist sözünüz için sizi bıçaklamamaya çalışacağım."

Kendi aralarında konuşmaya devam ederken bana doğru bakmıyorlar bile.

"Kız yok ya da o. Eğer biz beklerken onun iffetli kalmasını bekliyorsak seçeneklerimiz bunlar," diyor Ezekiel onlara.

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Bizimle kalmak zorunda değil, o zaman onu başka erkeklerle görmek zorunda kalmayız," diye ısırtıyor Jude, zorlanarak söylüyor gibi görünse de.

Kai odadan kayboluyor ve ağır ayak sesleri ikinci katta dolaşırken üstümüzden küfrettiğini duyuyorum.

"Şimdi gitmemi mi istiyorsun?" Jude'a bakarken sesimi biraz daha alçaltarak soruyorum.

Bana öyle bir bakıyor ki dokunulmaz olmak için bedenimin düğmesini kapatıyorum.

"Hayır. Ne yazık ki gitmeni istemiyorum. Ama her ne sebeple olursa olsun, başka bir erkekle birlikte olmana fiziksel olarak izin veremem. Aynı zamanda, fiziksel olarak bir kadın hissi olmadan daha fazla duramıyorum ya da stres atmak için bir şeyler öldürmem gerekiyor. Hepimizi delirtiyorsun."

Burnumun kenarını sıkarak sinirli bir nefes veriyorum. "Açıkçası şu anda seninle nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyorum. Neal benim gelecekteki gerçek aşkım olabilirdi ve ben ona bunu öğrenmek için sabırsızlandığımı bile söyleyemedim. Bunun yerine, siz dört moron mağara adamları gibi içeri daldıktan sonra kaçtım."

Ortalık sessizleşiyor ve başımı kaldırdığımda üçünün de bir süre bana baktığını görüyorum.

"Ona gelecekteki gerçek aşkın olabileceğini mi söyleyecektin?" Gage beni dikkatle inceleyerek soruyor.

"Evet. Fark etmediysen söyleyeyim, niyetlerimde en başından dürüst olmayı severim. Eğer işler değişirse, onu bilgilendiririm," diye kesin bir dille ifade ediyorum.

Jude sebepsiz yere gülümsemekle savaşıyor gibi görünüyor. Ruh hali değişimleri aylar önce eskidi.

"O zaman sanırım bunu yapmana izin vermeliyiz," diyor Jude, hâlâ gülümsemeye çalışarak. "Kulübe geri dönebilirsin."

"Aslında bana daire numarasını verdi," diye övünüyorum, bu gece biriyle tanışmak için çok kısıtlı bir zaman dilimim olduğunu düşününce bir şey başarmışım gibi hissediyorum.

Otururken beni en çok şaşırtan Ezekiel oluyor. "O zaman sanırım seni durdurmamalıyız. Gerçek aşk uğraşılacak bir şey değildir," diyor ciddi bir şekilde, yine de bir parça eğlence duyduğuma yemin edebilirim.

Aslında, garip bir şekilde hepsi biraz eğlenmiş görünüyor, oysa birkaç dakika önce birini öldürmeye hazır gibi görünüyorlardı.

"Cidden gitmeme izin verecek misin?" Saate bakarak soruyorum. Sadece otuz dakika olmuştu...

"E'nin dediği gibi, gerçek aşkla uğraşılmaz. Bizim bile sınırlarımız var Key," diyor Jude, sesi alaycıya çok yakın.

"O zaman öldürmek için otuz dakikam var, çünkü bir saat içinde orada olacağımı söyledi."

"Şimdi gitmelisin," diye ısrar ediyor Ezekiel. "Erkekler bir kızın beklenenden çok daha erken gelmesini tercih eder. Ne kadar istekli görünürsen o kadar iyi."

Onlara gerçekten güvenmiyorum, bu yüzden hızlıca uzaklaşıyorum ve Neal ile geçirdiğim anı mahvetmediklerinden emin oluyorum. Sık sık uğradıkları mezarlığa iniyorum, sonra tam döndüğümde insanlara yol sormaya başlıyorum.

Biraz zaman aldı ama sonunda binayı buldum ve uygun daireyi aradım. Düşünüyorum.

Ama cevap vermiyor.

"Şimdiden burada mısın?" diye sorduğunu duyuyorum ve kaldırımdan bana sırtırtırken onu görmek için dönmeme neden oluyor.

Aslında geç kaldım ama erkeklerin onları düzeltmenizden nefret ettiğini biliyorum. Gerçek bir kız olmaya çalıştığımдан beri çok şey öğrendim.

"Onları beklediğimden daha hızlı terk ettim," diyorum omuz silkerek.
"Daha ileri gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var."

Sırıltısı daha da artıyor. "Korkunç bir sır olmadığı sürece duymak için sabırsızlanıyorum," diyor ellerini havaya kaldırarak, ancak gözlerinde alaycı bir parıltı var gibi görünüyor.

Ona gülümseyerek her şeyi ağızımdan kaçırdım.

Bölüm 24

Dört adamın da uzanmış pizza yediği oturma odasında beliriyorum ve televizyon açıkken dikkatleri bana yöneliyor. Birbirine benzeyen dört alaycı sırtış, sadece varlıklarıyla bile benimle alay ediyor.

"Hepinizden nefret ediyorum," diyorum ve arkama bile bakmadan merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

"Sanırım gerçek aşka tam olarak hazır değildi?" Jude arkamdan sesleniyor.

Onu omzumun üstünden savuşturuyorum, beni alaya alan kahkahaları duymazdan geliyorum. Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşan ya da neden benden kaçması gerektiğine dair bu kadar çok bahane uyduran bir adam görmemiştim.

Vay be.

Sanırsın ki ona ölümcül bir virüs teklif ettim. Bunun erkeklere özgü bir şey olduğunu varsayıyorum ve dördünden üçü beni manipüle ederek iflah olmaz bir pislik haline getirdi.

Bir dahaki sefere biraz daha yavaş yapacağım.

İnsanlar boşuna "yaşa ve öğren" demiyor.

Hayalet formuma geçiyorum ve rahat edeceğini bildiğim ipek pijamalarımı giyiyorum, sonra geri dönüp yatağa yığılıyorum. Dinlenmenin güçlenmeme yardımcı olduğunu fark ediyorum, bu da her iki form arasında daha kolay geçiş yapmama yardımcı oluyor.

Televizyonu açıp yatağıma yerleştiğimde, Ezeziel elinde kocaman bir kase patlamış mısırla kapıda beliriyor. Havaya yayılan tereyağlı koku anında ağzımı sulandırıyor, hayalet bedenimde kokusunu aldığım zamanlardan çok daha güzel kokuyor.

"Seninle birkaç saat uyuyabilirim diye düşündüm," diyor sırtarak.

"Patlamış mısır karşılığında mı?" Düşünüyorum.

"Bunu sen istedin. Ve hayatım boyunca iki gece iyi uyudum. İkisi de seninle geldi. Takas etmeye hazırım."

"Peki diğerleri bu anlaşmadan rahatsız olmayacak mı? Bilirsiniz, benim şeytani vajinamla aynı yatağı paylaşacağınız için."

Homurdanıyor, sonra gözlerini devirerek odanın içinde daha da ilerliyor. Her zaman diğerleriyle aynı yırtıcı zarafetle hareket eder, ancak hareketleri daha tembeldir, insanı sahte bir güvenlik hissine sürükler.

"Cinsel bir şey yapmadığım sürece, hiçbir kuralı ihlal etmiyorum."

Örtünün diğer yarısını geri çekiyorum ve yatağı okşuyorum. Bana doğru gelmeden önce tekrar sırtıyor ve ben patlamış mısıra uzanıyorum.

Boxerına kadar soyunurken onu görmezden gelerek içine dalıyorum. Dilimin üzerindeki tuzlu, tereyağlı patlama gözlerimi kapatıp inlememe neden oluyor.

Patlamış mısır kesinlikle en sevdiğim abur cubur olacak.

Gözlerimi açtığımda Ezeziel bana bakıyor ve yatağa kayarak epey yer kaplamadan önce boğazını temizliyor. Ona doğru kayıyorum ve o da etrafımda kıvrılıp rahatlıyor.

"Neal aşk fikrinden gerçekten nefret ediyormuş, öyle görünüyor," diyorum ona içtenlikle ve vücudu titreşirken kahkahasını boynuma bastırıyor.

Boynuma sırtmaya devam ederken gözlerimi devirerek omzunu itiyorum. Ayrıca vücudumun onlardan birini ne kadar sevdiğini bana hatırlatan binlerce küçük şok yokmuş gibi davranıyorum.

Görmezden gelmek zor ama numara yapmayı başarıyorum.

"Hayat dersleri asla eğlenceli değildir," diyor, yine benimle alay ediyormuş gibi hissettirse de.

Konuşmak için ağzımı açtığımda Jude odama giriyor ve bakışlarını Ezeziel'e diyor. "Bu da ne?" diye tersledi.

Ezekiel omuz silkerek, "Hiçbir kuralı çiğnemedik," diyor.

"Ona dokunmadan yanında olmanın seni delirttiğini söylemiştin ve bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Jude homurdanıyor.

Bacağımı Ezekiel'in üzerinden kaydırıyorum, sadece daha rahat etmek içinmiş gibi davranıyorum. Jude'un elleri yumruk oluyor ve bana soğuk bir bakış fırlatıyor.

Manipülasyonlarına biraz sinirlenen ben, kuş parmağımla kaşımı "kaşırken" ona göz kırpıyorum.

"Kıçımı öp, Jude. Biraz uyuyacağım ve hepsi bu. Onu sistemimizden atmak için yaptığımız onca ekstra hasat işi yüzünden seks yapamayacak kadar yorgunum," diye inliyor Ezekiel.

Jude dönüp dışarı çıkıyor, ama duvarımı yumruklamadan ve alçıpanda ufalanan bir delik açmadan önce değil.

"Bunun şiddetli bir aşırı tepki olduğunu düşünüyorum," diye kuru bir şekilde ifade ediyorum ve Ezekiel'in bana karşı kıkırdamasına neden oluyorum.

Diğerleri içeri girmiyor ve Ezekiel'in eli vücudumdan aşağı kayarak ince şortumu aşağı ittiğinde onu durdurmuyorum. Kasık kemiğimin üzerindeki çıplak teni okşadığında nefesleri titriyor ve patlamış mısırı yavaşça yere bırakıp kendimden uzaklaştırıyorum.

Dudakları boynuma bastırıyor ve yavaşça şortumu daha da aşağı indirmeye başladığında gözlerim kapanıyor. Her dokunuş gerçekte olduğundan on kat daha erotik ve Neal'ın dokunuşundan bin kat daha elektrikli görünüyor.

Başımı çeviriyorum ve dudaklarını buluyorum ve başımı kucaklayıp beni daha derin öptüğünde biraz kemiksiz kalıyorum. Vücudu benimkinin üzerinde hareket ediyor ve bacaklarım onun uyluklarımın beşiğine girmesi için açılıyor.

Öylece kalıyoruz, o kadar yakın ama bir o kadar da uzak, boxer'ının ince kumaşı bizi ayıran tek şey, ağzı benimkini hiçbirinin beni öpmediği bir şekilde keşfederken.

Durgun ve yavaş, sanki her damlanın tadını çıkarıyormuş gibi. Ereksiyonu boxer'ını zorluyor ve elimi aşağı kaydırıyorum, neredeyse ona ulaşıyorum, kendime bunun onları ayıracağını hatırlatmadan önce.

"Durmak zorundayız," diye inliyorum öpücüğe karşı, o da bana daha sert, daha çaresiz bir şekilde bastırıyor. "Bu dördünüzün kavga etmesine neden olacak."

Öpüşmeyi kesiyor, dudaklarını boynumdan omzuma doğru sürüklerken derin derin nefes alıyor. Sanki nefesini tutuyormuş gibi bir süre öylece kalıyor ve sonunda üzerimden kalkıp iki eliyle yüzünü ovalıyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyor. "Sanki kendime engel olamıyorum."

Omzunu okşadım. "Şu anda ne kadar mutsuz olduğumu sana söylemeyeceğim bile, ama yalnız olmadığına inan."

Mizahsızca gülüyor. "Bu sadece seni daha çok istememe neden oluyor, çünkü bunu ne kadar çok istediğini biliyorum."

"Köpekbalığı haftasından falan bahsedelim. Bu tahriki keser. Köpekbalıklarının çiftleşmesinden falan bahsetmediğimiz sürece sorun yok. Bunun beni tahrik ettiğini söylemiyorum ama yine de bana seksi düşündürüyor."

Bir kakhaha patlatıyor, parmakları benimkilere dolanırken başını sallıyor. Şu anda neler olduğundan emin değilim ama sanki Ezeziel ve ben birlikte seviye atlamışız gibi hissediyorum.

Aşağı uzanıyor ve terk edilmiş şortumu kapıp kucağıma bırakıyor. "Bu bağın benim için ne kadar önemli olduğunu unutmadan giy şunları."

Bölüm 25

Ertesi sabah kalktığımda yatağın diğer tarafı boştu ve şortum hâlâ üzerimdeydi. Yastığını kokladığımda neden gülümsediğimden emin değilim ama gülümsüyorum.

Yataktan kayarak çıkıyorum, koridorda ilerliyorum ve kapı ziline çaldığını duyduğumda merdivenlerden inmeye başlıyorum. Midem düğümleniyor ve daha hızlı koşarak aşağı iniyorum.

Neden içimde kötü bir his var?

Onların dünyasından kimsenin beni görmesini istemediğimi hemen hatırlıyorum, bu yüzden Gage kapıyı şık takım elbiseli iki adama açtığı anda hayalet formuma geçiyorum.

Gage'e bir zarf uzatıyor ve Gage anlamadığım bir dilde bir şeyler söylemeden önce zarfı alıyor. Kapıyı kapatırken zarfı ters çevirdi.

O dönüp gözleri benimkilerle çarpışmadan önce arkasındaki balmumu mührü görabiliyorum.

"Kötü bir şeyse söyle," diyorum sessizce.

Elinde tutarken dudakları seğiriyor, ben de hızla ona doğru koşuyorum, tam elinden kapacakken dönüyorum.

Zarfı yırtarak açtım ve içindekilere hızlıca göz attım.

Kuzey Kulesi Dörtlüsü,

Kral ve varisleriyle yapılacak kraliyet kutlamasına katılımınız rica olunur.

Silaha izin yok.

"Şeytan seni partiye mi davet etti?" Sesim biraz çatallaşarak soruyorum.
"Bu iyi mi kötü mü?"

Parmakları kolumda gezinirken kulağıma tehlikeli bir şekilde yaklaşarak, "Bugünlerde bunu söylemek zor," diyor.

Eli elime ulaşana kadar sırtıma bastırıyor ve davetiyeyi elimden çekip alıyor, sonra da beni boynu bükük ve biraz da sersemlemiş bir halde bırakıyor.

"Saf" dövmesi yaptıracağım.

Onu diğerleriyle birlikte odaya kadar takip ediyorum ve Ezeziel bana bir simit uzatırken Jude'un gözleri üzerimde geziniyor. Alıyorum, Gage notu uzatırken endişeyle yiyorum.

O ve diğerleri okurken Jude'un gözleri benden ayrılıyor.

"Tarih ya da saat yok, yani bu sadece ortaya çıkıp bizi oraya gönderecekleri anlamına mı geliyor?" Ezeziel simidimi alıp krem peynir sürerken dalgınca soruyor.

Ben simidimi geri alırken Kai cevap veriyor. "Bu, her ne sebeple olursa olsun bunu bizim üzerimize yıktıkları anlamına geliyor. Ve bu konuda içimde kötü bir his var."

Şimdi eskisinden iki kat daha cennet gibi bir şeye dönüşmüş olan bir lokma simidin etrafında inliyorum.

Gözlerimi açıp hepsinin bana kızgın bir bakış attığını görene kadar gözlerimi kapattığımı fark etmiyorum.

"Ciddi bir konuşma yapmaya çalışıyoruz," diyor Gage sert bir şekilde.

"Özür dilerim," diyorum ağzımdaki lokmanın etrafında, sonra Ezeziel'e bakıp ekliyorum, "Bu çok daha iyi. Teşekkür ederim."

Diğerleri ona ters ters bakınca sırtıyor ve kendi simidini tembelce çiğnerken omuz silkiyor.

"İyi uyudun mu?" Jude acı acı soruyor.

"Gerçekten çok iyi," diyor Ezeziel ona pişmanlık duymayan bir sırtışla. "Neyi kaçırıyoruz?" Kai sorar.

"Oda oda dolaşıp herkese iyi geceler dilemediğini fark ettiniz mi?" Jude çene çalıyor.

Kahretsin. Bu saçmalık yüzünden sebepsiz yere tartışmak üzereler.

Dikkatlerini dağıtacak bir şeyler ararken gözlerim davetiyeye takılıyor ve nefesim ciğerlerimde donuyor.

"Ne olmuş ona? Sonunda karşılık alamamaktan sıkıldığını düşündüm."

"Davetiye," diye araya girdim ve öne doğru ittim.

İki yeni satır sanki görünmez bir hattat ekliyormuş gibi kendi kendine yazılmaya başlıyor.

Siyah kravat. Otuz dakika içinde en yakın mezarlıkta ol.

"Kahretsin," diyor Ezekiel, simidinin kalanını düşürerek.

Hepsi masayı terk edip üst kata fırladılar. Hayalet gibi dışarı çıkıyorum ve tüm sahte silahlarımla birlikte kıyafetlerimi değiştiriyorum. Ayrıca topuklu ayakkabı giyiyorum çünkü gerçekten iyi görünüyorlar ve aslında onlarla yürümem gerekmiyor çünkü cehennemde gerçek bir kız olmayacağım.

Hayır, teşekkür ederim.

Adamlar kısa sürede odaya geri dönüyorlar ve smokinleriyle etrafta dolaşırken gereğinden biraz daha sert bakmam gerekiyor. Artık tasarım paketleri içinde tehlikeli bir cazibe merkezi gibi görünüyorlar.

Bu hiç adil değil.

Dövmeleri gömlekleri tarafından kapatılmış, bu da onları şeytani bir şekilde şık ve gizemli gösteriyor. Jude bana bilmiş bir bakış atıyor ve bana doğru sırtlıyor.

Boğazımı temizliyorum ve etkilenmemiş gibi etrafa bakmaya başlıyorum.

Sonra onlar cüzdanlarını ve telefonlarını ceplerine koymayı bitirirken gizlice birkaç kez bakıyorum.

"Neden mezarlığa gitmek zorundasın? Neden sadece oraya sifon çekmiyorsun?" diye sordum. "Etrafta gizlice dolaşıp neler olup bittiğini anlayabiliriz."

Kai başını sallar. "Bize erişim izni verilene kadar yeraltı dünyasına sifon çekemeyiz. Ayrıca, sen sadece küçük bir kısmını gördün. Sonsuzdur, tıpkı evren gibi. Hangi bölüme gittiğimizi bile bilmiyoruz."

"Aptalca bir soru sorabilir miyim?"

Sanki tüm dikkatleri bendeymiş gibi hepsi beklentiyle bana bakıyor.

"Biriniz ölürse ne olacak?" Sesim son kelimedede beklenmedik bir şekilde kırılınca biraz daha sert bir şekilde yutkunuyorum.

"Tam olarak emin değiliz," diyor Gage umursamaz bir omuz silkmeye.

"Normalde, ne demek istediğimi anlıyorsanız, yukarı ya da aşağı gönderilirdik. Ama cehennem güçlerini ve ruh sorumluluklarını miras aldığımızda bu bizden çalındı," diyor Ezeziel aynı rahatlıkla.

"Denemelerde ölen diğer yarışmacılar yeni bir geçiş için cehennemin boğazına geri gönderilir. Aynı şekilde sonuçlanabilirler ama bu nadir görülen bir şeydir. Güçler kök saldıığında biraz daha acımasız olma eğilimindeyiz. Çoğu, sen oradayken gördüğün canavarlara dönüşüyor," diye devam ediyor Kai.

"Dönüşüm için gönderilseydiniz canavara dönüşür müydünüz?" Sessizce soruyorum.

Hepsi bana sırtıyor.

"Biz zaten canavarlarız," diyor Jude, tüylerimi diken diken eden bir ses tonuyla.

Yanımdan geçip gitmeye başlıyorlar ve ben de dönüp onları takip ederken titrek bir nefes alıyorum.

Kai arkasını dönmeden bana "Bu kıyafetin içinde çok komik görünüyorsun," diyor. "Ateşli. Aradığın kelime *ateşli*. Ya da belki *belalı*.

Değil.

gülünç."

Buna kahkahalar atılıyor ama ben yine de mezarlığa gidene kadar bir patron gibi kasıla kasıla yürüyorum.

Ayaklarımız mezarlık zeminine değdiği anda Ezekiel uzanıyor, eli içimden geçiyor. Işık yanıp sönüyor ve cehenneme çekiliyoruz. Düşünüyorum.

Tüm canavarları, cehennem ateşini ve acı çığlıklarını gizleyen göz alıcı bölümde olduğumuzu söylemek zor.

Avizeler bol miktarda, kristal ve süslüdür. Mermer zeminler, altın vurgularla zarif bir tezat oluşturan canlı bir beyaz renktedir.

Bu bir kraliyet partisi.

Ezekiel, söz konusu ikinci dörtlü setle göz göze geldiklerinde Kai'ye yaklaşıarak, "Başka bir dörtlü set daha geldi," diyor.

"Onlar da senin gibi bağlı mı?" Ben soruyorum.

"Tıpkı bizim gibi. Tüm dörtlüler," diyor Kai sessizce.

"Yani şeytanla arkadaş olup partiye davet edilmedik. Bunun bir hafta sonra yapılacak duruşmalarla bir ilgisi var," diyor Jude etrafına bakarak sessizce.

"Kesinlikle. Az önce başka bir dörtlü set ve birkaç çift daha gördüm," diyor Gage, yanından geçen tepsiden bir kadeh şampanya alırken neredeyse aynı sessiz tonla.

"Yakınımda kal, küçük koruyucu. Bu gece işe yarayabilirsin," diyor Kai bana temkinli bir şekilde.

Gözlerim zaten etrafı tarıyor ama Lamar'ın bu tarafa doğru hareket ettiğini görünce araştırmama ara veriyorum.

"Geliyor," diyorum onlara, beni gerçekten tanımıyor olsa da arkadaşım olduğunu hissettiğim kişiye yaklaşıarak.

Lamar'ın gözleri onlara takılıyor ve tekrar onlara bakmadan önce dönüp omzunun üzerinden bakıyor.

"Size Manella'nın bu denemeleri yapmaktan alıkonulduğunu söylemeye geldim," diyor dörtlüye kısık bir fısıltıyla. "Lucifer yaklaşan kursu kendisi tasarladı."

"Bu partiyi bu yüzden mi düzenledi? Bunu duyurmak için mi?" Gage bir adım daha yaklaşarak sorar.

"Bu partinin ne hakkında olduğundan tam olarak emin değilim. Daha otuz dakika önce öğrendim."

Çocuklarla bakiştık. Görünüşe göre davetiyelerin hepsi aynı anda gelmiş.

"Bunu huzur ve minnettarlığımın bir göstergesi olarak sunuyorum. Bu kursta hayatınıza mal olabilecek bilmeceler ve henüz isimleri bile olmayan canavarlar olacak. Lucifer tarihteki en zor kursu yarattı ve bunun nedenine dair en ufak bir fikrim yok," diye devam ediyor Lamar.

Çocukların hepsi kıllanır. "Ben de bizden hoşlanabileceğini düşünmeye başlamıştım," diyor Jude.

"Lucifer sadece çocuklarını önemser. Başkaları hakkındaki düşünceleri bir anda değişebilir. Bana güvenin; bunu çok iyi biliyorum." Tekrar etrafına bakınır, sonra son bir kez onlara bakar. "Umarım koruyucu ruhunuzu getirmişsinizdir."

Elini okşuyorum ve yüzüne bir sırtıma yayılırken gözleri temasa düşüyor.

"Güzel," diyor hemen başını kaldırmadan. "Lilith'in bedeli ne olursa olsun, hayatta kalmak için en iyi umudun bu olabilir. Bana ödünç verdiğin için minnettarım ama bunu neden yaptığından emin değilim. Manella bunun benim yerime sana ait olduğunu söyledi."

Gage gözlerini devirir. "Onun üzerinde herhangi bir kontrolümüz yok, bu yüzden bize teşekkür etmeyin."

Başını eğdi. "O mu?" Lamar sorar, tüm adamlar sertleşirken ses tonu şaşkınlaşır. "Koruyucu ruh gerçek bir varlık mı? Ve sen onu görebiliyor musun?"

Onları incelerken temkinli bir adım geri çekiliyor ve Gage bir küfür mırıldanırken Jude'un dudakları geriliyor.

"Manella'ya dönmeliyim," diyor, yüzündeki ifade beni endişelendirirken gözlerinde meraklı bir bakış var. "Bilmecelere dikkat edin. Onlara önemsizmiş gibi davranmayın," diye hatırlattıktan sonra dönüp uzaklaşıyor.

Kalabalığın arasından ilerliyor ve Gage sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdirirken onu izliyorum.

"Kayma yolu," diye ısırtıyor Ezekiel.

"Lanet olsun. Bunu nasıl yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok," diyor Gage nefesinin altında. "*O* yerine kız olmamın ne önemi *var*? Cehennem cinsiyetçi mi? Onlar yirmi birinci yüzyılda olduğumuzu biliyor musun?"

Lamar Manella'nın kulağına yaklaşıyor ve benim duyamadığım bir şeyler fısıldıyor. Manella'nın gözleri hemen bize doğru kayıyor ve Kai başka tarafa bakarken küfür ediyor.

"Ve az önce Manella'ya söyledi. Sanırım bu minnettarlık sadece bir yere kadar," diye homurdanıyor Kai.

Jude, "Neden şaşırdığınızı anlamıyorum," diye söylendi.

Manella birisini arıyormuş gibi kalabalığın içinde ilerlerken dikkatli ve şaşkın görünüyor.

"Anlamıyorum. Kız olmamın nesi yanlış?" Dalgınca soruyorum.

Kalabalık Manella'nın kiminle konuştuğunu görebilmem için yeterince dağılıyor ve Lucifer'i gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. O bu tarafa bakmıyor. Bir sırrı varmış gibi gülümsemekten başka bir tepki bile vermiyor.

Gözlerini kaldırdığında, sanki doğrudan bana bakıyormuş gibi hissediyorum, ancak hiçbir tanıma görmüyorum ve gözleri üzerimden atlıyor, sanki yerimi belirlemeye çalışıyormuş gibi dördünün etrafını araştırıyor.

"Şeytan ilgisini çekmiş görünüyor," diye homurdanıyorum. "Lütfen biri bana ne kaçırdığımı söylesin ve beni bu ıstıraptan kurtarsın."

Jude önüme geçerek görüşümü engelliyor. "Lamar varisler ve güçleri hakkında çok daha fazla bilgiye sahip. Bir araya getirmeye çalıştığımız bir şeyi çözdü ama artık bundan eminiz."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Lilith'in gerçek bir varlık yaratmış olamayacağını. Lucifer'in senin gibi bir şey yaratıp yaratamayacağını bile bilmiyorum," diye cevap verir Gage.

Lucifer'a dönüp baktığımda onun bu tarafa doğru hareket ettiğini görünce içimi bir ürperti kaplıyor.

"O zaman ben neyim?" O kadar sessiz soruyorum ki beni duyduklarından emin değilim.

Duyup duymadıklarına bakılmaksızın, şeytan şu anda yanımızda durduğu için cevap veremezler.

"Sizi tek parça halinde gördüğüme sevindim çocuklar. Umarım başka bir olay olmamıştır?" diye soruyor sohbet edercesine.

"Hayır."

Dördü de belden eğiliyor ve ona kral ya da Kraliyet Kötülüğünüz ya da başka bir şey olarak hitap etmedikleri için kışkırlarını tekmelemeden önce sakinleşmenin yollarını düşünmeye çalışıyorum, lanet olsun. Rencide etmek isteyeceğin bir adam değil.

Yine de bu yanlış adımı kabul etmiş gibi görünmüyor.

"Ayakta durabilirsin," diyor dalgınca. Gözleri kısa bir an için Jude'un kılere takılıyor ve sonra dördü arasında gidip geliyor.

"Yalancılar hakkında tahminde bulunmakta çok iyidir ve sizden yalan söylediğiniz konusunda şüphelenmesi iyi bir şey değildir," diye hatırlatmaya karar verdim.

Jude'un dudakları seğiriyor, ama bu o kadar hızlı oluyor ki neredeyse hayal edip etmediğimi merak ediyorum.

"Gariptir ki, sonunda çok ince dosyalarınızı bulmayı başardığımda herhangi bir güç kanıtı bulamadım. Hakkınızda sahip olduğum tek bilgi adresiniz ve ruh sayınız. Silahlarınızı nasıl elde ettiğinizden bile emin değilim."

Gage cevap verirken gözünü bile kırpıyor. "Güçlerimizin ortaya çıktığı gün çağrıldığımızda test edildik. Yine de çok kötü bir şey oldu. Sanırım performans kaygısı olmalı."

"Neden lanet olası şeytana ukalalık ediyorsun?" Ona bir tokat atabilmeyi dileyerek inliyorum.

Gage'in dudaklarının bir köşesi çekiliyor, ama Jude gibi, ben emin olamadan dudaklarını siliyor.

"Anlıyorum," diyor Lucifer, ürkütücü bir şekilde eğlenerek. "Kırk yedi çağrı boyunca dördünüz de performans kaygısı mı yaşadınız?" diye ekliyor, ukalalığa bir parça siktiğimin küçük-türleri dokunuşuyla karşılık vererek.

"Bu bir sorun. Üzerinde çalışıyoruz," diyor Kai güven verici bir tonda.

"Sadece bil diye söylüyorum, neredeyse eminim ki seni lanet olası şeytan," diye belirttim.

Hepsini öldüreceğim.

Lucifer yine de esprili ifadesini korumayı başarır.

"Sadece ikinizi görebildim ve ne yaptığınızdan emin değilim. Bunu bana açıklamaya çalışmak ister misiniz? Çünkü bu denemelerde yeterince kullanılmadığınızı ve anlamsızca test edildiğinizi hissediyorum."

"Ne yaptığımızdan tam olarak emin olmadığımız için bunu açıklamanın gerçek bir yolu yok," diyor Jude omuz silkerek. "Sadece nasıl öldüreceğimizi biliyoruz. Üst tarafı seviyoruz ama bu uçağa da erişim kazanmak istiyoruz."

Lucifer düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlayarak, "Eminim yaparsın," diyor. "Cehennemın tüm nimetleriyle üst tarafta kalmak her iki dünyanın da en iyisi. Açıkçası çok fazla güce sahip olsaydın, seni aşağıya indirmemiz gerekirdi, çünkü dünyanın bu kadar büyük bir kısmını karanlık etkiyle dengesiz bırakmak yasalarımıza aykırı olurdu."

Jude hemen, "Biz aslında hiç ölmedik, dolayısıyla ruhlarımız hâlâ bütün olduğu için karanlık bir etkimiz yok," diye belirtiyor.

Lucifer bu itiraf karşısında hem şaşırmış hem de meraklanmış görünüyor. "Bu kesinlikle başka bir tür dengesizlik, ama herhangi bir yasayı çiğneyen bir dengesizlik değil. Ve olayların çok ilginç bir dönüşü," diye devam ediyor, sırtışı yayılıyor.

Şeytan memnun görüldüğü için çocuklar garip bir şekilde daha gergin görünüyor. "Ama korkarım güçlerinizin ne olduğunu öğrenmem gerekiyor ki

kategorize edeceğim. Herhangi bir nedenle yüzeyde olmanız gerekenden daha güçlüyseniz, karanlık bir etkiniz olmadığını dikkate alacağım. Eminim bir tür anlamaya varabiliriz."

Şimdi hepsi temkinli görünüyor.

Lucifer Jude'a yaklaşıyor, ne kadar gerçek görünse de sanki başından beri bir yanılsamaymış gibi yüzündeki eğlence çok yumuşak bir şekilde azalıyor. Bu geçişin kolaylığı beni iliklerime kadar ürpertiyor.

"Mesele şu ki, bir şekilde bir muhafızın o meşhur aşılmaz göğsüne girmişsiniz. Bunu bildiğinizden değil. Yüzey muhafızları bu tür bilgilere sahip değildir, bu yüzden kendini ifşa etmeyi hiç düşünmedin."

Jude'un çenesi titrer ama gözlerini Lucifer'den ayırmadan taş gibi kalır.

"Sonra onu toza döñüştürdün. Yeniden canlanmadılar," diye devam ediyor Lucifer. Tüylerimi diken diken eden bir korku örtüsü üzerimden kayıyor.

"Bu tür bir güç çok yüksek seviyededir. Lamar'inkiyle yarışır ve o, bu dünyanın etkisi altında gücünün büyümesine izin vererek çok uzun zaman geçirmiş çok yaşlı bir ölümsüz."

Lucifer, etrafımızın uzun zamandır cehennem suyu içip güçlenen çok güçlü insanlarla çevrili olduğunu hatırlatırcasına eliyle etrafı işaret ediyor.

"Ve henüz buraya erişiminiz bile yok. Başarılı olursanız ne kadar güçlü olacağınızı merak ediyor insan" diyor ve geri çekiliyor.

Gülümsemesi hiç gitmemiş gibi geri dönüyor ve yüzü bir kez daha aldatıcı bir şekilde hafif ve neşeli.

"Bunu nasıl başardığını eninde sonunda öğreneceğim." Gözleri Kai'ninkilere kayıyor. "Ve senin ne yaptığını da öğreneceğim, çünkü bu beni daha da meraklandıran bir gizem."

Kai'nin yumrukları yanında sıkışıyor ve onu sakinleştirmeye çalışır gibi elimi sırtına bastırıyorum.

"Cehennemdeki şeytanı yumruklayamazsın. Onu üst tarafa götür. Orada ölebileceğini duydum," diyorum ona, şimdi sırtını sıvazlayarak.

Karıncalanmalar bütünüyle dönme isteği uyandırıyor, bu yüzden elimi geri çekiyorum. Yine de işim bitti, çünkü Kai yumruğunu açmış ve dudaklarının kenarlarında bir sırıtış dolaşıyor.

"Duruşmalarda iyi şanslar, eğer seni daha önce göremezsem. Ve partinin tadını çıkarın," diyor, etrafını işaret ederek, geri çekilmeye başladığında gülümsemesi büyüyor. "Cehennem partileriyle ünlüdür."

Her iki koluna birer kız olmak üzere iki kız hemen ona katılır ve adam dönüp uzaklaşırken sırttır. Gerçekten çarpıcı birkaç kadın iç çamaşırlarıyla ya da tamamen çıplak bir şekilde yanlarından geçiyor.

Bunu neden şimdi fark ettiğimden emin değilim.

"Bana yardım edin, dün gece Neal'da bana nasıl davrandığınızdan sonra, eğer herhangi biriniz gerçekten ateşli bir cehennem kıızıyla seks yapmaya çalışırsa, ölmenize izin vereceğim," diye belirtmeye karar verdim. "Hatta sizi dev bir kirkayağın ağzına itip geçişten sonra ona dönüşüp dönüşmeyeceğinizi bile görebilirim."

Kai sessiz bir kahkaha atarak titrer ama sonunda bir inilti çıkarır.

"Güçlerimizi neden kullandık?" diye sorar.

"Yapmak zorundaymışım gibi hissettim. Onlara yumruk atacaktım," diyor Jude.

"Onları birbirlerine çarpıp bayıltacaktım. Onun yerine onları öldürdüm," diyor Kai omzuna vurarak.

Ezekiel, "İstenmeyen teşhir için siz iki kontrol edilemeyen öfkeli insana teşekkür edebiliriz," diye homurdandı.

"Muhafızların bu kadar dirençli olduğunu nereden bilebilirdik ki? Onlar hakkında elimizde çok az bilgi vardı" diyor Kai.

"Gücünüzü bilmelerini istemediğinizi varsayıyorum çünkü üst tarafta olamayacak kadar güçlü? Şeytanın ima ettiği gibi mi?" diye sordum.

Bana temkinli bakıyorlar.

"Şeytan zaten biliyor. Seni ele geçirmeye çalışsam bile senin için ondan daha büyük bir tehdit olduğumu sanmıyorum," diyorum bıkkın bir nefesle.

"Mesele o değil," diyor Ezekiel, etrafımıza bakarak ve bana tam olarak mahremiyet içinde olmadığımızı hatırlatarak.

Partide sorunsuzca ilerlemeye başladılar ve bir tuvalete girdiler. Ezekiel kontrol ediyor ve o her kabini incelemeye devam ederken ben de tezgâhın üzerine zıplıyorum.

Konsantre oluyormuş gibi gözlerini kapatıyor ve Kai kapıyı kilitleyince gözleri açılıyor.

"Burada dinleyecek bir şey yok," diyor Ezekiel.

Gage dikkatini bana çeviriyor. "Kısmen. Tam zamanlı olarak burada yaşamak istemediğimizden eminiz. Yaşlanacağız. Partiler lüks ve kulüplerden çok daha eğlenceli olsa da, burada işler yukarıdakinden iki kat daha ölümcül. Bizi öldürebilecek kadar güçlü olanlara, ölümlü formda olmadıkları sürece üst tarafta bulunabilecekleri sınırlı süreler veriliyor."

"Ölümlü formu mu?" Ben soruyorum.

Kai, "Yeterince önemliyse veya bir kraliyet tarafından kutsanmışsa, dünyaya bir ölümlü olarak doğabilirler ve ölene kadar yaşarlar, sonra geçişi atlarlar ve cehennemde korunan formlarına geri dönerler," diye açıklıyor.

"Harika," diyorum kuru bir sesle.

"Ölümlü formda o kadar güçlü değiller, ama bu gerçekten önemli değil. Yasal olarak ölemezler, bu yüzden cehenneme geri gönderilinceye kadar hızlı tempolu, rock yıldızı gibi bir varoluş yaşarlar," diyor Ezekiel.

"Sanırım artık ona biraz fazla şey anlatıyoruz. Bunların yarısı daha geçen yıl Harold'dan öğrendiğimiz şeyler arasında," diye homurdanıyor Jude.

Beni şaşırtacak şekilde onu görmezden geliyorlar.

"Eğer üst taraftaysak, tam zamanlı olarak orada bulunan en güçlü kişiler arasındayız. Bu bir ölüm kalım oyunu olduğunda büyük bir havuzda küçük bir balık olmaktansa küçük bir havuzda büyük bir balık olmak daha iyidir," diye devam ediyor Gage.

Kai daha sakin bir sesle, "Ama giderek güçleniyoruz ve bazen ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrimiz olmuyor," diyor.

"Şimdi ona kesinlikle çok fazla şey anlatıyorsunuz," diye tersliyor Jude, sanki hepsi delirmiş gibi onlara bakarak. "Ona sadece bilmesi gereken kısmı anlatın ve konuşmayı asla kabul etmediğimiz ayrıntıları paylaşmayı bırakın."

"Neden güçleniyorsun?" Zaten bildiğimi düşünmeme rağmen soruyorum.

"Her 'seviye atladığında' böyle oluyor galiba," diyor Ezekiel, ben ondan bir adım uzaklaşırken çenesi biraz geriliyor.

"İşte bu yüzden gitmemi istemedin," diyorum onlardan çok kendime, lavaboya bakarak. "Bu yüzden okumaya çalıştığım kitapları kapattın ve bu yüzden Neal'ı kıskandın ve-"

"Neal'ın denklemle hiçbir ilgisi yoktu. Bu kontrol edilemeyen kör öfkeli bir kıskançlıktı," diye araya giriyor Ezekiel, ona baktığımda özür dilemeden omuz silkiyor.

"Beni orada gerçekten hiç istemedin. Sadece güç artışı istedin."

Bana ağlamamı bekliyorlarmış gibi bakıyorlar, oysa benim tek yapmak istediğim çekip gitmek. Gururumu bir kenara bırakıyorum, çünkü elimde pek bir şey kalmadı, sadece başımı sallıyorum.

"Tamam o zaman. Bu son seviyeye ulaştıktan sonra ne kadar büyük bir destek aldın?"

"Henüz denemedim," diyor Kai bana. "Cehennem'in boğazında geçirdiğimiz sürenin ardından iyileşiyorduk ve tüm enerjimizi denemeler için saklamaya çalışıyorduk. Çok fazla kullanmak bizi tüketiyor ve ruh taşları da genel olarak bizi tüketti."

Jude ellerini havaya kaldırır ve banyo kapısını arkasından çarparak dışarı çıkar.

"Şu anda çok gizli bir şey duymuyorum. Onun sorunu ne?" diye sordum. "Dışarı çıkıp kapıyı çarpması gereken kişi benim. Ne kadar inkâr ederseniz edin, dördünüz de size ne kadar değer verdiğimi biliyorsunuz ve beni kullanmanız çok da önemli değilmiş gibi davranıyorsunuz."

Evet, son kısım acı geliyor.

"Cehennemin ilk kuralı: Bağ kurmadığın hiç kimseye güvenme," diyor Kai alaycı bir gülümsemeyle. "Yine de, senin de belirttiğin gibi, şeytan çoktan peşimize düşmüş durumda. Ancak Jude yine de bizim sahip olduğumuz bilgilerle donatılmanızı ya da gerçek güçlerimizi veya erişimimizi bilmeme konusundaki zayıflığımızı kabul etmenizi istemiyor."

"Onu tatmayan tek kişinin Jude olduğunu belirtmekte fayda görüyorum," diyor Gage kuru bir sesle. "Ve hâlâ sır saklayan tek kişi de o."

Bana suçlayıcı bir bakış fırlattı.

Onu görmezden gelerek Ezeziel'e dönüyorum. "Benim bunlarla ne alakam var? Dördünüzle bağlantım ne?"

Dudakları büzülür. "Bilmiyoruz," diye dürüstçe cevap veriyor. "Bir tür kozmik mükemmel fırtına olabilir ve bizi bir çapa olarak kullanmış olabilirsiniz... lanet olsun, bu noktada bile bilmiyorum."

"Birileri yokluğumuzu fark edip fazla meraklanmadan önce oraya geri dönmeliyiz," diyor Gage ve çıkıyor.

Kai dönüp benitakip ediyor ve Ezekielbenimlebirlikte çıkıyor. Bana kapıyı açtığında alaycı bir sırıtışı bile bastırıyorum.

Az önce ne yaptığını fark ettiğinde nefesinin altında bir küfür mırıldanıyor ve biraz hızlı adımlarla uzaklaşıyor.

Dikenli olabilirler ama şu anda onları korumam gerekiyor. Hayatları tehlikedeyken başka hiçbir şeyin önemi yok.

Bölüm 26

Parti bir süredir devam ediyor ve biz hala şeytanın bomu indirmesini ve bize neden burada olduğumuzu söylemesini bekliyoruz.

Lucifer son bir saattir tahtında oturuyor ve ara sıra gözleri çocuklara takılıyor.

Lamar, Lucifer'ın üç aşağısında bir tahtta oturan Manella'nın arkasında duruyor. Ona doğru gitmeye başlıyorum ki kızıl saçlı bir kadın tam önümüze dikilerek nefesimi kesiyor.

Çocuklar tepki vermiyor ama ben hemen bir adım daha yaklaşp onu dikkatle izliyorum. Parmağını Kai'nin göğsünde gezdirirken sırtlıyor ve Kai'nin yumrukları iki yanında toplanıyor.

"Sizin için yaptıklarımın sonra dördünüzün bana bir iyilik borcu var gibi görünüyor, öyle değil mi?" diye soruyor o kadar baştan çıkarıcı bir sesle ki hemen kıyafetlerini çıkarmalarını bekliyorum.

Neyse ki öyle değil.

"Bekle. Benden mi bahsediyor?" Parmağını Gage'in göğsüne doğru kaydırırken onlara bakarak soruyorum.

Şu anda gerçekten gergin görünüyor ve çenesi sıkılıyor.

"Bunu nasıl telafi etmeyi planlıyorsun?" diye soruyor, parmağı şimdi Ezekeil'in göğsüne doğru ilerliyor.

"Beni ölüme terk ettiğini düşünürsek," diyor Kai, onun dikkatini çekerek, "kendimi pek borçlu hissetmiyorum," diye cevap veriyor.

Oh, şu iyilik.

Parmağı Jude'un göğsünde duraklıyor ve Kai'ye doğru ilerlerken parmağını tekrar göğsünün üzerinde gezdiriyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum.

Eli göğsünden aşağı kayıyor, tam kemerinin üzerinde duraklıyor ve ona doğru adım atıyor. "Ölmeni isteseydim, seni kurtarmadan önce cehennem ateşine düşmene izin verirdim," diyor biraz fazla moralli bir şekilde.

Eli aşağı doğru inmeye başladığında, hayatımda gördüğüm en saldırgan şeymiş gibi bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Tekrar soruyorum; benim için ne yapmayı planlıyorsun?"

Tam parmakları belinin arkasına doğru inmeye başladığında, öfkem biraz fazla taşabilir. Aslında, içimden izinsiz bir şeylerin sızdığını hissediyorum - güç, iğrenç bir şey değil. Sadece güç.

Elini geri çekip, cızırdarken sallayarak çıkarıyor. Kai'ye sanki bunu yapan oymuş gibi bakarken ağzından gerçek bir tıslama çıkıyor.

Sadece sırtıyor.

"Bunu unutmayacağım," diye homurdanıyor, sonra aklına bir şey gelmiş gibi sertleşiyor. "Bunu nasıl yaptın?" diye daha ciddi bir şekilde soruyor, seksi sesi kayboluyor ve emir veren bir yankı sözlerini takip ediyor.

"Aslında ben hiçbir şey yapmadım. Sanırım biri seninle oynuyor Lilith," diyor Kai ona ve Lucifer'in bize baktığı yeri işaret ediyor.

"Şeytanın kızını şeytana karşı kıskırtmak hiç de iyi bir plan değil," diye homurdanıyorum.

Bir an Lucifer'a bakarken gözleri yarıklara dönüşüyor, sonra dönüp uzaklaşıyor. Ellerini yüzünün önünde kavuşturmuş, tüm bunlara tanık olmuş gibi baktığını fark ettiğime göre, kendimi pek de kendini beğenmiş hissetmiyorum.

Oyuna gelmiş gibi hissediyorum.

Neredeyse bu parti beni test etmek için çağırılmış gibi hissediyorum. Ya da belki de onları test etmek içindir ve ben sadece paranoyaklaşıyorumdur.

Kulağına bir şey söylemek için eğildiğinde Cain onun dikkatini dağıtır. Lucifer başını sallar, ayağa kalkarken dudaklarını yeni bir gülümseme kaplar.

Birisi bir bardağa defalarca vurur ve tüm gözler, iğrenç tahtının önündeki platformunda duran cehennem kralına kayar.

"Bu gece hepinizi çok önemli bir nedenle burada topladım. Son zamanlarda duruşmalar dışarıdan gelen müdahaleler nedeniyle biraz karmaşık bir hal aldı. Açıkçası evi temizlememiz gerekiyor, ancak tüm bunları yapmadan önce duruşmalar devam etmeli."

Bir adım atıyor ve yürümeye başladığında kalabalık onun için ayrılıyor.

Onu göremiyorum ama yaklaştıkça sesini duyabiliyorum.

"Bu yüzden, ben hazır olmadan önce ayrıntıların dışarı sızmasını önlemek amacıyla, duruşmaların tarihini değiştirmeye karar verdik." Kalabalık önümüzde ikiye ayrılıyor ve Lucifer dudaklarında bir sırıtışla doğrudan bize bakarken yürümeyi bırakıyor.

"Bu gece," diye devam ediyor, hala bakıyor, "son duruşmamız var!" İşte korktuğumuz *patlama* geliyor.

Ayrıldıklarında çeneleri gerilir ve şeytanın aralarından geçmesi için yer açılır. Lucifer bunu onların başına açtığı için çok mutluymuş gibi sırıtıyor.

"Ve bu yıl final parkurunu ben tasarladığım için, çok destansı bir etkinlik olacağından emin olabilirsiniz," diyor ve kalabalık bir yol açmaya ve gerçekten kötü koyunlar gibi arkasından takip etmeye devam ederken bizden uzaklaşıyor.

Biz de takip ediyoruz ve elim Ezekeil'in gömleğinin içinden geçiyor, sanki kurtlaşmasını önlemek için onu sakinleştirmeye çalışıyormuşum gibi. Ya da kızlaşmasını. Ya da ete kemiğe bürünmesini?

Her neyse, şu anda biraz kontrolümü kaybediyorum.

"Bu yıl kursta bir gün yerine üç gün olacak," diye devam ediyor Lucifer bir platforma adım atarken.

Kalabalık sessiz fısıltılara ve şaşkın soluklara boğulur. Kulağa gerçekten kötü geliyor.

"Üç gün mü?" Kai tıslıyor.

"Bu bizim için özel olarak tasarlanmış bir test," diyor Gage sessizce.
"Diğer rakiplere bak 1 n."

Diğer yarışmacıların kıyafetlerini kaybettiklerini ve vücutlarına silahlar taktıklarını fark ettiğimde gözlerim etrafta uçuşuyor.

"Davetiyede siyah kravat ve silah yok yazıyordu. Yedek kıyafet ve gizli bir öldürme aleti zulası getirin demiyordu," diye belirtme ihtiyacı hissediyorum.

"Ne yapabileceğimizi görmek istiyor," diyor Ezeziel çenesi gıcırdarken.

Şeytan platformun üzerine çıkar ve arkasındaki duvar kayarak açılmaya başladığında sırtışı daha da artar. Bu malikaneyle ilgili bir şey mi var? Daha önce hiç pencere görmedim.

Sanırım manzara berbat olmalı.

Duvar kayarak açılmaya devam ettikçe parlayan kırmızı bir ışık giderek daha fazla içeri girmeye başlar.

"Bu yılki kurs canavarın karnında gerçekleşecek," diye devam ediyor Lucifer. "Cehennemin midesi."

Huzursuz kalabalıktan daha fazla sessiz fısıltı ve bazı duyulabilir heyecan sesleri geliyor. Bu kana susamış topluluğu heyecanlandıracak bir şey yapmak isteyip istemediğimi gerçekten bilmiyorum.

"Sanırım hepimizi midesine indirerek cehenneme hazımsızlık çektirmekten bahsetmiyorlar," diyorum alaycı bir ifadeyle.

Ezeziel bana yaklaşıyor ve ben de ondan bir nebze olsun sakinlik almaya çalışıyorum.

"Cehennemin midesi, kelimenin tam anlamıyla boğazın Araf için fazla vahşi olan en aşağılık canavarları gönderdiği yerdir. Hiçbir zaman duruşmalar için bir yer olarak kullanılmadı çünkü hayatta kalmanın en zor olduğu yer. Aslında, hiç kurtulan olduğunu duymadım," diyor Ezeziel sessizce.

Duvar sonuna kadar açılırken gözlerim Lucifer'a kayıyor.

"Manella'yı suçlamakla o kadar meşguldük ki şeytandan şüphelenmeyi hiç düşünmedik," diyorum sessizce.

Gage yanımda, Ezeziel de diğer yanımda sinirleniyor. Jude bana aynı fikirdeymiş gibi bakıyor ama herhangi bir konuda benim tarafımı tutamayacak kadar gururlu.

"Ve söylediği her şeye inandık," diye devam ediyor Kai.

"Cehennemdeki bir numaralı kural: Bağlı olmadığın kimseye asla güvenme," diyor Jude kesin bir dille.

Tüm yarışmacıların geçmesine izin veriliyor ve ben de adamları kenara kadar takip ediyorum, aşağıya baktığımda vahşi yaratıkların yarıştığı uçsuz bucaksız bir çorak arazi görüyorum.

Lavlar çok uzaklara akıyor ve şimdi Lilith bizi lavların arasından geçirmeyecek. Cehennem ateşi, cehennemin boğazında olduğu gibi püskürüyor, ama aslında gerçek midede olması gereken asit reflüsüne benziyor - sanırım. Bilirsiniz, eğer midede lav ve canavarlar falan olsaydı.

Bazı bölgeler çöl gibi görünüyor. Bazıları küllü ormanlara benziyor. Hepsisi birbirine uzanıyor ve karışıyor, bu da herhangi bir şeyi gözden kaçırmayı imkansız hale getiriyor.

"Korkarım ki üç gün boyunca hayatta kalmanız ve bitiş çizgisini geçmeniz gerektiği gerçeği dışında hiçbir kural yok," diye devam ediyor Lucifer. "Etrafınızı saran cehennem ateşi hendeğinde yüzüp hayatta kalmayı başaramazsanız sınırların dışına çıkamazsınız," diye umursamazca ekliyor.

"Kural yok mu? Peki ya diğer yarışmacıların öldürülmesi falan?" Hemen soruyorum, panik içimde zonkluyor.

Gage'in çenesi gıcırıyor. "Bu da bir ilk," diye cevaplıyor sonunda. Bu kurs öldürmek için tasarlanmış. Test etmek için değil.

Kuralları kaldırıyor ve cehennem gibi güçleri ve/veya yetenekleri olan hırsızlar, hileciler ve katiller arasında ölümcül bir serbest bölge haline getiriyor.

Nefes alıp veriyorum.

Jude, "Bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu yeni anlamış gibi görünüyor," diyor.

"Seni üç gün boyunca kurtarmayı bitirdiğimde, bunun için gösterecek bir gram minnettarlık olmadan bitkin düşeceğim," diye kestirip atıyorum.

Kai homurdanıyor, diğer üçü de ben onların yaptığı gibi elimi saçlarımda gezdirme hareketlerini taklit ederken sırtlamakla yetiniyor. Şaka yaparken bile şeytana bir kez daha endişeli bir bakış fırlatıyorum ve neden onların ölmesini bu kadar çok istediğini merak ediyorum.

Onlar cehennemin karnından gelen ölüm rotasına bakmaya devam ederken gözleri sırtlarına yerleşiyor.

Lucifer'in hesaplı sırtışı, "Oyunlar başlasın," derken dudaklarında sabit kalıyor.

1. kitabın sonu

Yazarın notu:

Merak etmeyin! 2. Kitap bitti ve bu sadece dört kitaplık bir seri.

<3

Bu seriye eğlenceli bir yan proje olarak başladım. Benimle ilgili garip bir gerçek: Her gün yazmak zorundayım ama ne yazacağım konusunda nadiren söz hakkım oluyor. Bir kitabı zorla çıkaramam. Sadece akıp gitmesini beklemem gerekiyor.

Muhtemelen başladığım seksen ya da daha fazla kitabım var. Büyük olasılıkla tamamen/çoğunlukla yazılmış ve asla yayınlanmayacak yirmi kadar kitabım var, çünkü onları özellikle sevmiyorum. Ancak bunların dörtte üçünü yazdığım ve sevdiğim için yayınlamaya karar verdim.

Diğer C.M. Owens serilerimden bazı isimler çaldım. Esasen, en sevdiğim karakterlerden bazılarını aldım, görünüşlerini değiştirdim ve her şeyin çok farklı olduğu alternatif bir evren yazdım.

Dediğim gibi, bunları yayınlamayı hiç düşünmemiştim ama yazdıkça daha çok aşık oldum. Yani artık büyük olasılıkla gerçekleşecek.

Yayınlamak için bir isim seçtim, çünkü normal kalemimden geri dönüştürülmüş tüm isimlerle kafa karıştırıcı olacaktı. Ayrıca, bu benim normlarımdan gerçekten farklı ve kimsenin şok geçirmesini ya da bana tekrar güvenmekten korkmasını istemedim.

Her neyse, bu kalem için herhangi bir sosyal medya ayarlamadım çünkü bu kafa karıştırıcı ve dağınık oluyor. Bu garip mi? Muhtemelen. Ancak, ters harem yazmak gibi ani bir şey yapmamı beklemeyen okuyucuları üzmemekten gerçekten endişe ediyorum ve okudukça, neden şüphelenmeyen insanların yanlışlıkla indirmelerini istemediğimi daha iyi anlayacaksınız.

Ancak güncellemeleri istiyorsanız, beni C.M. Owens sosyal medya hesaplarımdan takip edebilirsiniz. <3 Güncellemeleri orada tutacağım.

Beni nerede bulabilirsin?

[Benim Facebook'um](#)

[zel Kitap Kulübü](#) (ok yetişkin bir grup. Drama yok. Yargılama yok. Ve grup dışından hiç kimse neyi beğendiğinizi, neyi paylaştığınızı veya neye yorum yaptığınızı göremez).

[Teaser/Kitap Grubum](#) (Burada yalnızca ben gönderi paylaşabilirim ve ayarlarınız doğru olduğu sürece paylaştığımda sizi bilgilendirir).

[Instagram'ım](#) (@cmowensauthor)

[Twitter'ım](#) (@cmowensauthor)

www.cmowensbooks.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.